

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 53

CENA 500 DINARA

NINJA

U ČELJUSTIMA TIGRA

Derek Finegan

U ČELJUSTIMA TIGRA

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
U ČELJUSTIMA TIGRA

Autor:
Derek Finegan

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzija:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijeovski

Korektor:
Jela Milanović

Slog i štampa:
„Litopapir“ - Čačak

© 1987. DEN PRESS

NINĐA BROJ 53 – OKTOBAR 1987. GOD. – Cena 500 dinara. Izdaje NIRO
Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Telefoni: (032)
712-247 lokal 28, uredništvo, i 714-250 prodaja. Teleks 13731. Izdavački
savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić,
Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković,
Miladin Marković, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević,
Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Broj tekućeg računa kod SDK u
Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u
Beogradu: 60811-620-16-257310-03292.

U ČELJUSTIMA TIGRA

Neko neobavešten — recimo, čovek iznenada izvučen iz mira svog sela visoko u Stenovitim planinama i na neki volšeban način prenet ovamo — zaključio bi kako je San Francisko đavolski miran grad.

I pogrešio bi, naravno. Poluosvetljene ulice u ovom kraju bile su prazne samo zato što stanovnici grada veoma dobro znaju šta je dobro za njihovo zdravlje, a šta ne. Čak i poneki taksi koji se nešto posle po noći zatekao u jednoj od okolnih ulica hitao je da se što pre udalji sa mesta koje su i policijske patrole svesno izbegavale.

Zbog čega, pitate se?

Hiljadu razloga, najmanje. Narkomani izbezumljeni zato što su ostali bez droge, hladnokrvni pljačkaši sa olovnom palicom u džepu pantalona, bande

»andela pakla« na bučnim motociklima, grupe dečaka iz susjedstva koje jednostavno traže malo zabave. Manijaci koji čeznu za ženskim, muškim, dečjim telima, prijateljice noći i njihovj pokrovitelji, sitni lopovi, kradljivci automobila, obijaci. Ubice...

Oni se bude kada noć zastre grad, ali izbegavaju bučna i jarko osvetljena mesta čija imena nalazite u svim turističkim prospektima. Kao kojoti, i oni se osećaju bezbednije u tami.

Ulica je vodila strmo naniže, duga i polumračna. Poprečni sokaci podsećali su na tamne rupe u redu jednospratnih zgrada od drveta, a zadah koji je iz njih dopirao odbio bi čak i najradoznalije.

Jedan taksi projuri nizbrdo, prema mestu gde je semafor nepotrebno treptao da označi

raskrslu sa isto tako pustom ulicom. Pijanac zavučen među kante za smeće u jednom od mračnih prolaza između zgrada trže se i s mukom otvori oči slepljene od sna. Uspravio se u sedeći položaj pridržavajući se za drveni zid prekriven vlažnom mahovinom. Mačke okupljene oko jedne otvorene kante za smeće na trenutak prekidose svoju potragu za retkim primamljivim zalogajima i čovek se strese pred nizom hladnih, zelenih očiju koje su ga nemo fiksirale.

— Proklete bile! — progundava bez pravog gneva. — Hajde, gubite se odatle!

Pokušao je da ustane, ali utruli udovi nisu slušali smučene komande mozga ogrezlog u alkoholu. Teško dišući, sa škri-pavom psovkom na usnama, on se osloni leđima o zid da prikupe snagu. Oči podignute na više u očajanju-molitvi? — zadržase se na zidu pred njim.

Tamo... gore... nešto...

Nesvesno privlačeći noge pod sebe, nesvestan čak nove snage rođene iz straha, pijanac je iskolačenim očima proučavao neverovatni prizor.

Čoveka koji je, nalik muvi, visio na drvenom zidu dvadesetak stopa iznad tla!

Obešen tamo gore? Ali...

Nemoguće! Nemoguće, on...

Kao da izaziva, nejasna silueta visoko na zidu podiže ruku i mahnu.

Razbacujući kante oko sebe, razgoneći uplašene mačke, čovek izlete iz mračnog prolaza brzinom za koju ni sam ne bi poverovao da može biti tolika. Zateturao se na samom izlazu, prihvatio rukama za ivicu zida i otrčao dalje niz ulicu ne shvatajući da mu je stari zardali ekser koji štrči iz drveta odneo dobar deo rukava i kože sa leve ruke.

Čovek priljubljen uza zid osluškivao je kako se topot nesigurnih koraka gubi u daljini.

»Utoliko bolje«, tekle su nje gove misli. »Jedan element manje u gužvi do koje može doći svakog trenutka...«

Ko je taj čovek koji u tako neobičnom položaju nešto čeka? Provalnik? Spljun? Ubica?

Davo?

Bilo je sve to. Do izvesne mere. I mnogo više od toga.

Bilo je ono što su Japanci pre skoro hiljadu godina nazvali imenom ... ninda...

Drveni i kameni — zidovi srednjovekovnih japanskih feudalaca upoznali su već sme-
le penjače koji su prezirali po-

nor pod sobom, oslanjajući se samo na poput paučine tanku svilenu užad ili čelične kandže pričvršćene za ruke i stopala. Mnogi vojskovođe zbunjeno su zagledali mesta gde je koliko sinoć bila raširena raskošno ukrašena karta sa rasporedom nje govih trupa za predstojeću bitku; drugog su, opet, nalazili mrtvog u njegovoj postelji, a desetine stražara klele su se kako niko nije prošao kraj njih...

Đavo, govorili su sujeverni. Ninda, čitali su oni koji su znali.

Ninde su vladale noćima sređnjovekovnog Japana. Špijuni, plaćene ubice, kradljivci, sve ono što kodeks bušido nije dopuštao plemenitim samurajima, a što je tako neophodno u svakom ratu.

Škole ninducia, veštine koja je smelo prihvatila sva nova znanja i stvaralački primenjivala stara na svaku novu situaciju, nicali su na sve strane. U državi razstrganoj dinastičkim ratovima i obračunima sitnih feudalaca ninde su bile faktor koji je odlučivao o pobedniku.

I tako je to trajalo nekoliko stotina godina. Dok Japanom nije zavládala čvrsta ruka car-

ske ličnosti čiji je presto bio najpre u Kjotu, a zatim u Tokiju, dok u mirni zaliv nisu uplovile krstarice američkog admirala Perija da bi svojim topovima prinudile jednu novu naciju da se otvori prema svetu i prihvati način razmišljanja jedne drukčije civilizacije.

Ninde su tada nestale, kaže istorija. Ninde nisu nestale, znaju mnogi, ali o tome vam niko neće ništa reći...

Mi, naravno, znamo šta se dogodilo. Škole ninducia, one najžilavije i zato najbolje, održale su se sve do danas, prikri vene sa veštinom dostupnom samo pravim majstorima drevne veštine.

Ninde su, dakle, još među nama. Čak i ovde, u mraku San Franciska koga od Japana odvaja čitav okean...

Senka na zidu malo se pomeri, ali čelične kandže zarivene u drvo ne načiniše nikakav šum. Izvirujući iza ugla zgrade, ninda još jednom osmotri potpuno pustu ulicu.

»Ako ne dođu za pola sata«, mislio je, »onda ni ove noći neće doći...«

Povukao je glavu natrag, spremam da to vreme provede u položaju koji bi nekog fizički

manje spremnog čoveka već da vno naterao da odustane. To je, zapravo, jedan od elemenata koji ninde čine tako opasnim protivnicima: strpljiviji su, otporniji, brži i spretniji od svakog ko im se, na svoju nesreću, nađe na putu.

Zvuk automobilskeg motora probi se kroz tihiu simfoniju noćnih šumova grada. Neka kola lagano su dolazila niz ulicu prema mestu na kojem se skriva.

Senka u odeći od crne svile, priljubljenoj uz telo, još jednom pomoli glavu iza ivice. Dva oka zurila su kroz uske otvore načinjene u svilenom kapuljači, prsti desne ruke na trenutak dotakoše dršku mača u koricama obešenim ukoso preko širokih pleća.

Nešto će se uskoro dogoditi, govorio je instinkt koji kod ninde predstavlja drugu prirodu.

Čak i sama sporost kojom se veliki crni automobil približavao delovala je preteće. Ako se još neko krije u blizini, pohitaće da se što pre udalji ili povuče dublje u svoje sklonište.

Ninda je strpljivo čekao. Njegov pogled, naviknut na mrak, pratio je svaki pokret čoveka koji je izašao iz kola zaustavljenih stotinakardi dalje.

Čovek je prišao najpre stubu svetiljke na jednoj strani ulice, a zatim se vratio na drugu stranu do hidranta na uglu. Zastao je na oba mesta, pažljivo nešto nameštajući sa obe ruke, a onda se vratio u kola i ona su produžila naniže.

Ninda se nije trudio da se povuče unazad kada su kola prošla pored njega. Pogled iz kola, čak ako bi neko i prettraživao prostor iznad sebe, ne može dopreti do njegovog skrovišta.

Stotinjakardi dalje, pred raskrsnicom, kola još jednom zastadoše i isti čovek ponovi svoj tajanstveni ritual. Zahvaljujući treptanju semafora, ninda je sada mogao videti da on na pogodna mesta pričvršćuje predmete nalik ovećim kutijama crne boje.

Šta to znači? Šta je u tim kutijama?

Brundajući motorom, kola kretoše unazad, savlađujući uzbrdicu. Nepoznati se nije vratio u njih, već je mirno koraćao trotoarom pošto je kroz otvoreni prozor prihvatio automatsku pušku kratke cevi koju mu je dodao vozać.

»Obezbeđenje«, pomisli ninda malo povlaćći glavu unazad,

u tamu. »A uskoro ćemo videti i čije. One kutije... ne mogu biti ništa drugo do alarmni uređaji koji će ih upozoriti da se neko približava...«

Kola se zaustaviše pred zgradom na suprotnoj strani od ninde, nekih dvadesetak jardi od mesta gde se krio. Vozač izađe, ne gaseći motor; pod njegovom rukom jasno se videla cev iste one kratke automatske puške. Osvrćući se oko sebe, čovek žurnim korakom krete naviše, prema uglu gde su malo pre ostavili prva dva alarmna uređaja.

»Još neko je u kolima«, zaključujući ninda, razbiraajući nejasnu siluetu na zadnjem sedištu. »To je sigurno onaj glavni...«

Zadnja vrata, ona na suprotnoj strani od njega, otvorila su se bešumno. Čak i za jednog nindu bilo je teško da vidi nešto drugo sem siluete krupnog i visokog čoveka u dugom tamnom mantilu koja iznenađujućom hitrinom šmugnula u mračni ulaz zgrade pred kojom su kola zastala.

»Da li će se tu održati sastanak koji već danima očekujem«, mislio je ninda, bešumno izvlačeći kandže iz drveta kako bi bio spreman na akciju. »Trebalo bi da se pojavi i druga strana u tom slučaju, jer

sigurno znam da u toj zgradi nema nikoga ko bi imao veze sa trgovinom drogama... Sačekacu još malo, možda se drugi tip uskoro pojavi...«

Mrtva tišina, tišina koja deluje preteće. Dvojica telohranitelja sa puškama u rukama nestali su u mračnim ulazima zgrade, van vidnog polja ninde, ali mu je sluh pomogao da odredi njihov tačan položaj.

Pet minuta. A onda...

Vrisak koji kao da je dopro odnekud ispod asfalta ulice, iz najdubljih ponora pakla. Vrisak žene čiju je svu energiju strah ispraznio u taj jedini dugi krik očajanja pred licem neumitne smrti...

*
* * *

Izvlačeći čelične kandže iz drveta, ninda se odvoji od zida i bešumno pade na tle, dočekujući se na vrhove nožnih prstiju, već spreman za akciju.

Ulica pred njim i dalje je bila prazna i tiha. Posle prvog krika iz zgrade u kojoj je nestao tajanstveni posetilac nije dopro nijedan šum.

Ipak... tamo se osvetlio jedan prozor, malo dalje drugi,

treći. Biće to sve što će razbudeni stanari učiniti, znao je; telefonski poziv policiji, u najboljem slučaju. Žitelji San Franciska naučili su svoju lekciju, gušeći se u talasu organizovanog zločina koji se širi po Zapadnoj obali.

Ninda prinese ustima levu po dlakticu; pričvršćen crnim kaišem preko kostima tu se nalazio minijaturni radio-otpremnik.

— Tigar napada! — prošapta on u mikrofona. — Tigar napada! Dodite!

Samo njegov izoštrani sluh uhvatio je zvuk iz susednog bloka. Tamo je, u mračnom prolazu sličnom ovome u kojem se on nalazio, iznenada proradio snažni motor automobila.

Koraci su odzvanjali po asfaltu; dvojica telohranitelja potrčala su prema kolima u trenutku dok je odjek vriska još lebdeo nad okolinom.

Ninda oprezno izviri iza ugla. Da, bili su već kod kola, sa puškama spremnim da zaspu olovom svakog ko se pojavi na ulici.

Na koju će stranu krenuti? Nizbrdo, verovatno; progonjenog čoveka instinkt uvek vodi najlakšim putem. Da li će ima-

ti vremena da uklone sve tragove svog prisustva kao mnogo puta do sada?

Zvuk motora u daljini postajao je sve snažniji. Negde, još uvek vrlo daleko, tužno je počela da zavija policijska sirena.

Čovek u tamnom mantilu naglo izlete iz mračnog ulaza i sruči se kroz otvorena vrata na zadnje sedišta. I telohranitelji su reagovali munjevito; obojica su bili u kolima bučno zatvarajući vrata za sobom. Motor zaurla.

Škripeći gumama teško vozilo okrete se u uskom luku i jurnu—naviše!

Ninda ostade nepokretan u svom zaklonu kad masa čelika prohuja kraj njega. Manje iskusan borac bi reagovao, ali je on već znao da beguncij neće umaći putem kojim su krenuli.

Njegov trenutak će doći. Uskoro, kada automobil ponovo krene nizbrdo...

Da!

Prednja vrata otvorila su se pre nego što se vozilo, škripeći gumama, naglo zaustavilo. Ovoga puta bez puške, jedan od ljudi je iskočio da bi u nekoliko hitrih pokreta skinuo kućice sa stuba i hidranta. Još je-

dan zaokret u luku, a onda kola jurnuše ponovo naniže.

Pod crnom maskom usne ninde razvukoše se u kratak, leden osmeh. Njegov zaključak, kao i uvek, bio je ispravan.

Sićušna kugla, ne veća od dečjeg klikera, okrete se među prstima njegove desne ruke. Kroz proreze kapuljače on je pogledom odmeravao rastojanje do izandalog kombija koji je možda već mesecima stajao par kiran pored zida pedesetak jar di niže.

Sada!

U visokom luku kuglica polete kroz tamu, ne stvarajući nikakav šum. Čak i da ga je bilo, prigušilo bi ga urlanje motora niskih sportskih kola koja su iznenada izbila iza ugla prve poprečne ulice iznad sklo ništa ninde.

Između kombija i zida niče gejzir žutocrvenog plamena praćen snažnom eksplozijom. Udar ni talas odvoji vozilo od tla i kao otrgnuti list baci ga nasred kolovoza, tačno na put crnom automobilu sa beguncima, upravo onako kako je ninda želeo!

Fantastično!

Čovek za volanom imao je savršene reflekse, reflekse gotovo ravne po brzini reakcija-

ma ninde. Nagazio je kočnicu u času kada se iza kombija pojavio plamen, očigledno već svestan šta će se posle toga dogoditi.

Zanoseći se na nizbrdici, kola se gotovo okretoše, ali je to bilo ono što je vozač želeo. Tup tresak označi trenutak sudara, ali je zahuktali automobil bio pogođen u desni bok, u visini zadnjih vrata.

Zadnji deo kola odlete u stranu. Tačno onoliko koliko je bilo potrebno da se ona isprave.

Papuča gasa, grubo gurnuta do kraja, pokrete teško vozilo u skoku koji ga ponese niz strmu ulicu. Ninda zastade sa novom kuglicom u ruci; još uvek je mogao pogoditi zahuktali automobil, ali...

Ono što želi da dozna neće čuti od tri unakažena leša...

Niski, otvoreni »porše« samo na trenutak je zastao ispred njegovog zaklona, u trenutku kada je crni automobil već oštro zavijao za ugao ulice. Jednim skokom ninda se nađe u uskom prostoru iza sedišta koje je zauzimalo dvoje ljudi i »porše« jurnu dalje u poteru, vešto zaobilazeći prevrnuti kombi na sredini kolovoza.

Po zgradama oko njih mnogi prozori već su bili osvetljeni, ali su oprezni stanari neupadljivo virili kroz guste zavesе iz zamračenih spavaćih soba.

»Ne znam«, reći će kasnije jedan od njih kada ga budu pitali šta je video. »Sportska kola, brza kao vihor, dvoje ljudi napred, plav momak i mala, crna devojka. I... sad ćete mi se smejati, ljudi... đavo je sedeo iza njih, sav crn!«

Policija je taj iskaz, sasvim prirodno, odbacila kao neupotrebljiv, ali mi znamo da je on bio gotovo tačan. Za volanom »poršea« odista je sedeo momak širokih ramena i duge plave kose, pored njega sitna, krhka devojka malo kosih očiju i onog divnog, prozračnog tena koji odaje tragove japanske krvi.

»Porše« se zanese na uglu, ali se volan nalazio u sigurnim rukama. Stotinak jardj ispred njih crni automobil je jurio bulevarom koji će ga približiti obali Zaliva, vešto zaobilazeći retka vozila. Policijske sirene ostale su daleko iza progonjenih i progonitelja.

— Ide prema Kineskoj četvrti — zastenja plavokosi. — Umaci će nam, prokleti bili! U onom spletu uličica mogao bi se sakriti i tenk!

— Uključi radio, Sumiko! — reče ninda prigušenim glasom ispod kapuljače, na čistom engleskom jeziku, bez ikakvog naglaska.

Glas žene iz policijske centrale zvučao je umorno i ravnodušno u zvučniku. Veliki grad i ove noći imao je uobičajeni izbor uzbuđenja i događaj od pre nekoliko minuta nije dobio posebni prioritet u centrali.

— Oni ne znaju da je to bio Tigar, prokletstvo! — opsova plavokosi boreći se sa volanom.

— Mi ćemo im reći.

— Šta?!

Osmeš ninde nije se video pod maskom.

— Sumiko, možeš li da imitiraš taj glas? — upita on.

Devojka klimnu glavom.

— Šta da im kažem?

— Pokušaj da dovedeš bar jedna policijska kola kako bi im presekla put prema obali. Crni »ševrolet«, reci, tri čoveka u njemu, naoružani automatskim oružjem...

Nervozno obliznuvši usne, devojka dohvati mikrofona sa uređaja pred sobom, drugom rukom izvlačeći visoku antenu.

— Sumnjivi crni »ševrolet« — počeo ona monotonim glasom — registarski broj nepoznat, tri

čoveka sa automatskim puškama, spremni da upotrebe oružje, kreće se bulevarom Verdžil prema Kineskoj četvrti. Ponavljam...

— Kola 63! — zaori se iz zvučnika. — Krećem da ih presret-nem! Krećem da ih presretnem!

Usne pod maskom još jednom se raširiše u osmeh kad u etru zavlada zbrka začuđenih, iznenađenih, gnevni glasova. Žena iz centrale nastojala je da objasni kako nije ona dala obaveštenje o bulevaru Verdžil, ali su se već i druga kola javljala da idu u njegovom pravcu, o čemu su svedočile i sirene policijskih vozila gotovo u neposrednoj blizini.

Kao da su to shvatili i progonjeni u crnom »ševroletu«; zanevši se, kola oštro skrenuše ulevo na sledećoj raskrsnici, tražeći sigurnost tihih sporednih ulica.

Smešeći se, devojka saopšti promenu situacije u svoj mikrofon. U etru su se sada sasvim razgovetno čule psovke ljudi u centrali koji su grdili uljeze na radio-talasima.

— Polako, Pite! — upozori ninda tihim glasom kada se »porše« zanesu na sledećem uglu, za dlaku promašivši stub

ulične svetiljke. — Nikome ne će pomoći ako ostanemo negde na ulici...

— Prokletstvo! Umaći će nam u luci!

— Neće. Zamka se steže unaokolo.

Kao da potvrđuju reči ninde, jedna policijska kola naglo izleteše iz poprečne ulice pred njima i dadoše se u poteru za crnim »ševroletom«. Uzbudeni glas iz zvučnika javljao je da su begunci na vidiku i pitao za šta su, do đavola, optuženi.

— Siguran si da je to Tigar? — tiho upita devojka, okrećući se nindži. — Kakva slučajnost!

— Razumno siguran. Čuo sam krik žene; a ceo tok priprema bio je potpuno u njegovom stilu. A što se tiče slučajnosti... on i ja pre ili kasnije morali smo se sresti, zar ne?

— Da, ali...

Devojka je začutala, hvatajući se obema rukama za vrata, jer se »porše« još jednom naglo zaneo na uglu ulice. U lučkoj četvrti, život je tekao svojim tokom i uske, krivudave ulice ispunjene vozilima i pešacima blistale su od svetlećih reklama noćnih lokala. Vožnja je ovde bila mnogo opasnija, i

pored toga što su im dvojica kola ispred njih raščićavala put.

— Izgubio sam ih iz vida! — zaurla Pit. — Gde su, prokleti bili?

I glasovi iz zvučnika potvrđivali su da ni policijska kola nisu bila bolje sreće. Psovke su pljuštale sa svih strana u etru, ali to neće mnogo pomoći poteri.

Uzdahnuvši, Pit smanji brzinu i okrete se nindi koji se sada zgurio u prostoru iza sedišta kako ne bi privukao pažnju svojim neobičnim kostimom.

— Šta sada, boga mu? Da idemo na spavanje, a?

— Ne još. Skreni u prvu poprečnu ulicu, prema obali. S malo sreće možemo ponovo na leteti na njih.

— Sreće? — progunda plavokosi div, kriveći svoje grubo lice u grimasu. — Ortak, ne računaj s tim da će ove noći sreća biti na našoj strani. Od samog početka, ti dripci... Eto, šta sam ti rekao!

Uska poprečna ulica u koju je »porše« uleteo bila je blistavo osvetljena sa obe strane, njeni trotoari puni sveta koji se vrteo oko ulaza u bioskop i okolne lokale. Kolovoz, između dva reda parkiranih automobila, bio je prazan, ali je zato

kraj ulice bio zatvoren popreko postavljenim policijskim kolima čija su se vrata upravo preteći otvarala.

— Kidaj, Les! — dobaci Pit preko ramena. — Sem ako ne želiš da odgovaraš na pitanje kod kojeg krojača si nabavio taj tvoj lepi kostim!

Prikriven iza sedišta, ninda je napeto osluškivao.

— Ne, Pite — reče itho. — Još jedna kola stižu...

Zvuk sirene iza njihovih leđa potvrđivao je da je dobro čuo, kao i glasovi iz još uvek uključenog zvučnika. Besni zbog neuspele potere, policajci su želeli da uhvate bar drskog vozača »poršea«, već zapaženog zbog prebrze vožnje.

Oba kraja ulice bila su zatvorena. Po trotoarima, ljudi su radoznalo zastajali, očekujući neplanirana uzbuđenja ove noći koja je počela tako obično.

— Imaš prostora da se provučesh između zadnjeg kraja i parkiranih kola — užurbano je šaptao ninda dok se »porše« lagano približavao policijskom automobilu.

— Možda... ali kladim se da na obe strane neće ostati ni palac slobodnog prostora, boga mu!

— Dovoljno, zar ne? Zaustavi kola kad se približimo; sve ostalo prepusti meni, u redu?

Plavokosi samo klimnu glavom, stežući volan. Devojka kraj njega sedela je tobože opušteno, ali je to bila samo varka; kao i svi majstori borilačkih veština zauzela je položaj koji će joj omogućiti da krene u akciju onog trenutka kad proceni da je to neophodno.

»Porše« stade, brundajući motorom i Pit se isceri dvojici policajaca koji su se približavali sa obe strane sa rukama na pištoljima. Vozač ga je takođe motrio iz kola, ali su njegove ruke bile na volanu, daleko od oružja.

Druga kola zastala su pedesetak jardi dalje, blokirajući ulicu. Rutinski posao za njih; neće reagovati pre nego što bude prekasno.

Policajac na Pitovoj strani podiže levim kažiprstom kapu mokru od znoja. Drugi je sa divljenjem posmatrao devojku, ali će njegov pogled svakog trenutka skliznuti dalje i otkriti zgrčenu priliku u crnom kostimu.

— Šta je s tobom, prijatelju? — upita policajac polažući ruku na vrata pored Pita. — Žuri ti se nekud, a?

— Prilično — procedi ovaj. Noga mu je bila na papučici gasa, čekajući svoj trenutak.

— Da vidimo tvoju vozačku dozvolu — uzdahnu umorno uni formisani čovek. — Vi prokleti ludaci nikada neće naučiti da...

Prekiuno ga je krik drugog policajca; krik koji je došao posle nekoliko dugih sekundi od časa kada se njegov pogled susreo sa očima ninde. Bio je to više krik straha nego iznenađenja, ali je odmah za njim sledio i pokret prema oružju u futroli.

Motor »poršea« zaurla. Naginjajući se preko Pita, Sumiko zadade kratak, brutalan udarac vrhovima ukrućenih prstiju desne ruke u pleksus policajca. Otvorenih usta, on pade unazad, još uvek ne shvatajući šta ga je to pogodilo.

Kola su već bila u pokretu kada je drugi policajac uspeo da izvuče oružje iz futrole. Ne da mu je taj gest mnogo pomogao; podigavši desnu ruku, ninao pokretom brzim kao munja istrže pištolj iz iznenađenih prstiju i zavitla ga prema prozoru policijskih kola i glavi vozača iza njega.

Dva krika iznenađenja priguši bučica snažnog motora. Za sa-

mo dvadesetak jardi »porše« je već imao veliko ubrzanje, preveliko da bi policajci u drugim kolima mogli da učine bilo šta konkretno.

Ninda se nije varao; u trenutku kada je sportski automo bil projurio kroz uski prolaz iza zadnjeg dela policijskih kola, sa obe njegove strane bio je još po palac-dva slobodnog prostora...

* *

Glatka, kruta hartija fotografija u boji blago je šuštalala pod prstima devojkke dok ih je prevrtala. Dobre fotografije, urađene profesionalno...

Ove slike pred njom neće se pojaviti na televiziji i na stranicama večernjih listova; neko je brižljivo učinio izbor pre nego što je novinarima poverio neke od njih. Ono što su foto-reporterji snimili na licu mesta nije govorilo mnogo, samo obrisi zgrčenog tela pod pokrivačem i barica usirene krvi na podu.

Fotografije koje je Sumiko razgledala poticale su iz policijske arhive i njihovi negativi tamo će i ostati sve dok se ne

ukaže potreba da se sudu dostavi dokazni materijal. A izgledi za to bili su veoma mali; Tigar je i dalje nekažnjeno ubijao i ostajao anonimn, policija i dalje nije uspevala ništa drugo sem da na svoj spor i strpljiv način utvrdi od kakvih je sve povreda umrla najnovija žrtva i izveštaj policijskog lekara dopuni ovim fotografijama...

Mlada žena koju su slike pokazivale nije umrla brzo, to se videlo i po izrazu njenog lica. Uspela je da krikne samo jednom, istina, jer joj je Tigar veštinom iskusnog hirurga zadao udarac nečim ostrim u grlo, a zatim dugim parajućim potezima svojih kandži nastavio da brazda telo žene po grudima, trbuhu, bokovima, zadnjici...

Kandže od čelika, prilagođene njegovim prstima. Kandže nalik onima koje...

Devojka naglim pokretom prevrte fotografije ispred sebe i podiže glavu, zabacujući kosu unazad.

Na drugoj strani prostori je uređene kao kombinacija dnevne sobe i sobe za rad ambicioznog biznismena, ninda je hitrim pokretima zabadao kratke čelične strelice u metu postavljenu na zidu. Ovoga puta meta je imala obrise ljudskog

tela, nešto umanjenog kako bi vežba bila što teža.

— Les...

Ninda se okrete, jednim od onih glatkih, tečnih pokreta koji su tako brzi da ih oko gotovo ne može slediti.

Ako ste iz onoga što ste do sada doznali zaključili kako pred devojkom stoji Japanac, onda ste pogrešili...

Visok čovek uskih bokova i širokih ramena nije na svom licu imao ni traga japanske krvi. Pod kratko ošišanom tamnom kosom videla su se dva jasna, tamnoplava oka koja bi povremeno dobijala boju usijanog čelika.

— Nešto si otkrila, devojčice?

— Ne. U stvani... pitala sam se kako bi mogle da izgledaju Tigrove kandže. Misliš da su slične tvojima?

Nago telo muškarca ponovo se pokrete. Prostor koji ih je razdvajao prešao je hitrim, mačjim korakom, bez ijednog šuma. Bio je to način kretanja kojim se služe sve ninđe, način od kojeg su morali odustajati krećući se u normalnoj okolini kako ne bi privukli pažnju na sebe.

— Da vidim...

Nekoliko trenutaka proučavao je fotografije, dodirujući ih osetljivim vrhovima prstiju kao da će mu to pomoći da odmeri dubinu krvavih brazda na nežnoj koži mrtve žene. Devojka odvratila pogled; i protiv njene volje, mašta joj je dočaravala bol koji je hladni čelik morao nanositi pre nego što je stigla smrt.

— Kako si došla do ovih fotografija?

— Vrlo jednostavno. Kompjuteri su, kao što znaš, mnogo manje sumnjičavi od ljudi. Bilo je dovoljno da otkucam određenu seriju brojeva koju mi je poverio jedan naš prijatelj u policiji i mašina je izbacila karticu koja me je ovlastila da dobijem kopije fotografija.

— Što znači da i Tigar može pratiti kako se odvija istraga protiv njega, zar ne?

— Da. Svaki klinac koji se igra kompjuterima mogao bi mu u tome pomoći.

— Hmm... možda je i u tome odgovor zbog čega već mesecima ne mogu da ga uhvate. Štaviše, sinoć se prvi put dogodilo da se neko odista nađe u njegovoj blizini. Do sada je uvek žrtva otkrivana kada bi on bio već daleko.

— Leslie... zbog čega on to čini?

Dve snažne ruke sklopiše se oko glave devojkice, nežno joj gladeći obraze.

— On je poremećen čovek, Sumiko. Jedan od mnogih koje stvara način života nametnut od ovog šašavog društva. Nesreća njegovih žrtava je u tome što je on dovoljno vešt i bogat da obezbedi sredstva i saučesnike koji će mu omogućiti da nekažnjeno zadovoljava svoju strast...

— Misliš? Policijski stručnjaci tvrde kako on radi sam, kako...

— Prošle noći video sam dovoljno. Dva naoružana pratioca, minijaturni alarmni uređaji, skupa i jaka kola, brižljivo pripremljen napad. I žrtva je tipična: devojkica koja živi sama i ne bira sredstva koja će joj omogućiti da preživi. Ne, bio je to Tigar, bez sumnje.

— Odlučio si, onda?

Muškarac se osmehnu zamišljeno. Sa rukama na njenoj kosi nekoliko trenutaka je zamišljeno gledao kroz prozor koji je pružao pogled na okean.

— Jesam. Ali ne onako kako si ti želela, devojkice.

Oborila je glavu. Bez reči.

— Ne želiš da znaš zašto?

— Ti imaš svoje razloge, Les, svakako. A ja...

— Da, imam svoje razloge. Ako malo bolje razmisliš i ako ne dopustiš osećanjima da utiču na tebe i ti ćeš ih shvatiti. Tigar jeste opasan ubica, ali on ubija retko. I brzo. Znaš li koliko je mladih devojaka prošle noći umrlo u ovom gradu? Od droge? Previše droge, premalo droge? Ili od đubreta koje im je poturio neki preprodavac?

— Znam, ali...

— Ti misliš da čak ni jedan ninda neće uspeti da razbije bandu trgovaca smrću?

Ona duboko uzdahnu, privlačeći ruku muškarca svojim usnama.

— Leslie, nemoj govoriti tako. Ja verujem u tebe, u tvoju snagu i veštinu, ali je njih jednostavno previše i tako su dobro organizovani da čak ni posle svih ovih godina nismo uspeli da im zadamo udarac koji bi ih na duže vreme zadržao. To je hidra, čudovište sa stotinu glava i ako uništim jednu, na njenom mestu odmah niknu nove dve!

Odvojivši se od devojkice, nina da priđe prozoru i zagleda se u okean. Progovorio je ne okrećući se.

— Prošlo je više od četiri godine kako sam se vratio iz Japana naoružan veštinom za koju mnogi veruju da više ne postoji, ali mi reči mog učitelja ninducia još uvek odzvanjaju u ušima, Sumiko... »Idi, sine moj«, rekao mi je na rastanku. »Podi svojim putem znajući da je to put za koji se odlučuju samo najbolji i najhrabriji, put sa hiljadama prepreka koji vodi ivicom ponora. Dobro koje nosiš u sebi pomagaće ti u borbi protiv snaga zla sve dok budeš verovao u sebe i cilj te borbe...«

— Nemoj govoriti više, Lesli — zajeca devojka. — I oprosti mi... znam da grešim.

— Ne, ti ne grešiš. — Okrenuo se sa blistavim osmehom na licu i hitro joj prišao, podižući je i privlačeći u zagrljaj. — I Tigar je zlo, devojčice. Jedina razlika je u tome što je u ovom trenutku on mnogo manje zlo od bande trgovaca drogom koju sledimo već mesecima. Kada završimo s njima, a to će možda biti uskoro, obećavam ti da ću krenuti njegovim tragom. U redu?

— U redu — prošaptala je, privijajući se uz snažno telo čoveka koga je volela. Nije ni

primetila da je jedan njen neoprezni pokret razbacao po podu fotografije žene koja je umrla samo dvanaestak sati ranije...

Nije želela da ih pogleda kada se ninda sagnuo da ih pokupi i ponovo se zamišljeno zagledao u njih.

— Da, njegove kandže su slične mojima — rekao je on kao da nastavlja razgovor započet nekoliko minuta ranije. — Nimalo čudno, s obzirom da su i načinjene u gotovo istu svrhu. Kad dođe čas, to će mi pomoći da ga lakše pronađem, devojčice.

— Znam. Reci mi samo još nešto: šta ako Pit slučajno uspe da otkrije neki njegov trag u lučkom delu grada?

— Proceniću kakvi su izgledi da ga brzo uhvatimo.

On se nasmeši.

— A ako su veliki?

— Vi žene strašno ste solidarne, zar ne? Nećeš me ostaviti na miru sve dok Tigar ne bude uhvaćen, osećam! U redu, ako je taj trag zaista dobar i ako postoji mogućnost da brzo dođem do Tigra, krenuću za njim. Zadovoljna?

Ona klimnu glavom, a oči joj zablistaše.

— Les, ti. . .

Prekinuo je pokretom ruke.

— Ne govori sada. Tvoji motivi već su mi jasni; veruješ kako je potera za Tigrom mnogo manje opasna od obračuna sa dobro organizovanom bandom trgovaca drogom. Kao da ne znaš da me opasnost neće zaustaviti, Sumiko.

— Znam. . . kao što znam da si zbog mene — i Pita — prekršio jedno od osnovnih pravila ninducia. Ninda je uvek sam, tako glasi to pravilo, ako se ne varam?

— Ne varaš se. Međutim, to je jedno od onih pravila koje dopušta izuzetke, devojčice. I još nijednom se nisam pokajao što sam ga prekršio.

Progovorila je tek mnogo donije, između poljubaca.

— Ne sada — rekla je, vrlo tiho. — Molim te. . .

— Tigar?

Ona nemo klimnu glavom, izvlačeći se iz zagrljaja muškarca. Oboje su mislili o istoj stvari, o užasnim povredama kojima je Tigar obeležavao svoje žrtve.

Kao da želi da kazni njihova tela za ono što su činila. Iz zadovoljstva ili za novac, svejedno. . .

Čutali su već dugo kada je tišinu prostorije iznenada narušila zvonjava telefona. Na prvi šum devojka se trgla čitavim telom, a pogled joj je bio pun straha dok je ninda lagano prilazio aparatu u uglu. . .

Izgovorio je svega nekoliko tihih reči, pažljivo slušajući sa govornika sa druge strane. Vratio je slušalicu bešumno na nje no mesto, kao da ne želi da po remeti tišinu velike prosotrije.

Sa izrazom duboke koncentracije na licu, on priđe stočiću po kojem su bile poredane čelične strelice. Prsti desne ruke pomilovaše glatku površinu predmeta koji su izgledali tako nevino, kao dečje igračke.

Zamah rukom, drugi, treći, četvrti, peti, oštro zviždanje strelica u vazduhu i tupi udarci o drvenu pozadinu mete. Jedna za drugom, strelice su se zarivale, tvoreći zapleteni japanski ideogram.

Usne devojke razvukoše se u osmeh. Ona je znala šta znači reč ispisana na grudima drvene mete.

Tora.

Jedina japanska reč koju znaju svi Amerikanci. Od 6. decembra 1941. godine i Perl Harbura, kada je poslužila kao si-

gnal za napad na pomorsku bazu i znak za početak rata na Pacifiku.

Tora...

Tigar.

* *
*

Mali avion »cesna« živih boja, iznajmljen na aerodromu u Montereyju, lagano je kružio nad obalom i okeanom obasjanim jutarnjim suncem. Ponekad bi pilot načinio nespreni manevar nad nekim od onih nekada mirnih ribarskih sela koja su spretni manipulanti pretvorili u naselja za turiste koje cena letnjih zadovoljstava ne zani- ma mnogo.

Pažljivijem posmatraču sa zemlje učinilo bi se da prati let početnika koji tek savlađuje prve lekcije veštine letenja, ali je i to bila samo maska, namenjena eventualnim sumnjičavim osobama koje bi let, zbog nečega, mogao zanimati. Pilotska palica bila je u sigurnim šakama Tabasko Pita i ovaj se zadovoljno cerio uživajući u odista pri- jatnom letu i dopunjavajući to uživanje dugim gutljajima iz konzerve ledenog australijskog pita smeštene pored sedišta.

— Dalje, Pite — reče ninda mirno. Sve dotle on je uz pomoć dvogleda proučavao jahte usidrene u jednoj od novih marina u blizini Point Lobosa. — Naš prijatelj nije ovde.

— Za dve noći i jedan dan mogao je stići do Meksika — sleže Tabasko ramenima. — Zbog čega si tako proketo siguran da nije otplovio daleko od Friska?

— Grad je Tigrovo lovište, Pite. On neće želeći da ga napusti na duže vreme. Ona potera preksinoć ga je zaplašila samo na trenutak i on je odlučio da se ukloni, ali to ne može trajati dugo. Ono što ga goni da unakažava ženska tela jače je od njega, znaš...

— A zbog čega to ne može, do đavola, da radi negde ovde? Žene su žene, zar ne?

— I to se može dogoditi, ali sve te male luke duž obale koje primaju jahte ne daju mu dovoljno prostora za akciju. Ljudi se tamo poznaju međusobno i mnogo je teže doći do prilike kakva mu se u gradu pruža sva kodnevno. On je veoma lukav, Pite, ne zaboravi; samo ti je čista sreća pomogla da doznaš koje su sve jahte isplovile one noći kada smo gonili Tigra.

— Sreća i skoro hiljadu dolara koje sam razbacao unaoko lo, boga mu! — uzdahnu Pit, tešeći se novim gutljajem piva. — A moje noge? Prepešačio sam bar dvadeset milja po luci raspitujući se o sumnjivim jahtama!

— Isplatilo se — sleže ninda ramenima. — Skreni malo prema zapadu, Pite, da izdaleka obidemo Point Lobos. Želim da pridem sa mora poluostrvu Triana.

— Sledeći cilj, a? Ako je naš čovek tamo, onda je davolski bogat; koliko znam tamo svaki gutljaj vazduha koji udahneš staje bar pet centi!

— Razlog više za pretpostavku da je tu. Sem toga, Triana je na takvom rastojanju od San Franciska da se brзом jahtom može stići u rano jutro, ne iza zivajući nikakve sumnje. Malo niže, Pite, da bolje pogledam brodove u luci...

Prizor pred njima podsećao je na jedan od onih reklamnih spotova kojima su vlasnici poluostrva Triana nedavno zasuli čitavu Zapadnu obalu. Jedan jedini asfaltni put vodio je preko gotovo golih stena do poluostrva koje je sa kopnom spajao samo uski zemljouz, ali je

ulaz zatvarala čvrsta čelična kapija koja se mogla otvarati verovatno samo iz kućice čuvara izgrađene pored nje. Korak dalje počinjalo je gusto tropsko rastinje koje je prekrivalo gotovo čitavo poluostrvo, zahvaljujući veštačkoj kiši i kanalima za navodnjavanje skrivenim pod krošnjama.

Pruženo kao jezik u okean, poluostrvo je imalo strme i stenovite obale sa svih strana osim jedne; tu je, uz pomoć ogromnih količina eksploziva, načinjen blagi nagib prema zalusu sa blistavo belim peskom i marini sa drvenim molovima. Sem usidrenih jahti i raznobojnih suncobrana duž plaže malo se šta videlo; bungalovi za goste i ostale zgrade turističkog naselja bile su skrivene rastinjem, stvarajući tako kod gostiju osećaj da letuju na pustom ostrvu.

Odlazeći dvogled ninda se kratko nasmeja, i dotače Pitoovu šaku na palici pokazujući prema marini.

»Marija Elena« — reče. — To je ta jahta.

Pit tiho zazvižda. »Marija Elena« nije bila jedna od onih igrački za bogate ljude koje prodavci nazivaju jahtama; bio je to brodić čvrste i skladne

građe sposoban čak i za putovanje preko okeana ako bi to njegov vlasnik zaželeo.

— Šta sada? — upita Tabasko. — Slećemo? Ima li Triana aerodrom?

— Samo heliodrom, ali nam ne bi pomoglo da smo ovamo stigli i helikopterom. Dozvolu za sletanje mogu dobiti samo gosti koji se na vreme najave.

— Otkud ti to sve, do đavola, znaš? Znao si da ćemo ovde naći našeg tigrastog prijatelja?

— Dok si tražio avion, ja sam se na recepciji hotela malo raspitao i pročitao gomilu prospektata — osmehnu se ninda. Pri tom sam zapazio nešto zanimljivo; nigde ne može da se nabavi detaljan plan poluostrva, niti postoji fotografija koja bi prikazala čitavu njegovu panoramu.

— I to znači — šta?

— Možda ništa — sleže Lesli ramenima — a možda i to da se vlasnici ovog turističkog raja bave i nekim drugim poslovima sem izdavanja sunca i vazduha. Gde si ostavio onaj foto-aparat?

— Hmm... to ti neće mnogo pomoći, ortak... Žao mi je što naše logore u Vijetnamu nije uređivao stručnjak za kamufla

žu upola dobar kao momak koji je radio ovde. Ne vidi se ništa sem prokletog zelenila, kao u džungli!

— Načiniću ipak nekoliko snimaka; povećani, možda će nam pokazati bar splet staza između pojedinih zgrada. Skreni polako najpre tačno središtem poluostrva, prema spoju sa kopnom, a onda... hej!

— Šta se dogodilo?

— Imaćemo uskoro društvo u vazduhu — osmehnu se ninda, prinoseći oku fotoaparat sa teleobjektivom. — Jedan helikopter se diže tamo desno; kladam se da će nas ljubazno zamoliti da ne uznemiravamo njihove goste!

— Ljubazno? Mladiću, već sam vidao helikoptere koji imaju ugrađene protivavionske topove! Ili bar mitraljeze!

— Neee... neće biti toliko grubi. Bar ne usred dana i pred očima svojih gostiju. Samo ti produži istim kursom.

Naglo se dižući nad pokrivačem od zelenila, helikopter se zanjihao i okrete u mestu, prema njima. Procenjujući kurs aviona, pilot helikoptera postavio se tačno na njihovu putanju i tu čekao, nalik orlušini spremnoj da se sledećeg trenu

tka obruši na neopreznu pticu pod sobom.

— Halo, »cesna«! — odjeknu iznenada iz radio-uređaja podešenog na dužinu kontrole leta iz Montereja. To, međutim, nije bio glas kontrolora; nije bilo teško pogoditi ko govori čak i da se kroz prozirnu školjku helikoptera nije video čovek po red pilota sa mikrofonom radio-uređaja u ruci. — Upozoravam vas da nadlećete privatni posed; udaljite se odmah, inače ću biti prinuđen da obavestim kontrolu leta!

Hladnokrvno se smešeći, nin da uperi objektiv aparata tačno prema kabini helikoptera i na čini nekoliko snimaka. Pit se za to vreme držao istog kursa, motreći krajičkom oka pokrete svog ortaka.

— U redu, Pite — reče. — Možemo natrag; za sada smo videli sve što smo želeli.

Ne odgovarajući na glas koji je i dalje odjekivao u zvučniku, Pit načini blagi luk u vazduhu, skrećući prema severu, ali tako da pod njim ostane veliki deo poluosvrva. Leslie hitro načini još nekoliko snimaka tla pod sobom, a onda odloži foto-aparat i počeo da pomeće dugme radio-uređaja.

— Idu za nama, Les — upozori Pit bacajući pogled preko ramena. — Misliš da će napaсти?

— Ne... slušaj ovo!

Iz zvučnika je ponovo dopirao isti glas kao maločas, ali se nije mogla razabrati nijedna reč u zbrci slogova ispresecanih signalima. Pogledi dva prijatelja se sretoše.

— Skrambler — isceri se Ta basko. — Stvarčica koja baš nimalo nije potrebna miroljubivoj upravi turističke kompanije, a?

— Da. — klimnu ninda glavom, pažljivo osluškujući glas iz zvučnika. Da je mogao snimiti kratki razgovor helikoptera sa nekim na zemlji, Sumiko bi možda uz pomoć svog kompjutera mogla da dešifruje signale uređaja podešenog tako da ih može primati samo odgovarajući uređaj iste vrste, ali za to nije bilo ni vremena ni mogućnosti.

— Gotovo — reče on, vraćajući uređaj na talasnu dužinu kontrole leta. — I dalje lete za nama, Pite?

— Aha... očigledno žele da doznaju kuda idemo... Hoćeš da ih se otresemo?

— Svaka čast tvojoj veštini, Pite, ali ovaj aviončić to ipak ne može. Ne, idemo na aerodrom; možda će biti zadovoljni kada vide da slećemo.

— Imam utisak da su nam za petama tipovi koje nije baš lako zadovoljiti — progundā Tabasko. — Ali, videćemo...

Let do Montereja protekao je bez uzbuđenja, ako se ne računa stalna pratnja helikoptera na rastojanju od neke pola milje iza repa »cesne«. Dozvola za sletanje stigla je brzo; u ovo doba godine aerodrom u Monte-reju još nije bio previše opterećen turističkim i sportskim letovima.

Zaustavljajući avion na travnatoj pisti namenjenoj malim avionima, Pit baci pogled prema nebu.

— Vraćaju se — reče skoro razočarano. — Prokletstvo, a baš sam bio rasoložen za jednu dobru tuču. Ono pivo što sam ga popio traži malo oduška, znaš!

— Imaćeš ga.

— Šta?!

Pokretom glave, ninda pokazao prema nevelikoj zgradi aerodroma.

Trojica ljudi stajali su kraj stuba pored ulaza u onom to-

bože nemarnom stavu profesionalnih »tabadžija« koji čekaju svoju žrtvu, unapred se sladeći njenim strahom. Suženim očima, ninda je proučavao njihove pokrete dok su se on i Pit približavali; pre nego što borba počne važno je doznati što više o budućem protivniku, a i pogled može mnogo reći o brzini, veštini i snazi ove trojice pored stuba.

Trojice?

Pogled ninde skrete udesno, prema dugom nizu parkiranih automobila. I trojka kraj stuba često je bacala poglede u tom smeru.

»Naravno«, pomisli ninda. »Šef sedi na udobnom sedištu i prati šta se događa, a oni očekuju njegove aplauze. Taj tip zanima me mnogo više od trojice mišićavih kojima zapoveda. Možda ne bi bilo loše da nastupimo drukčije nego što smo smerali...«

— Pite — reče on tiho, ne okrećući glavom.

— Aha? — Plavokosi džin već je zadovoljno protezao svoje mišiće pripremajući ih za igru u kojoj je prosto uživao.

— Možeš li sam da izađeš na kraj sa onom trojicom tamo?

— Mogu, čoveče! A ti?

— Mene zanima momak ko
ji motri na njih iz onog sivog
»valijanta« na parkingu. Vidiš
ga?

— Aha. Pozdravi ga mnogo,
važi?

— Svakako.

Mahnuvši rukom Pitu, kao
da se rastaju na kratko vreme,
ninda skrete preko travnjaka
prema parkingu, zabacujući na
levo rame foto-aparat okačen
o kaiš. Ispod oka je motrio pre
ma »valijantu«, prateći pokrete
čoveka na zadnjem sedištu au
tomobila.

Iza njegovih leđa, Pit poče
da zvižduće i on prepozna tih
dana veoma popularnu pesmicu.
Jedino što tu nije bilo u redu...

Pit nije voleo da zvižduće!
Ovo sada može biti samo sig-
nal upozorenja!

Nemarno se osvrnuvši, ninda
vide da su se ona trojica odvo-
jila od stuba i sada hitaju u
njegovom pravcu.

Kao slučajno, prsti desne ru-
ke dotakoše opasač njegovih
pantalona. Kostim ninđe bio je
daleko odatle, u San Francisku,
ali se i pod ovim opasačem krio
čitav mali arsenal smrtonosnog
oružja.

A to oružje, kako izgleda, bi
će za koji trenutak upotreblje-
no!

*
* *
*

Tri čoveka, navikli da zada-
ju strah samom svojom pojavom
i očigledno spretni u svom za-
natu. Po načinu kako su hoda-
li, po držanju, položaju ruku i
izrazima lica, ninda je već znao
kako će napasti. Jedan će sta-
ti pred njega i zaustaviti ga,
pod bilo kakvim izgovorom;
drugi će ga veštim zahvatom
šćepati oko ruku i saviti una-
zad, izlažući ranjivi pleksus
udarcu prvog. Treći, onaj Mek-
sikanac sa očima koje igraju kao
na ulju, tu je samo za svaki
slučaj. I najopasniji, uzgred; na-
vikao da nedostatak fizičke sna-
ge i drskosti nadoknađuje hit-
rim potezima noža skrivenog
pozadi, ispod dugog sakoa.

Čovek u »valijantu« sada je
spustio prozor na strani sa ko-
je je Leslie dolazio i ninda krat-
kim pogledom ureza to lice u
svoje pamćenje. U svoje vreme
pseudonauka je tvrdila da se
po licu i obliku glave svakog
čoveka može naslutiti i njegov

karakter; svaka vrsta karaktera dobijala je pritom i svoje ime.

Ime koje je pripadalo jednoj od životinja...

Ovaj ovde, bez sumnje, spadao bi u klasu pacova kada bi te podele još uvek važile. Mršavo lice, šiljat nos, gotovo bez donje vilice. Pacov koji je hrabar samo u velikom čoporu, bez obzira na skupocenu tkaninu njegovog odela koja se nazirala kroz spuštenu prozor.

— Hej, prijatelju?

Iako naizgled bezbrižno, ninda je preko travnjaka odmicao tako brzo da ga trojica siledžija nisu mogli stići. Jedna od tajni uspeha nindi u svakom obračunu: prinudi protivnika da makar samo za jednu nijansu izmeni svoj prvobitni plan i tako povećaj izgleda da u improvizaciji načini grešku...

Ljubazno se smešeći, Lesli zastade i okrete se licem onoj trojici.

— Da?

Stali su pred njim, na samo korak-dva. Onaj levo u sledećem trenutku pokušaće da mu zađe za leđa. Meksikanac je oslonio ruke o bokove; na taj način prsti su mu bili samo palac udaljeni od skrivenog noža.

Tamo, već pored zgrade, Tabasko Pit je zastao da vidi šta

se zbiva. Na licu mu je bilo vidljivo razočarenje kada je shvatio da Lesliju nije potrebna pomoć.

— Ti si maločas sleteo u onoj »cesni« tamo? — pokazava glavom vođa trojke, krupan momak čiju je gornju usnu unakaženu ožiljkom noža loše skrivao gusti crni brk. Jakna od izbledeog džinsa prosto je pucala na njegovim ledima, ali su svi drugi znaci odavali nedostatak brzine i nešto mnogo teže od toga — nedostatak prirodne inteligencije.

Na Leslijevom licu i dalje je lebdeo smešak.

— Ne, nisam — reče mirno. — Zašto?

Zgledali su se. Ponovo nešto što nisu očekivali. Prokletstvo, pa svojim očima su maločas videli kako...

— Ti si neki mudar momak, a? — isceri se vođa. — Čoveče, maločas smo svojim očima videli kako...

— Možda ne vidite dobro — ljubazno reče ninda neupadljivo premeštajući težinu tela sa jedne noge na drugu, jer je onaj levo od njega načinio mali korak u stranu, pripremajući se za zahvat sa leđa. — Nadam se da u Montereju imate nekog dobrog optičara, momci.

Krupni momak zapanjeno zinu, otkrivajući dva reda zuba žutih od duvana.

— Slušaj ti, uštvo! — procedi kroz zube unoseći se Lesliju u lice. — Ako misliš da ja...

Čovek levo od ninde načini još jedan korak i baci se napred raširenih ruku. Dobro uigrana ekipa; visoki je već zamahivao pesnicom prema pleksusu žrtve, dok se Meksikanac podigao na prste nogu, spreman na intervenciju.

Postoji bar dvadeset trikova kojima se može izbeći napad sa leđa. Ninde najčešće koriste onaj koji se sastoji u tome da se sagnu u času kada telo napadača treba da se sudari sa njihovim i energiju naleta iskoriste za zahvat koji će iznenađenog protivnika poslati u visokom luku u vazduh.

To se dogodilo i ovoga puta; umesto da sklopi ruke oko ramena čoveka pred sobom, napadač promaši, otvarajući usta na krik iznenađenja. Lakim pokretom, jedva primetnim koliko je brzo bio izveden, ninda ga baci preko levog ramena, tačno na put ogromne pesnice koja je stizala mnogo sporije nego što je očekivao.

Udarac je zvukom podsetio na cepanje tvrdog, debelog pa-

nja, jer se pesnica sudarila sa onim najtvrdim delom lobanje na čelu. Krupni momak vrisnu, iznenađeno šireći oči; sam zvuk udarca iskusnom uhu ninde reče da su mu polomljene sve kosti u desnoj šaci.

On neće ponovo napasti još nekoliko dugih desetina sekundi, a možda ni tada. Sasvim dovoljno vremena da se obračuna i sa Meksikancem, jedinim protivnikom koji mu može stvoriti probleme.

Da, veoma je brz; to je potvrdio i pokret kojim je tamnopoliti napadač isukao nož i ustremio se na njega. Odlično uvežban udarac; odozdo naviše, kroz utrobu, prema srcu; ako pogodi svoj cilj; u najboljem slučaju biće to rana koja će zahtevati hitnu intervenciju dobrog hirurga i dve-tri nedelje mirovanja u postelji...

Ako pogodi cilj...

Brzina ninde, srećom po našeg junaka, tolika je da je on imao vremena da se pomeri čitavu stopu sa putanje noža. Štaviše, nije to bio samo pokret čiji je cilj izbegavanje udarca; u času kada je vrh noža prohujao kroz vazduh, on je već bio u položaju koji će mu dati sve prednosti u protivnapadu.

Dve šake se kao lisice sklopiše oko članka ruke sa nožem. Oslonjen čvrsto na oba stopala, ninda načinj kratak trzaj u stranu gornjim delom tela, izbacujući potpuno Meksikanca iz ravnoteže. Ovaj vrisnu kad shvati da mu je desna šaka iznenada ponovo slobodna, ali da mu telo pada prema tlu putanjom koja će mu grudima neizbežno dovesti u dodir sa izokrenutom oštricom.

Pokušaj da još jednom okrene članak i tako izbegne pad na sopstvenu oštricu nije uspeo; leva noga ninde pogodila ga je takvom preciznošću da se drška noža zarila u meko tle. Oštrice nestade pod telom, iz čijih pluća vazduh izjuri u dugom uzdahu.

Oslanjajući se rukama o tle, Meksikanac se okrete licem svom ubici, izvlačeći dršku noža iz trave. Seo je neudobno, pre savijenih nogu i još jednom udahnuo, a onda rukama krenuo prema oštrici zarivenoj u levu stranu grudi.

Smrt je bila brža i on je ponovo pao na bok, zarivajući prste kao kandže u travu.

Ninda ga nije gledao. Lako preskočivši telo čoveka ubijenog udarcem pesnice u glavu,

on se stvori pred vođom trojke, grmaljem koji je zapanjeno buljio u prizor pred sobom, još uvek širom otvorenih usta. Bol iz polomljene šake tek sada je izazvao reakciju u sporom, presporom, mozgu i on promuklo kriknu, podižući šaku prema očima da je bolje pogleda.

Motor »valijanta« zagrme; pacov koji je hitro prešao na prednje sedište kada je shvatio da se igra ne odvija onako kako je on zamišljao, hitao je da se ukloni sa opasnog mesta. Tamo, kraj zgrade, Tabasko Pit potrča u pokušaju da mu preseče put.

U prolazu ninda zari dva ukrućena prsta leve ruke u pleksus krupnog napadača i načini kružni trzaj, nalik pokretu kojim se vadi čep iz boce; bol je morao biti užasan, ali je trajao kratko. Udarac koji ubija isto onako sigurno kao oštrica noža ili metak u srce, jedan je od onih udaraca koji ubijaju efikasno i brzo...

Dugi skok preko travnjaka, drugi treći. Sada se ninda kretao onim fantastično brzim trkom pred kojim bi zadržani zastali čak i najbrži kratkopru gaši sveta. Tako može da trči samo čovek koji detaljno poz-

naje funkcionisanje svakog mišića i tetive svog tela i način da izvuče maksimum iz onoga što su podarili priroda, a razvilo dugo, strpljivo vežbanje.

»Valijant« se u uskom luku okrenuo na parking, zakačivši pritom jedno vozilo uz dugi zvuk paranja lima. Motor je urlao pod punim gasom, gume za škripaše na asfaltu, prinudene da se obrću prevelikom brzinom.

»Prekasno«, prolete nindi kroz glavu. »Pobeći će mi! Sem ako...«

Još deset jardi pa će zahuktala kola projuriti ispod električnih provodnika koji su spajali aerodromsku zgradu sa trafostanicom. Poslednja prilika da pokuša da ih zaustavi.

Naglo se ukopavši u mestu, ninda zamahnu desnom rukom u kojoj se već krio šuriken, užasna šestokraka zvezda čije su čelične ivice oštrije od brijaća. Šuriken zazuja u mirnom vazduhu, ustremljujući se naviše. Prekasno? Ili ne?

Ne! Čelični projektil pogodio je svoj cilj; objavio je to suv prasak električnog pražnjenja i plavkasta munja, jedva vidljiva na jakom suncu Kalifornije. Presečeni kraj kabla padao je

tačno prema krovu »valijanta« koji je već promicao ispod pro vodnika.

»Vozaču se neće dogoditi ni šta«, mislio je ninda počinjući novu seriju skokova koja će ga dovesti do tog mesta. »Kola predstavljaju Faradejev kavez... Moja jedina šansa je u tome da strujni udar poremeti instalaciju i prekine rad motora. Ako se to dogodi...«

Novi prasak, sada dopunjen i ostrim mirisom ozona u vazduhu. »Valijant« se zanesa na praznom putu, zakačivši točkom uzdignutu betonsku ivicu.

I motor... prestade da radi!

— Drži ga, Les! — urlao je Tabasko Pit odnekud iza njega. — Drži ga!

Do ušiju ninde dopre zvuk pokušaja da se motor pokrene. I još jedan šum: potmulo brun danje motora teškog kamiona koji će za koji trenutak projuriti putem ispred ulaza na parking.

Još samo dva skoka i on će stići do kola. Pacov će se naći u njegovim šakama, a onda...

Čovek za volanom »Valijanta« još jednom je pokazao da je strah odličan stimulans. Izleteo je iz kola i potrčao prema putu tako hitrim pokretom

da je za delić sekunde prešao rastojanje od desetak jardi.

— Stani! — zaurla ninda. — Ideš pravo pod...

Zavijanje moćne sirene, škri pa kočnica, zadah spaljene gume. Tutnjava motora ogromnog kamiona gotovo sasvim je priгуšila tup udarac čeličnog branika o krhko ljudsko telo.

Kao lutka sitni čovek odlete u vazduh i prevrte se. Nemilo srdni zakoni dinamike odvukoše njegovo telo tačno na putanju dvostrukih prednjih točkova. Odskok od zemlje, ponovo nalik lutki od krpa, ali je to samo za delić sekunde odložilo ono što se moralo dogoditi.

Zadnji točak kamiona jedva da je i podskočio prelazeći preko onoga što je do maločas bila ljudska glava, a sada se pretvorilo u karikaturu smrskanih oblika, ukrašenu oreolom od krvi i sive moždane mase...

*
* *
*

— Pit ima gomilu razloga da nam zavidi — osmehnu se Leslie pokazujući suprotnu obalu zaliva čiju je jednu stranu gradilo poluostrvo Triana. — On je tamo negde, među stenama, sa dvogledom i radio-uređajem

i motri da nam Tigar u međuvremenu ne bi umakao.

— Snabdeo se pivom? — upita Sumiko proučavajući okolinu. Njihova kola, iznajmljeni »ševrolet« kupe jurio je uskim putem koji će ih za koji trenu tak dovesti do ulaza u hotelski kompleks »Triana« na poluostrvu.

— Jeste, ali nije uspeo da nađe australijsko — sleže Leslie ramenima. — Čudi me da nam se još nije javio... ah, evo ga!

U zvučniku uređaja postavljenog na zadnje sedište nešto za krča, a onda dopre poznati glas.

— Zdravo. vas dvoje! Ne, ne morate razdvajati ruke... već sam video ono što je trebalo da vidim! Ili možda nije trebalo da vidim, a?

— Kako je, Pite? — zigovori Leslie u mikrofona. — Naš prijatelj je još uvek tu?

— Ne znam da li je on tu, ali je jedno sigurno: jahtom nije otišao!

— Da li se neko pojavljivao na palubi?

— Samo šest plavuša u toplešima. — Iz zvučnika se začu dubok uzdah. — A onda, kada sam prineo dvogled očima, pokazala se da je to samo fatamorgana. Od lošeg piva, svakako! Ne, do đavola. niko živi nije

ni prišao jahti za sve ovo vreme!

— U redu, neće biti teško doznati ko je njen vlasnik — reče Lesli. — Kad nas dvoje stignemo do hotela i malo se osvrnemo unaokolo. Slobodan si, Pite; brodić te čeka u luci San Pedro sa svim dokumentima.

— Kako ću ga naći, do đavola? Ima li ime ta orahova ljuska?

— Zove se »Marša« i najbrža je stvar koju sam uspeo da nađem za ovo kratko vreme. Sviđa ti se ime?

— Nije loše... večeras ćemo se ponovo čuti na istoj dužini, je li tako?

— Tako je, Pite. Kraj.

— Mnogo sreće, ortak — odjeknu iz zvučnika. — Kraj!

Sagnuvši se, Lesli dohvati uređaj sa zadnjeg sedišta, isključujući ga i vrati u torbu od grubog impregniranog platna, nalik starinskim mornarskim vrećama, ili jednoj od onih torbi u kojima se nose štapovi i pribor za golf. Samo stotinak jardj ispred »ševroleta« videla se rampa na ulazu na poluostrvo Triana i on počeo da smanjuje brzinu vozila.

Sumiko mu dobaci kratak pogled.

— Ne misliš li da je ipak trebalo malo da izmeniš izgled? Oni ljudi u helikopteru...

— Nisu mogli videti moje lice, devojčice. Uostalom, mogla si da pogledaš snimke koje sam ja načinio; čak i uz pomoć teleobjektiva veoma je teško razabrati crte lica na tolikom rastojanju... Dobar dan!

Ovo poslednje bilo je upućeno uniformisanom čuvaru koji ih je čekao pred rampom. Drugi čovek sedeo je u kućici i motrio na njih sa slušalicom telefona uz uho. Desna ruka bila mu je van domašaja pogleda, ali je haragei, to osobito šestočulo nindži koje oni nazivaju osećaj za opasnost, govorio da se u toj ruci nalazi spremno oružje.

Lice čuvara kola bilo je tvrdo i hladno. Ljubazni osmeh na usnama delovao je veoma neuspelo.

— Pretpostavljam da imate rezervaciju, mister...?

— Eldridž. Lesli Eldridž — os mehnu se ninda. — Da, imam rezervaciju.

Čovek u kućici, ninda to vide po pokretima njegovih usana, ponovi ime u mikrofoni i malo sačeka. Klimnuvši glavom, on prekide vezu, a zatim uključi mehanizam za dizanje rampe.

— U redu je, Herb — doviknu kroz prozorčić. — Imaju rezervaciju!

— Dobro došli u Trianu, mister Eldridž — reče prvi čuvar uklanjajući se sa puta. — Prođite centralnom stazom i stići ćete do zgrade recepcije. Moram vas samo upozoriti da ne vozite više od trideset milja na sat; put je nepregledan, a i ne želimo da uznemiravamo ostale goste bukom motora... hvala!

— Zanimljivo mesto — reče Sumiko tiho kada im se kućica izgubila iz vida, zaklonjena gustim tropskim rastinjem koje je sa obe strane oivičavalo stazu. — Sada shvatam zbog čega je ovako skupo; samo račun za vodu koja održava ovu džunglu mora da je astronomski!

— Isplati se, devojčice. Zapazila si splet staza pod krošnjama; na ovakvom mestu jedan čovek mogao bi da umakne čitavoj armiji tragača. I nemoj mi tvrditi da je sve to samo zato da bi se gosti Triane osjećali odvojeni od sveta.

— Već...?

— U redu — ninda se osmehtu, oprezno skrećući automobil u jednu blagu krivinu. — Priznajem da sam do sada bio pomalo tajanstven, devojčice,

ali to je bilo samo zato što nisam hteo previše da te zabrinjavam. Sve te mere predostrožnosti govore mi da se ovde vodi još neki krupan biznis, pored turizma. I još nešto: naš prijatelj Tigar nije slučajno odbačio upravo ovo skrovište!

— Misliš da... pa naravno!

— Naravno — klimnu Leslie glavom. — Neka te ne iznenadi ako otkrijemo da je on vlasnik ili jedan od vlasnika ovog mesta. Hmm... po mojoj proceni trebalo bi za koji minut da stignemo do recepcije.

Prošli su još nekoliko raskrsnica na kojima su glatke asfaltne staze skretale levo i desno u dubinu džungle, svakako do bungalova koji su služili kao skrovište bogatašima umornim od civilizacije. I to je, međutim, bio samo privid; u agenciji u kojoj je Sumiko zakupila jednu od tih kućica uveravali su je da je ona opremljena svim blagodetima moderne tehnologije, a da je posluha vrhunska, kao u najboljim hotelima San Franciska.

Čitajući između redova raskošno opremljenog prospekta, lako se mogla shvatiti zamisao vlasnika Triane: dođite kod nas; niko ne postavlja nikakva pitanja, samo ako možete to da platite...

— Ti si propalica i lažov, Leslie Eldridže! — reče devojka iz nenada kroz smeh. — Tek sada shvatam zašto si onako naglo pristao da pođeš za Tigrom umesto da nastaviš istragu o trgovcima drogom!

— Da... neki detalji u mozaiku došli su na svoje mesto dok sam razgledao prosepke poluostrva. Ovo je idealno mesto za skrovište šefova bande, možda čak i za pristajanje brodova koji iz Jugoistočne Azije donose drogu za Zapadnu obalu. Proverio sam; policija je ovde poslednji put ulazila kada je došlo do tuče među radnicima koji su radili na gradnji bungalova i uređenju prostora.

— FBI?

— Ni oni. Ma ko da je u upravi Triane, dobro se čuva da na poluostrvo ne primi nikoga za kim postoji poternica za neki federalni prekršaj. Jedinici koji su nešto pokušali bili su poraznici, ali bez mnogo uspeha. Ah, ovo bi trebalo da bude recepcija, zar ne?

Bešumno klizeći po glatkom asfaltu, »ševrolet« se zaustavio pod nastrešnicom od puzavica koje su se obavijale oko lakih čeličnih nosača, zaklanjajući neveliki parking od pogleda iz vazduha i naročito od nemilo-

srdnog kalifornijskog sunca. Zadnji deo nadstrešnice pokrivao je uski trem sa koga se ulazilo u dugu nisku zgradu sa neupadljivim natpisom »Recepcija«; kraj ulaznih vrata u stolicu za ljučanje sedeo je krupan čovek koji je ustao na prvi znak da neko nailazi.

Kretao se sporim hodom velike mačke svesne da joj plen nikada ne može umaći; izbočina u džepu svetlog sportskog sakoa, malo pretoplog za ovo doba dana, svedočila je da svoju sigurnost dobriim delom zasniiva i na skrivenom oružju.

— Mister Eldridž — reče on sa južnjačkim naglaskom. — Dobro došli u Trianu. I vi i gospodica. Moje ime je Emet.

Široko, glatko obrijano lice, ledene oči koje su, uz sve ostalo, morale biti đavolski privlačne za žene. Emet je toga bio svestan, ali njegov vučji pogled ostavi Sumiko ravnodušnom.

»Opasan protivnik«, zaključili Leslie proučavajući Emetove pokrete. »Nije nimalo slučajno što su tvrdi tipovi prvi koji dočekuju sve goste; onaj ko vodi poslove Triane želi od početka da upozori da ne želi nikakvih gluposti ovde... bar ne gluposti za koje se ne plaća na njegovoj kasi...«

Formalnosti za pultom recepcije u velikom holu sa klima uređajem bile su brzo završene. Ridokosa devojka sa telom germanske boginje koje tanka haljina nije ni pokušavala da prikrije, bila je ljubazna i efikasna. Samo nekoliko minuta posle toga, »ševrolet« ponovo kliznu stazom prema bungalovu koji je nosio poetično ime »Mesečev sjaj«. Naslonjen na stub verande, Emet ih je ispratio pogledom sve dok nisu zamakli za krivinu.

— Preći ćeš za volan kad ti dam znak — reče ninda iznenada, otvarajući vrata na svojoj strani. — Ne zaustavljaj kola; uprkos žbunju, zvuk se ovde dosta daleko prenosi, ne bih želeo da naš prijatelj Emet nešto posumnja. Čekaj me u bungalovu...

Skliznuo je kroz otvorena vrata i meko se dočekao na noge, da bi u sledećem trenutku već nestao u gustom žbunju. Prihvatajući volan, Sumiko pokušala da dozove u sećanje zapleteni put do bungalova »Mesečev sjaj« koji su joj pokazali na velikom planu poluostrva u recepciji.

S tim planom nešto...

Nešto, jednostavno, nije bilo u redu. Splet staza, razmere

poluostrva, udaljenost između pojedinih objekata, sve to nije se slagalo sa snimcima koje je Lesli načinio dan ranije iz aviona...

»Neko se dobrano potrudio da dezorijentiše goste«, pomisli devojka, skrećući na prvoj stazi levo. »Les je u pravu; ovo gnezdo je rupa za zmiје otrovnice, a ne za miroljubive turisti...«

Za to vreme ninda se bešumno vraćao u pravcu recepcije, hitro zaobilazeći drveće koje je neko veoma pažljivo postavio tako da obeshrabri svakog ko bi pozeleo da skrene sa asfaltiranih staza. Za njega to zapravo i nije bila prava prepreka, tako da se samo dva minuta kasnije našao u zaklonu žbunja koje je oivičavalo parking ispred recepcije.

Tek sa ovog mesta uspeo je da proceni prave dimenzije zgrade čiji se bočni zid nazirao na dužini od čitavih stotinačardi. Bez sumnje, tu su bile sve one službe potrebne jednom ovako luksuznom turističkom mestu, a veličina zgrade svedočila je da se ovde ni u čemu nije štedelo.

Emeta nije bilo na verandi; kroz otvorena vrata moglo se

videti; kako stoji uz pult recepcije sa slušalicom telefona na uhu.

»Predaleko je da bih ga čuo«, pomisli ninda stavljajući u uho minijturni uređaj, remek-delo u koje je Sumiko ugradila svu svoju veštinu i poznavanje minijturne elektronike. »Ali ova ko...«

Ništa veći uređaj za prisluškivanje počivao je ispod drvenog okvira plana poluostrva kojem je on maločas prilazio. S malo sreće, moći će da čuje šta Emet govori svom još uvek nepoznatom šefu o novopridošlom paru.

— ...deluje opasno, — leno je govorio Emet. — Ne znam zašto, do đavola, jednostavno predosećanje... Da, predosećanje! A mala je zgodna, Japanka ili nešto slično... Aha... Slušaj, hoću da Himenez neko vreme motri na njih... Da... Do đavola sa uređajima, želim da neko uvek bude u blizini! Znam... znam... o kej, dogovorili smo se...

Telefonska veza se prekinula, ali ninda ostade još nekoliko trenutaka u blizini zgrade nadajući se da će možda doznati još nešto što bi moglo biti zanimljivo.

Njegove sumnje bile su potvrđene; gazde Triane imale su običaj da svoje goste drže na oku, a razlog za to svakako nije bila prozaična ucena biznismena koji su greškom na letovanje povelili ljubavnice umesto žene...

»Emet je opasan«, mislio je osluškujući šumove koji su sve dočili da između krupnog Južnjaka i riđokose na recepciji odnosi nisu striktno kolegijalni. »Ja sam mu sumnjiv na prvi pogled, očigledno, toliko sumnjiv da pored uređaja za prisluškivanje želi da me na oku drži i jedan od njegovih ljudi. Vrlo dobro, džentlmenu sa Juga; taj tvoj Himenez dobiće priliku da nauči neke od trikova koji su stariji čak i od generala Santa Ane...

*
* *
*

Čitav zapadni zid bungalova činila su ogromna staklena vrata koja su se mogla otvoriti tako da spoje salon i verandu i omogućće izlazak neposredno na uski travnjak oko zgrade okružene zidom od tropskog rastinja živih boja. I zamamnog mirisa.

Sumiko udannu vazduh punim plućima, osećajući delikatnu mešavinu mirisa na pozadini koju je stvarao vlažni večernji vetar sa okeana.

Sunce se spuštalo sve niže i senka drveća za koji minut dosegnuće ležaljku na kojoj se sunčala. Nešto dalje Leslie je plivao tamo i ovamo u minijaturnom bazenu, frkćući i zapljuskujući vodom ivicu.

Sumiko proteže svoje nago telo i dohvati čašu sa koktelom u kojoj je zveckao led. Njena brižljivo odabrana poza, Lesliejeva nespretnost u bazenu, ljubavna igra nekoliko minuta ranije na travi, sve to bila je samo mala pozorišna predstava namenjena radoznalim očima i ušima elektronskih uređaja za prisluškivanje i tog još uvek nepoznatog Himeneza koji se čitavog popodneva vrteo oko bungalova, nečujan i nevidljiv.

Za nju, naravno. Čula ninde bila su tako oštra da je gotovo u svakom trenutku mogao reći gde se Himenez nalazi i šta radi.

Predstava se bližila svom vrhuncu. Za koji trenutak Leslie će izaći iz bazena i nestati u kući, a ona...

Da, on izlazi. Nespretno, stežući. Himenez ne može a da

ne pomisli kako muškarac koga uhodi već dugo vremena ne vodi računa o mišićima kojima je priroda obdarila njegovo telo.

Smešeci se nindži koji joj u prolazu mahnu rukom, Sumiko isprazni čašu sa koktelom i oporuži se na ležaljci. Bila je svesna da njeno sitno, naizgled krhko telo, u tom položaju najbolje ističe oblinu bokova i liniju njenih punih, čvrstih grudi, gotovo prevelikih za njenu visinu i težinu i upravo zato neodoljivo primamljivih.

»Uživaj, Himenez«, mislila je, nežno gladeći vrhove dojki i misleći na Lesliejeve usne koje su isto to činile pre samo nekoliko minuta. »Ovo je retka prilika za tebe... a što je najgora, predstava neće dugo trajati...«

Spuštajući ruke niz telo, ona pomilova svoj trbuh, sklapanjući butine oko ispruženih prstiju. Sklapanjući oči, ona pokrete zadnjicu i kukove sporim kružnim pokretima koji nisu bili ništa drugo do svesna provokacija.

Gotovo se nasmešila osluškujući šumove iz žbunja. Himenez se uhvatio na mamac; požurio je da potraži bolju osmatračnicu za sebe i pritom pos-

tao neoprezan, davolski neoprezan. Grančice su zapucketale pod njegovim nogama, čak i ona jasno je čula šuštanje lišća dok je razgrtao grmlje da bi je bolje video.

Bilo je nečeg neprijatnog u onome što je činila, ipak. Nadala se da će Leslie uskoro stići i prekinuti ovo...

Ninđa je u kući obavio bokove peškirom i zviždućući nestao u pravcu kupatila. Položaj dveju minijature televizijskih kamera već je znao; bila je dečja igra da izađe kroz prozor na drugoj strani koristeći samo mrtve uglove kako njegov potez ne bi bio primećen.

Laki, bešumni trk kroz žbunje oko bungalova. Usporio je tek kada je u šiblju ispred sebe ugledao tamne obrise čoveka koji se pognuo napred i ispružio glavu, pridržavajući jednom rukom granu kako bi bolje video prizor na travnjaku.

Himenez je bio niskog rasta, krivih nogu i preširokih ramena za svoju visinu. Farmerke i košulja kaki boje, čizme sa visokom petom, pokušaj da dođi koji inč svom telu.

I, ujedno, dobro skrovište za nož čija je drška nabirala saru desne čizme.

Disao je preglasno na usta, košulja po leđima bila mu je

mokra od znoja. Ninđa se jedva uzdrža od smeha kad shvati šta Meksikanac radi svojom desnom rukom.

Ne, ipak to nije zabavan prizor. Ni Sumiko svačako ne uživa u ovome što čini...

— Šta radiš tu, do đavola? — grmnu on glasom kakvog se ne bi postideo nijedan stari narednik.

Himenez ga je gotovo iznenadio svojom reakcijom. Devet stotina devedeset devet od hiljadu ljudi ukočilo bi se u mestu da im se nešto slično dogodilo; čovek pred njim, među tim, pokušao je da umakne dugim skokom u stranu, među žbunje. Nije se ni okrenuo, nastojeći da skrije lice od ninde.

Nije uspeo, naravno. Boso stopalo ninde prikova za tle nogu sa koje je Himenez želeo da se odrazi. Gornji deo tela i bokovi, međutim, već su bili u nezadrživom zaletu i u takvim situacijama obično strada zglob u kolenu.

Vrisnuvši, Himenez se stro-pošta na tle, ali ga bol i strah nisu suviše usporili. Desna ruka kao munja polete prema sari čizme i ninđa prvi put dobi priliku da vidi lice Meksikanca. Iskeženi zubi, ogromne oči, kosa mokra od znoja po licu.

Sačekavši da se oružje pomogli iz čizme, ninda zadade precizan udarac palcem leve noge u članak protivnikove ruke. Kost suvo krcnu, ali ovoga puta Himenez nije kriknuo; do bola stisnuvši zube, on se kao riba prevrte na tlu u još jednom pokušaju da pobjegne.

Ninda je bio ponovo pred njim, sa preteći podignutom rukom. Bio je to trenutač kada je Himenez konačno shvatio da je, što se borenja tiče, čovek pred njim u klasi koju on nikada neće dosegnuti.

Razočarenje, mržnja, strah... sve to u deliću sekunde zaigra u očima Meksikanca. A onda je stigla rezignacija. S naporom se podigavši na kolena, Himenez nešto promrmlja, dotičući nepovređenom levom rukom lik bogorodice na srebrnom lancu koji mu je visio oko vrata.

— Ustani, prijatelju — tiho reče ninda. — Ustani i kreni prema bungalovu, polako i bez gluposti. Za molitvu ćeš kasnije imati sasvim dovoljno vremena...

Grimasa bola iskrivi mu lice dok se polako dizao. Napustivši lančić, leva ruka skliznu naniže, prema šlicu farmerki.

— Ne! — oštro reče ninda. — Ostavi ga otvorenog... hoću da tvoj gazda vidi zbog če-

ga si se muvao oko moje kućice!

Rezignirano opustivši ramena, Himenez lagano zahrama kroz žbunje, ali je to bila varka. Mišići leđa bili su mu zategnuti, glava u onom posebnom položaju koji pokazuje da oči neprestano šaraju levo i desno, tražeći nekij izlaz.

Himenez će ponovo nešto pokušati. I to dok je još u žbunu.

Sada!

Padajući ukoso na nepovređenu ruku, Himenez zadade kružni udarac desnom nogom, ciljajući među noge čoveka koji je išao za njim.

Čak i da ga povrede nisu usporile, ninda bi sa lakoćom izbegao taj udarac. Pomerio se samo malo u stranu, puštajući da mu Himenezova čizma proleti ispred trbuha.

Glasna španska psovka. Leslie se ljubazno nasmeši.

— Hoćeš da pokušaš još nešto? — upita, i on na španskom. — Ili ćeš sada opet ustati i mirno poći ispred mene, amigo?

U Himenezovim očima sada se video samo strah. Ona vrsta straha kakvu čovek oseća pred natprirodnim silama...

— Ko... ko si ti?

— Onaj ko te je poslao da me uhodiš morao ti je reći moje ime, amigo.

Himenez odmahnu glavom, vlažeći usne.

— Niko... niko me nije poslao, mister. Ja... vaša devojka... toliko je privlačna da...

— Vrlo dobro — osmehnu se Leslie. — Daću ti priliku da je vidiš i izbliza. Hajde, na noge!

Stenjući, Meksikanac se uspravi i pođe dalje. Korak-dva dalje onj izbiše iz žbunja. Obučena u kućnu haljinu, Sumiko je čekala na verandi.

— Pozovi recepciju — reče ninda pokazujući Himenezu da sedne u stolicu od trske. — Reci im šta se dogodilo i neka odmah pošalju nekoga da vodi ovog tipa!

Klimnuvši glavom, Sumiko nestade u unutrašnjosti. Ispod oka, Leslie je proučavao Himenezovo lice niz koje su se slivali pravi potoci znoja. Usne su mu se bešumno micale, ali to ovoga puta nipošto nije mogla biti molitva.

— Zbog čega si me uhodio, amigo? Šta hoćeš da doznaš? Prokletstvo, trebalo je da znaš da niko ovamo ne donosi mnogo gotovine, a i tada je sve to obično u sefu. Dakle?

Himenez je ćutao, buljeći u pod ispred sebe.

Sumiko se vratila i klimnu glavom. Na veradnu se spusti tišina...

Približavanje vozila sa druge strane kuće jedva se čulo i Leslie i Sumiko se zagledaše. Triana je odista vodila računa o svojim gostima, jer je vozilo koje je stiglo moralo biti na električni pogon i gotovo bešumno!

Sumiko još jednom ode unutra. Kada se vratila za njom je svojim gipkim hodom išao Emet.

U očima mu nije bilo iznenađenja kada je pogledao prema Himenezu, ali je zato bilo mnogo, mnogo gneva i mržnje. Leslie se osmehnu u sebi; posle ovoga Meksikanac dugo, dugo neće biti u stanju nikoga da uhodi...

— Šta se dogodilo, mister Eldridž? — upita Južnjak. — Ko je ovaj čovek?

— Mislio sam da ćete mi to vi reći, Emet. Bar sam imao utisak da on pripada vašim ljudima ovde.

Emet odmahnu glavom.

— Nikada nisam video prokletog kućkinog sina... Oprostite, gospođice... Koliko sam

shvatio, šunjaio se oko vašeg bungalova? Ahh, manijak, je li?

— Možda. A možda i nešto gore od toga, Emet.

— Žao mi je, mister Eldridž. Razgovaraću sa ljudima iz obezbeđenja i mogu vas uveriti da se ništa slično više nikada neće dogoditi. A naročito ne kada se raščuje šta se dogodilo sa ovim tipom ovde. Ti... diži se i pođi sa mnom!

— Vaše uveravanje nije mi dovoljno, Emet. Želim da govorim sa nekim iz uprave.

— Nije potrebno, zaista. Vidite, ja...

— Emet, došao sam ovamo samo zato što mi je po odista ekstravagantnoj ceni ponuđen potpuni mir. Nije prošlo ni nekoliko sati, a oko mene i moje devojke počeo je da se vrzma ovaj Meksikanac. Ako mi u roku od petnaest minuta ne obezbedite prvog čoveka ovde, mi odlazimo, a u San Francisku poznajem dovoljno novinara koji će umeti da vam naprave veoma lošu reklamu, Emet!

Južnjak se blede osmehnu, ali mu je u očima svetlucaio gnev.

— Vaši argumenti veoma su...ubedljivi, mister Eldridž. Mo-
ram vas onda zamoliti da po-

đete sa mnom. Pokušaću da vam obezbedim razgovor sa mister Datonom.

— Šta je ovde taj Daton?

— Daton je menadžer. Svi primamo naređenja od njega.

— Bojim se onda da to neće biti dovoljno. Ko je vlasnik kompleksa?

Emet lagano odmahnu glavom.

— Vlasnik Triane je korporacija koja...

— Da li je neko od vlasnika ovde? Ako nije, nadam se da će stići do večeri, jer inače nas dvoje ujutru odlazimo, Emet!

Na trenutak je izgledalo da će se Emet baciti na njega, ali je Južnjak uspeo da se savlada, iako ga je to stajalo dosta napora.

— Vrlo dobro, mister Eldridž — reče promuklim glasom. — Govorićete sa jednim od vlasnika...

*
* * *

Odaja u koju ga je Emet uveo bila je uređena sa mnogo ukusa, iako se videlo da je namenjena gotovo isključivo poslovnim razgovorima.

Posluživši ga odličnim francuskim konjakom, Emet se uz izvinjenje nekud izgubio, ali je ninda ostao da sedi u udobnoj fotelji, svestan da je i to jedna od provera. Odnekud na njega motre skrivene televizijske kamere ili ga neko zainteresovano posmatra kroz otvor iz susedne prostorije.

Bilo bi previše lako prići pišačem stolu ili kasi u uglu, ali on nije smeo pokazati da ga te stvari zanimaju. Kasnije, kada ga oni ne budu očekivali, možda...

Vrata su se naglo otvorila i u prostoriju je ušao visok i krupan čovek u savršenom belom odelu. Seda kosa nad preplanulim licem, otvoren pogled plavih očiju, držanje puno dostojanstva. Čovek navikao da donosi krupne odluke i da se njegova reč poštuje...

»Da li bi on mogao biti Tigar?«, razmišljao je ninda, procuvavajući to lice. Do odgovora nije bilo teško doći...

Da. Ovaj pred njim mogao bi biti Tigar...

— Mister Eldridž? — reče nepoznati dubokim baritonom. — Moje ime je Brendan. Emet mi reče da insistirate da govorite sa nekim od vlasnika Triane.

Bez reči, ninda stišće ispruženu ruku, gledajući Brendana pravo u oči. Ličilo je to najviše na susret dveju divljih zveri koje će se za koji trenutak sukobiti; odmeravanje snaga ljudi svesnih da će postati nepomirljivi protivnici.

Sa lažnim osmehom na licu Brendan izvuče svoju šaku iz Lesliejeve i priđe bifeu u uglu. Ruke su mu bile sigurne dok je sipao piće u kristalnu čašu.

— Dakle, mister Eldridž?

Ninda mu ćutke nazdravi, podižući čašu. I taj gest imao je jasno značenje.

»Jak si, prijatelju«, govorio je njegov pogled. »Ali si ovoga puta naišao na jačeg od sebe!«

— Vi ste jedan od vlasnika poluostrva, Brendane?

— Da.

— U kojoj meri?

Ponovo onaj fini osmeh, ali Brendan nije oklevao sa odgovorom.

— Ako baš želite da znate, moj ortak i ja držimo po pedeset odsto akcija. Otkuda takva radoznalost?

— Ko je vaš ortak, Brendane?

— Ne vidim zbog čega bih vam to morao reći, Eldridž!

Rukavice su uklonjene sa ruku. Počela je razmena težih udaraca, iako se nijedan od protivnika još nije pomerio sa svog mesta.

— Emet vam nije rekao? U poziciji sam da načinim mnogo loše reklame ovom mestu.

— Uцена, dakle?

— Da, ucena. Razlika je u tome što ne tražim novac, već informacije.

— O mom ortaku? Znaе ga?

— Informacije o ovom mestu uopšte. Recimo, da li vama ili vašem ortaku pripada jahta »Marija Elena« ukotvljena dole u luci?

Brendan je morao biti dobar igrač pokera, jer mu lice ostade potpuno nepokretno.

— Jahta pripada mom ortaku.

— Ime?

Brendan ga je nekoliko trenutaka zamišljeno posmatrao, a onda pride pisaćem stolu i pritisnu taster interfona.

— Možeš ući, Emet — reče mirno. Okrenuo se i fiksirao pogledom nindū. Pogledom punim mržnje.

Maska ljubaznosti očigledno više nije bila potrebna. Brendan je doneo svoju odluku.

Lesli pažljivo vrati čašu sa konjakom na sto. Za ono što

sledj biće mu potrebne obe ruke.

Emet je ušao poslednji, kao da gura svojim moćnim telom trojicu ljudi koji su koračali pred njim. Ni oni nisu bili ništa sitniji od njega, ali fizička snaga nije bila jedino u što su se uzdali.

Svaki od njih držao je u ruci veliki automatski pištolj. I sve tri cevi bile su uperene u Leslijevo telo.

Brendan upitno pogleda Emetu i ovaj kratko klimnu glavom. Sručivši čašu niz grlo, Brendan se zadovoljno nasmeši.

— Vrlo dobro, Eldridž — reče poslovnim tonom. — Sada sam ja na redu da postavljам pitanja. Ko si i šta tražiš ovde?

— Pretpostavljam da si to već proverio, Brendane — sleže nindā ramenima. — Novinar, takozvani slobodni strelac. A što se mog boravka ovde tiče, zaista sam došao na odmor.

— Proverio sam — klimnu Brendan glavom. — Tvoje ime nije nepoznato gore u San Francisku. Ali nije ni naročito poznato. A to je loše po tebe.

— Hoćeš da kažeš da sam suviše radoznao?

— Upravo to. Priču o odmoru ostavi za nekog drugog; ko

te je poslao ovamo? I šta očekuješ da ćeš isščeprkati, prokletu njuškalo?

— Ništa nisam očekivao dok sam dolazio. — Leslie se hladno krvno osmehivao. — Posle ova ga što se dogodilo... pa, imam utisak da se pod ovim skupim tepihom krije gomila đubreta, Brendane!

— Tu si prokletu u pravu — isceri se ovaj. — I više nego što slutiš, proklet bio! Emet...

— Da, šefe?

— Imaš celu noć da iz ovog tipa izvučeš ono što me zanima. Ko ga je poslao i šta mu je rečeno na polasku, šta je do sada uspeo da dozna o Triani. Kapiraš?

— Jasno, šefe. A posle?

— Daćeš mu da potpiše zahtev da mu se vrati novac uplaćen za boravak u Triani — leđeno se nasmeši Brendan. — Opiši i epizodu sa Himenezom. On i ženska ujutru će proći kroz kapiju, a onda će se njihova kola survati niz stene. Šta je sa Himenezom?

— Pliva, šefe — osmehnu se Emet. — Očekujem da će ga pre ili kasnije izvući neki ribarski brod.

— Vrlo dobro. To je sve, Emet, možete ići!

Emet dade znak glavom Leslieju.

— Hajde, Eldridž. Kreni polako za mnom i ne zaboravi da su ti moji momci za petama...

Smireno se osmehujući, Leslie pođe za njim. U prolazu dobaci još jedan pogled Brendanu.

Jedan od vlasnika Triane za mišljeno ga je proučavao pogledom, kao da ne može da shvati kakvog je to čoveka upoznao, ali u tom pogledu nije bilo napetosti. Još jedan problem uskoro će biti rešen efikasno i čisto, mislio je Brendan; nema posebnog razloga za zabrinutost...

»Varaš se, prijatelju«, pomisli ninda izlazeći na vrata u hodnik. »A uskoro ćeš shvatiti i koliko...«

Nisu išli daleko dugim hodnikom, jer Emet ubrzo otključa vrata koja su vodila u jednu od prostorija u dubini zgrade. Sva trojica revolveraša udoše za Lesliejem i ostadoše leđima uz vrata, ne skidajući pogleda sa njega.

»Mora da im je Himenez ispričao čitave bajke o meni«, pomisli ninda, smešeći se Sumiko koja je sedela na ležaju u uglu. Na njen upitni pogled on jedva primetno odmahnu glavom; ne još nije bilo vreme za

obračun. Revolveraši umeju da postanu neoprezni i kažu i neku reč više kada su uvereni da im je žrtva sigurno u rukama.

— Sedi, Eldridž — reče Emet suvo, zauzimajući mesto za stolom. — Tamo, pored tvoje ženske. Nadam se da će ti njeno prisustvo pomoći da budeš govorniji. . .

Ninda se spusti na ležaj, neupadljivo proučavajući sve detalje nevelike prostorije. Samo pravj znalac pogodio bi da se iz njegovog naizgled opuštenog položaja može fantastičnom brzinom krenuti u napad.

— Ja sasvim dobro čujem, Emet — reče on tiho. — Brendan je rekao da smo nas dvoje mrtvi. Zbog čega bih onda, do đavola, sada govorio?

— Zato što ćeš progovoriti u svakom slučaju — reče Emet mirno. — U tvom je interesu da što manje patiš pre nego što umreš. A onda, pomisli i na patnje ove devojkice ovde; ne verujem da bi ti se dopao prizor ove trojice grmalja kako se igraju sa njenim delikatnim telom. . .

Lesli pređe pogledom preko lica trojice revolveraša.

Čudno. . .

Jedan od njih, onaj malo sa strane i iza prve dvojice, svoj

pištolj držao je tako da mu cev bude uperena u prostor između njega i Emeta. Njegove oči. . .

Ninda se nasmeši. Ko zna zbog čega, ali on i Sumiko imaće u predstojećem obračunu i jednog neočekivanog saveznika!

— Nemam šta da ti kažem, prokletstvo! — reče glasno. — Mala i ja zaista smo došli samo na odmor. A onda. . .

Emet odmahnu glavom, pripaljujući cigaretu teškim zlatnim upaljačem sa stola.

— Bajke, Eldridž! Ali, kad već tako hoćeš. . . Hmm, imam utisak da si prilično tvrd tip i da ćeš mnogo lakše progovoriti ako pritegnemo tvoju žensku. Keli, pazi na njega! Vas dvojica, držite je!

Cev pištolja revolveraša čiji je pogled privukao nindu, naglo skrete udesno.

— Keli, Vesli! — prosikta on. — Bacite gvožđe! Odmah!

Njih dvojica glupo pogledaše u Emeta koji razjapi usta tako da mu cigareta ispade na tepih. Jednim skokom ninda preskoči sto i stvori se kraj njega u pravi čas da ga ščepa za zglavak desne ruke koja je krenula prema džepu sa pištoljem. Drugu ruku ninda mu oba-

vi oko vrata, prisiljavajući ga da ostane u sedećem položaju.

— Baci! — siktao je neočekivani saveznik.

— Prokletstvo! — reče jedan od dvojice revolveraša ispuštajući oružje pred noge. — Prokletstvo!

Drugi je sledio njegov primer.

— Pređite tamo do zida — pokaza glavom treći čovek. — Ruke gore, prokleti bili!

Izbacivši i oružje iz Emetovog džepa na tepih, ninda olabavi stisak oko njegovog vrata i Emet krkljajući uvuče vazduh u pluća.

— Šta to znači, Miler? — prostenja besno. — Koji ti je đavo? Jesi li poludeo?

— Ti zaveži, Emet! — reče Miler kroz zube i cev njegovog pištolja opisa luk prema Emetovom trbuhu. — Prsti me svrbe, znaš; dugo već čeknem za prilikom da te nafilujem olovom!

— Zašto, do đavola? Šta sam...?

— Rekao sam da zavežeš! A ako si baš radoznao da ti kažem: četiri pune godine pokušavam da slomim vrat tvom gazdi Brendanu, a on mi je tek danas pružio priliku za to! On

je gotov, Emet... a nadam se da ti nećeš biti toliko glup da kreneš u pakao pre njega!

*
* *
*

Emet prestade da se opire pritisku ninde. Naprotiv, opustio je mišiće i udobno se zavalio u stolicu, smeškajući se.

— Ako odmah baciš to proketo gvožđe, Miler — reče smireno — možda još imaš izgleda da sačuvaš svoj bedni život!

»Drsko, veoma drsko!«, pomisli ninda, proučavajući Milerovo lice. »Emet se igra sa smrću, jer ovaj čovek ovde jedva uspeva da se kontroliše. Dovoljan je samo mali pokret prsta i Emet će biti izrešetan. On to svakako zna, a opet ovako govori!«

Pokazalo se da Emet Milera poznaje mnogo bolje od ninde. Na licu ovog drugog na trenutak se ukaza nesigurnost.

— Šta?! — procedi. — Ti još pokušavaš da...

— Ne pretim ti, Miler. Jednostavno ti saopštavam činjenice. Činjenice koje ti u svom gnevju previđaš, čoveče!

Niz Milerovo lice slivao se znoj. Vilice su mu bile čvrsto

stegnute, ali je cev oružja i dalje bila uperena Emetu u grudi.

Lesli uhvati pogledu devojke. Jedva primetnim pokretom glave ona mu pokaza prema tavanici.

Naravno! Mikrofon prislušnog uređaja!

Negde u ovoj zgradi jedan od Emetovih ljudi je dao znak za uzbunu i naoružani revolve-raši se bez sumnje već okupljaju, smišljajući kako da eliminišu ovu iznenadnu i — što se tiče Milera — neočekivanu pretnju. Za koji minut, najkasnije, oni će stići pred vrata, a onda...

Ne, pucnjava neće odmah početi. Niko od gostiju koji se nalaze u blizini ne sme ni naslutiti da se događa nešto neobično. Pokušaće najpre sa pregovorima, upravo ono što sada Emet čini.

Analiza problema, moguća rešenja, kratka provera njihove izvodljivosti i — gotovo!

Ninđe misle brzo zato što su obučeni da u svakoj situaciji, poput šahovskog velemajestora, odaberu potez koji će biti najefikasniji, ma kako čudan izgledao posmtaraču sa strane.

— Trenutak! — reče Lesli, vraćajući se do sredine pros-

torije i podižući ruku. Kratak, oštar trzaj i u njegovoj ruci nađe se minijaturni mikrofon izvučen iz svog ležaja među ukrasima lustera.

— Prokletstvo! — opsova Miler. — Kako sam samo bio... prokletstvo!

Ninđa još jednom prede pogledom po prostoriji. Samo vrata, zato što se nalazi usred zgrade. Prozori, najzad, i nisu bili potrebni zahvaljujući klimauređaju. Napadačima neće biti lako da prodru ovamo, sem ako...

Naprotiv!

Kretanje vlažnog i svežeg vazduha koje je neprestano osećao na svom licu prestade. Znao je šta to znači.

Klima uređaj je isključen. Na minut ili dva svega, koliko da se na pogodno mesto u jednu od njegovih cevi postavi posuda sa uspavljujućim gasom, a onda će ga ponovo uključiti.

Još uvek su mogli umaći hodnikom. Možda?

— Ti tamo, Keli! — reče oštro ninđa prekidajući bujicu Milerovih psovki. — Priđi vratima i otvori ih! Hajde!

Keli se okrete i otvori usta, kao da želi nešto da kaže. Na licu mu se videlo kako mu se takva zamisao nimalo ne dopada.

— Šta to pokušavaš, Eldridž?
— upita Miler. — Misliš da...?

— Ako Keli za tri sekunde ne priđe vratima i ne otvori ih, Miler, prosviraj mu mozak!

Glas ninde nije trpeo protiv ljenja. Bled, nesigurnog koraka, Keli ode do vrata, ali ped njima ponovo zastade, sa rukom na bravi.

— Miler — reče oblizujući usne. — Miler... oni sasvim sigurno čekaju u hodniku... ubiće me, do đavola!

— Može biti — cerio se Miler uklanjajući se sa pravca kojim su mogli doleteti meci iz hodnika. — Može biti, Keli... ali ako to ne učiniš, ja ću te ubiti sasvim sigurno!

Tresući se čitavim telom, re volveraš lagano okrete kvaku i otvori vrata, pokušavajući da ostane priljubljen uza zid sa strane.

— Hej! — doviknu slabašnim glasom kroz prorez ne širi od jednog palca. — Hej, ljudi, ovde je Keli! Ne pucajte, ja...

Neko u hodniku imao je pištolj sa prigušivačem i sigurnu ruku...

Kelj se strese čitavim telom od iznenadnog udarca, praćenog šumom ne snažnijim od praska kada se otvara boca šampanjca.

Uspeo je još da se okrene Emetu kao da traži pomoć od nje, ali na otvorena usta navre samo gusta pljuvačka.

Metak ga je pogodio u koren nosa i ostao u mozgu. Udarcem noge Miler zalupi vrata u trenutku kada se teško telo čoveka sručilo na tepih.

— Tako dakle! — reče on rezignirano, okrećući se Leslieju. — Izgleda da smo u klopci, ortak...

Ninda klimnu glavom, osluškajući. Ljudima u hodniku nije se žurilo. Za koji minut, kada gas počne da deluje, njihov posao biće završen.

— Pa u redu! — reče Miler kroz stisnute zube. — Bar imamo još ovu dvojicu kao taoce, prokleti bili! Sada ćeš ti prići vratima, Emet, i objasniti im da ćeš umreti onog trenutka kada pokušaju da uđu... jasno?

Emet se i dalje pribrano smeškao, ne pomerajući se iz stolice. Ruke na stolu bile su mu potpuno mirne.

— Šta time dobijaš, Miler? — upita. — Brendana svakako ne!

Na svom mestu Sumiko poče duboko da diše ispunjavajući pluća vazduhom. Ninda je to činio već više od jednog minuta, obogaćujući krv kiseoni-

kom koji će omogućiti da dugo, dugo zadržava dah kada gas počne da deluje.

Mileru se, međutim, nije moglo pomoći, a svako upozorenje dalo bi i šansu Emetu da upozori ljude u hodniku. No, on će morati da zaspi. I to pre nego što u očajanju načini neku glupost ili izazove novu pucnjavu.

Klima uređaj je ponovo počeo da radi; govorio je to blagi pokret vazduha u prostoriji...

— Sedi, Miler — reče on mirno, duboko dišući. — Ovo će potrajati, a ti si umoran...

Čovek ga iznenađeno pogleda.

— Da sednem? Čoveče, oni mogu svakog trenutka uleteti ovamo!

Laganim korakom ninda priđe ležaju i sede kraj Sumiko, slegnuvši ramenima. Nije vređelo više govoriti, bilo bi to samo traćenje kiseonika iz njegovih pluća.

Trideset sekundi tišine, prekidane samo Milerovom gundavom psovkom. Ninda i Sumiko prestali su da dišu.

Emet je gledao pravo u njih, a na licu mu se videla sumnja.

»Oštro oko«, pomisli ninda. »Vidi da nešto nije u redu, ali još uvek ne shvata šta. Nadam

se da će gas početi da deluje pre nego što se to dogodi!

Dva minuta. Miler s naporom okrete glavu da vidi zašto se Vesli iznenada srozao na pod pored zida. Njegovo lice, međutim, nije registrovalo iznenađenje. Jedan po jedan mišići su počeli da se opuštaju pod uticajem gasa i on načini korak prema stolici, kao da želi da sedne.

Gas je bio brži. Sa dubokim uzdahom, Miler se zatetura i opruži po tepihu, ne ispuštajući pištolj iz ruke.

Za stolom, Emet se pijano klatio napred i nazad gornjim delom tela, oslanjajući se na ruke. Pogled mu je bio uprt u lice ninde.

— Ti, — reče s naporom pokrećući usne. — Ti nisi...

Ninda mu se osmehnu, ali teško da je Emet shvatio značenje tog postupka. Omlitavele ruke popustiše i on pade licem na sto, sa dubokim uzdahom.

Lesli pokaza Sumiko pokretima da se pruži po ležaju. On sam je, sasvim sporo, kako bi trošio što manje kiseonika, prišao vratima i spustio se na pod tako da mu lice bude uz sam dovrtak.

Nije znao koliko će dugo morati da čeka i da li će možda

Brendanovi ljudi ući sa gas-maskama na licima. Kada se ta vrata otvore, propustiće talas svežeg vazduha koji će mu možda biti neophodan za ono što smeru da učini.

Ne...

Brendanu se nije žurilo, a nije, najzad, bilo ni razloga za to. Ninda oseti novi pokret vazduha po licu koji je pokazivao da on sada brže struji kroz prostoriju.

Za najviše pet minuta iz nje će nestati i poslednjeg traga uspavljujućeg gasa. Ne previše za njegova pluća. Kada to vreme prođe, on će biti isto onako spreman za borbu kao da se baš ništa nije u međuvremenu dogodilo.

Pet minuta. Ninda oprezno uvuče malo vazduha u pluća.

Vazduh je bio čist. Pomerivši glavu, on dade znak Sumiko da je sve u redu, ali da ostane tamo gde se zatekla. Kada Brendonovi ljudi uđu, moraju biti uvereni da su svi u prostoriji u dubokom snu.

Ne, njima se odista nije žurilo. Prošlo je novih pet minuta pre nego što su se u hodniku začuli koraci i ljudski glasovi.

Vrata su se otvorila naglo i neko ga je preskočio ulazeći u prostoriju.

— Kao male bebe! — nasmeja se čovek glasno. — Hajde, ulazite. Vežite Milera i ovo dvoje i zapužite im usta.

— A Emet? I Vesli?

— Neka spavaju još malo, siroti đavoli. Kladim se da razgovor sa gazdom posle toga neće biti nimalo prijatan, ha-ha-ha!

Četvorica, izbroja ninda ne otvarajući oči i upravljajući se samo po šumovima koje su stvarali krećući se unaokolo. Oružje im, naravno, nije pri ruci, a i zašto bi bilo? Uvereni su da je ovaj posao prava dečja igra.

U ovako uskom prostoru njegova brzina i spretnost biće više nego dovoljni da odluče borbu. Nije bilo više razloga da se njen početak odlugovlači.

Otvorio je oprezno oči. Dvojica najdaljih naginjali su se nad Sumiko, dok su druga dvojica već obavijala uže oko Milеровih nepomičnih udova. Niko nije gledao u njegovom pravcu.

Uspravio se naglim, glatkim pokretom i čvrsto oslonio na oba stopala. Šuriken među prstima desne ruke je bio gladak i topao od njegovog tela.

Smešno! Još nijedan od njih četvorice nije primetio da je ustao!

— Samo trenutak, gospodo!
— reče on mirnim glasom, kao da vodi najobičniji razgovor.
— Može li mi neko od vas reći gde mogu da nađem mister Brendana?

*
* *

Da se nasred prostorije na neki način pojavila jedna od onih bombi iz crtanih filmova, sa zapaljenim fitiljom koji cvrči, lica četvorice revolveraša ne bi bila u stanju da pokažu više iznenađenja. Gotovo čitavu sekundu oni su buljili u čoveka pred sobom, ukočeni u položajima u kojima su se zatekli.

Mogao je iskoristiti njihovo iznenađenje, naravno. Sva četvorica mogli su biti mrtvi pre nego što uopšte shvate šta se događa, ali bi to bilo suviše, suviše lako...

Nasuprot uvreženom mišljenju, ninde ne uživaju u ubijanju. Ako u nečemu uopšte uživaju, onda je to uživanje u borbi sa protivnikom koji je bar približno ravnopravan.

To je bio razlog zbog kojeg je Leslie strpljivo sačekao da prvo iznenađenje prođe, da čuje psovke koje su navrle na usta

četvorice revolveraša, da vidi ruke koje su posegle za oružjem.

Šuriken izlete iz njegove šake kao zloslutni vesnik smrti, upućen onome koji je imao najbolje reflekse i stoga i morao prvi umreti. Jedan od dvojice pored Sumiko već je stezao dršku pištolja kada mu je šuriken, zavrtlan nadljudskom snagom jednog ninde, uleteo kroz otvorena usta, mrveći zube i zarijavajući se kroz lobanju u mozak. Silina udarca bila je takva da mu je odvojila noge od poda i bacila ga poleduške na ležaj.

U istom deliću sekunde kada je zavrtlao šuriken, ninda je skočio napred. Noge su mu do takle pod ponovo na samo nekoliko palaca od ispruženog Milerovog tela. Ispruženim rukama šćepao je istovremeno ruke dvojice revolveraša koje su posegle za oružjem i naglo ih privukao jednog drugom.

Izgubili su ravnotežu, obojica ali to jednog od njih nije sprečilo da zamahne nogom u praznoj nadi da će udarcem one sposobiti čoveka koji je nekim čudom tu i napada, umesto da spava dubokim snom na podu.

Na vrhovima prstiju, kao da pleše, ninda bez napora izbeže

udarcu, podižući istovremeno obe ruke u visinu ramena. Okret započet da bi se uklonio sa putanje udarca produžiti se gotovo neshvatljivom brzinom. Pre nego što je bilo koji od dvojice protivnika uspeo da se zaštiti, on zadade »udarac vetrenjače«, ivicama dlanova u vrat protivnika.

Dva udarca stigla su tako brzo jedan za drugim da ih sluh nije ni mogao odvojiti. Skupljajući ruke uz telo, ninda povi kolena i odbaci se od poda.

Četvrti revolveraš jedini je imao vremena da do kraja izvuče oružje iz futrole pod sakoom, ali ništa više od toga. Ruka mu je još uvek bila ukoso preko grudi, stežući dršku pištolja, kada je ninda stigao u dugom skoku, sa obema rukama ispruženim ispred sebe.

Ni iza njega nije bio zid, revolveraš bi, možda, imao neke izgleda da preživi bar taj prvi napad. Međutim, zid je bio iza njega.

Nesrećnik je u jednom kratkom deliću sekunde morao imati utisak da se nalazi pod batom mehaničkog čekića. Pesnice ninde smrviše mu grudni koš, delovi polomljenih rebara kida li su mu srce i pluća. Na otvorena usta navre čitav mlaz kr-

vi, ali mrtvo telo ostade uspravno, kao da ga je silina udarca prilepila uza zid.

Okrećući se na vrhovima prstiju leve noge, ninda se jednim skokom vrati na sredinu prostorije, spreman na novi na pad.

Jedan od dvojice pogođenih »udarcem vetrenjače« bio je već mrtav, smrskanog grkljana. Drugi je klečao, pomodrelog lica i borio se da uvuče vazduh na širom otvorena usta, stežući obema rukama pogođeno grlo.

Ninda mu je stigao sa leđa; ivice dlanova kao sekire sručiše se sa strane na vrat, mrveći prste koji su ga štitili.

Kičma suvo krcnu i čovek pade licem na pod, preko Millerovog tela. Tamo, na ležaju, Sumiko je dospela tek da odgurne drugo mrtvo telo sa sebe i da se uspravi, bleđa u licu.

Tri sekunde. Toliko bi pokazala precizna štoperica da je u prostoriji bio neko koga zanima koliko je trajao obračun u kojem su umrla četiri čoveka...

Nepomičnog lica, kao da se ništa nije dogodilo, ninda priđe telu na postelji i zavuče prste u još otvorena usta. Iščupao je šuriken naglim trzajem, zajedno sa komadićima polomljenih zuba, a onda ga pažljivo

obrisao o odeću revolveraša.

Miris sveže krvi, ljudske krvi, ispunjavao mu je nosnice. Proći će mnogo vremena pre nego što klima-uređaj uspe po novo da pročisti vazduh u ovoj prostoriji...

Sumiko priđe Mileru, nastojeći da ne gleda iskežena lica mrtvaca oko sebe. Oslušnula je njegovo disanje i proverila mu puls, a zatim klimnula glavom na Lesliejevo nemo pitanje.

— Les...

Ninđa je stajao pred stolom, buljeći u Emetov potiljak.

— Da? — rekao je ne okrećući se.

— Šta to sada hoćeš? Da ubiješ i njega?

On se okreće sa osmehom na licu.

— Pre ili kasnije moraću da ga ubijem, devojčice. Ali sada svakako ne. Razmišljao sam da li postoji mogućnost da ga nekud odvučemo i saznamo nešto više od njega.

— A Miler?

— Milera svakako moramo izvući iz ove jazbine — uzdahnu ninda prilazeći joj. — Što znači da će naš prijatelj Emet moći mirno da spava... bar još neko vreme.

— Nosićeš Milera?

— Da. Želiš li oružje nekog od ovih tipova?

Devojka se osmehnu.

— Ne, hvala. Iako mi ovoga puta nisi dao priliku da to pokažem, ja sam još uvek majstor borilačkih veština, znaš!

— U redu. Poći ćemo hodnikom desno, jer se na njegovom drugom kraju mora nalaziti neki sporedni izlaz. S malo sreće nećemo nikoga sresti; posle toga ti ćeš obići zgradu i vratiti se sa jednim od onih zgodnih električnih automobila. U redu?

— U redu. Ja idem napred?

— Ti. I to oprezno. Možemo li?

Devojka se podiže na prste i dotače mu usnama obraz, a onda oprezno priđe vratima, otvori ih i proviri u hodnik.

— Put je čist! — šapnu. — Možemo!

Odgurnuvši mrtvo telo, ninda bez napora podiže Milera i prebaci njegovo telo kao vreću preko ramena. Devojka je pred njim brzo koračala praznim hodnikom, ali je on bez teškoća sledio, bez ikakvog šuma.

Hodnik jeste imao zadnja vrata, ali su ona bila zaključana, što Sumiko utvrdi prvim dodirrom.

— Šta sada? — šapnu ona. — Istim putem natrag?

Oslušnuvši, ninda spusti Mile ra na pod, a onda osetljivim vrhovima prstiju počeo da opipava bravu, kao da ispituje nje-nu čvrstinu.

— Nije obična — reče tiho, ali mu je među prstima desne ruke već bio komadić žice izvučene iz skrovišta ispod opasača. — Ipak...

Brava tiho škljocnu i vrata se otvoriše, propuštajući u unu trašnjost hodnika teški miris tropske noći. Ninda je nekoliko trenutaka osluškivao zatvorenih očiju, a onda klimnu glavom devojci da može izaći.

Trenutak kasnije, oboje su bili na uskom travnjaku koji je centralnu zgradu odvajao od zida rastinja. Ne čekajući znak, devojka pohita duž zida, a Leslie spusti svoj teret u grmlje, povlačeći se i sam u zaklon.

Milerovo disanje iznenada postade neravnomerno. Pod rukom, Leslie oseti nagli trzaj čitavog tela.

— Tiho! — šapnu. — Ja sam, Eldridž. Za sada smo na sigurnom mestu, Miler!

Čovek se s naporom uspravi u sedeći položaj. Leslie ču kako tiho stenje.

— Gde smo ovo, boga mu? Šta se dogodilo?

— Gas za uspavljivanje u uređaju za ventilaciju. Nisi znao za taj trik, Miler?

— Prokletstvo... ti si me izvukao, a? Kako?

— O tome drugi put. Čim se Sumiko vrati sa električnim vozilom, moramo se ukloniti odatle pre nego što Brendan shvati da nešto nije u redu i pokrene čitavu poteru.

U tamj Miler zaškrguta zubima.

— Brendan! Kučkin sin... sada mi se neće izvući!

— Imam utisak da je to između tebe i Brendana neki lični obračun, Miler?

— Možeš biti proketo siguran da je tako, Eldridž! Četiri godine... četiri godine u paklu!

— Ako ne želiš da govoriš o tome, nemoj...

— Oh, nije to, ortak! Ako uspem da se izvučem sa ovog prokletog mesta, ceo svet doznaće ko je zapravo mnogopoštovani biznismen mister Džekob Brendan. A ako ne... Hej, moraš me saslušati, u stvari! Sad mi pade na pamet... izgledi da odatle izađemo živu su praktično nikakvi, čoveče!

— Misliš?

— Siguran sam u to! — Gorčina je navirala čak i kroz Milerov uzbuđeni šapat. — Imam

gomilu dokaza protiv Brendana, ali sve to bilo bi dovoljno samo za koju godinu robije ništa drugo, a Brendan zaslužuje gasnu komoru, nikakvu manju kaznu! Ovo danas, otvorena za povesť da ubiju tebe i devojkę, to je ono što čekam već godinama!

— Šta ti je on učinio, Miler?

Ponovo tihi škrgut zuba u ta mi. Grmlje zašušta pod snažnim Milerovim šakama.

— Stotinu puta sam ga do sada mogao ubiti! — šaptao je Miler sve žešće. — Ali to nije bilo to, ne, gospodine moj! On mora umreti pred licem sveta, onog istog sveta koji je godina-lagao i pred kojim se pre-tvarao! Hoću da svi oni moćni ci koji su ga do sada štitili za-drhte od straha kad čuju da će Brendan izaći pred sud, da ga čeka gasna komora... da će možda reći sve što zna o njima! To ja hoću! Njegova smrt više ionako ne može izmeniti ono što mi je učinio!

Ninda ga ščepa za ramena i snažno prodrma, kao histeričnu ženu.

— U redu! — reče oštro. — Ako ne možeš da govoriš tiho, onda, do đavola, ćuti!

Miler začuta, teško dišući, ali njegovi prenapeti nervi, možda još uvek pod uticajem gasa za uspavljivanje koji ponekad iza ziva neobične efekte, nisu mogli dugo izdržati. Nastavio je da govori trenutak kasnije, isprekidanim, nervoznim šapatom koji je bilo sve teže razumeti.

— FBI — govorio je. — Bio sam agent, đavolski dobar, naj bolji na Zapadnoj obali, bogamumu... A onda — tap! — jednog dana naleteo sam na trag koji je vodio do Brendana. Op rezno, rekao je Majk... Majk Danlop, moj šef... Oprezno, Miler, rekao je, Brendan je teška kategorija... guverner, sudije, senatori, sva ta gungula... Ali, đavola, bio sam tvrdoglav momak onda... Mili to nije volela, znaš...

— Mili je tvoja žena?

— Aha... najzgodnija cura sa ove strane Sijera Nevade, bogamumu! A Ejndžel... trebalo je tek da vidiš moju malu Ejndžel... ahhh!

— Nešto im se dogodilo?

— Dogodilo? Dogodilo se da mi je Danlop naredio da prekinem istragu o Brendanu... Na redio je, kućkin sin, iako sam mu u očima video da to čini

samo zato što to hoće neko odo zgo, iz samog Vašingtona... Suspendovao me je kada sam nastavio da njuškam. Znaš, bio sam vrlo tvrdoglav u to vreme, jesam li ti to rekao? A onda je neko zvao telefonom, pred zoru, i rekao mi da ostavim Brendana na miru, ako želim da i dalje imam ženu i dete...

— Nisi poslušao upozorenje?

Miler se histerično nasmeja, tako glasno, da mu je ninda na trenutak morao zatvoriti usta šakom.

— Nisam, do đavola... U redu, poslao sam Mili i Ejndžel u Kansas, kod mojih roditelja. Kakav sam budala bio! Kansas za njih nije bio nikakav problem, naravno. Oni... oni...

Ninda položi ruku na rame čoveku čije se telo treslo od be zglasnih jecaja.

— U redu, Miler šapnu. — Ne moraš govoriti o tome. Već naslućujem šta se dogodilo...

— Proklete glupe budale... rekli su posle da je Mili kriva, da je vozila prebrzo. Ona? Ta ženska je vrištala od užasa kada bih ja prešao šezdeset na sat! Kola su izgorela, rekli su... Naravno da su izgorela, i tenk bi izgoreo kada bi ga polili galonom benzina i zapalili... I

Ejndžel... ostao je samo čupe rak plave kosice... nekim čudom... jedino što mi je reklo da... da...

*
* *
*

Oko ponoći vetar je doneo oblake sa okeana i zaklonio pun mesec, a vlaga uvazduhu najavila je jednu od onih prijetnih kalifornijskih kiša koje u toku noći umeju da pročiste atmosferu i pripreme stanovnike za još jedan sunčan i topao dan koji posle toga dolazi.

S rukom u ruci, ninda i Sumiko su osluškivali tihi zvuk električnog motora na vozilu kojim će Miler pokušati da se dočopa ugovorenog mesta na obali gde ga je čekao Tabasko Pit. Radio-uređaj okačen Sumiko o rame sada je ćutao; verovatnoća da neko na poluostrvu prisluškuje sve talasne dužine od trenutka kada je potera počela bila je veoma velika.

— Ipak mi se ne sviđa što smo ga morali slagati, Les — šapnu devojka.

— Ni meni. Miler je dobar čovek, u to nema sumnje, ali ne smem dopustiti da moje ime ni na koji način dospe u poli-

cijske kartoteke, devojčice. Ne zaboravi da je naređenje da ubi ju tebe i mene ono čime želi da pošalje Brendana u gasnu komoru.

— A šta ako Pit ne uspe da ga zadrži? Ako se na neki način ipak dočepa obale i pozove policiju ili FBI?

— Ne brini, Pit će umeti da ga zadrži. Najzad, i ako ne uspe, onda...

— Onda?

Ninda je utiša dodiranjem ruke, jer obližnjom stazom je ponovo zujao električni motor automobila. Poterala je trajala već satima, ali su progonitelji sve do sada uglavnom pretraživali samo asfaltirane staze i neposrednu okolinu bungalova iz koje je već bilo uklonjeno sve što bi moglo odati da je novi poseetilac Triane jedan ninda.

Ma ko da je upravljao poterom, a ninda je pretpostavljao da je to već oporavljeni Emet, realno je procenjivao mogućnost svojih ljudi u poređenju sa površinom poluostrva obraslog gustim rastinejm i dodatnim teškoćama koje je stvarala tama. Pokušaj da se okolina pročeslja ne bi doneo nikakve rezultate, sem što bi njegovi ljudi u zoru bili mrtvi umorni; ovako, kruženjem u tihim elektri-

čnim automobilima nadao se da će neprestano držati begunce na oprezu i tako on njih sprečiti da se odmore.

A ujutru, kada ovaj predeo obasja sunce, onda ćemo već videti...

— Onda? — nastavi Sumiko tihim glasom kada se šum automobila izgubio u daljini.

— Onda se jednostavno više neću zvati Leslie Eldridž — na smeši se ninda u tami. — To ime imi se dopada i nosim ga otkako sam se vratio iz Japana, ali ime ne znači ništa; ništa, bar, od onog trenutka kada sam sebe naterao da zaboravim ono koje sam dobio na rođenju... Ali, mislim da neće biti razloga za to, devojčice; Pit zna šta radi.

— Nadam se... šteta što Miller nije ostao još malo sa nama; imala sam utisak da će nam konačno poveriti u kakvim je prljavim poslovima uhvatio Brendana...

— Ti si, dakle, ubeđena da je on Tigar?

— On ili njegov tajanstveni ortak. Verovatno taj drugi... ako nije laž ono što je Brendan rekao da jahta pripada njemu.

— Pitao sam Milera — reče ninda tiho. — I on se iznenadio kada je čuo da Brendan ima

ortaka. Štaviše, uveren je da je to laž; tvrdi da je Brendan apsolutni gospodar kada je u pitanju ovo poluostrvo.

Devojka podiže glavu kada joj prva kišna kap dodirnu lice.

— Kiša...

— Da. Uskoro ću krenuti...

Ne obraćajući pažnju na kišu koja mu je kvasila nago telo, ninda preciznim i hitrim pokretima poče da navlači svoj kostim od crne svile. Trajalo je sve to jedva nešto više od minuta; kada je završio, čak i Sumiko je morala napregnuti oči da razabere njegovu siluetu u mraku.

Pomogla mu je da premaže očne kapke smesom koja će učiniti nevidljivim i taj deo kože koji se vidi iz uskih proreza na kapuljači, a onda su se na trenutak zagrlili.

Prilika u crnom odvojila se od devojke i nečujno izgubila u žbunju, ne obraćajući pažnju na vozilo koje je još jednom tiho prošlo stazom samo stotinak jardi dalje...

Zgrčena u svom zaklonu, devojka je strpljivo čekala, svesna da je to najbolje što može učiniti ako želi da pomogne čoveku koga voli. On bi joj možda i ispunio želju da pođe sa njim, ali bi ga to usporilo i izložilo nepotrebnom riziku.

Ne... ovako je najbolje...

U međuvremenu, ninda je već prešao tri staze, uzdajući se u sluh da ga upozori na neprestano patroliranje električnih automobila. Međutim, to ni je bila jedina opasnost...

Jedna od velikih prednosti nindži jeste i to što nikada, nikada ne potcenjuju protivnike. A ono što je do sada doznao o Emetu moralo je eliminisati svaku pomisao o potcenjivanju.

Patrole u automobilima imaju još jednu svrhu. Prateći njihovo kretanje unaokolo, begunac može zaboraviti i na lanac ljudi koji sada bez sumnje strpljivo čekaju u zasedi, nadajući se da će im on neoprezno uleteti u šake.

Čak i u tamj njegov osećaj za prostor reče mu da je glomazna niska zgrada u blizini. Dobar strateg ovde negde postaviće zasedu, uz upozorenje da se ne puca bez velike potrebe. Ljudi u zasedi biće bez sumnje snabdeveni voki-toki uređajima i pokušati da zatvore obruč oko begunca kada on uđe u zamku...

Haragei...

Negde u blizini nalazilo se nešto što bi u narednih nekoliko koraka moglo postati opasno po nindu.

Spustio se u travu i nastavio napredovanje samo na prs-

tima ruku i nogu, pazeći da mu katana, samurajski mač u koricama pričvršćenim ukoso preko leđa, ne zakačuje šiblje. Taj način kretanja ninde su dovele do savršenstva, možda i zato što samo fantastično pripremljen čovek može uopšte pokušati da na takav način pređe neko veće rastojanje.

Tamo, u podnožju drveta, je dna senka svojim konturama odudarala je od okolnog žbunja.

Ninda uvuče vlažni vazduh kroz nos. Miris duvana, nova potvrda da se tamo zaista nalazi čovek.

I dalje samo na prstima ruku i nogu, ninda načini luk oko zaklona čoveka u zasedi. Činilo se kao da se vlažno šiblje nekom čarolijom otvara pred njim da bi ga bez šuma propustilo.

Ninda uspori dok se približavao čoveku sa leđa. Mrak će svakog činiti opreznijim; mrak i samoća u dugoj, vlažnoj noći.

Zastao je u trenutku kada je bilo dovoljno da ispruži ruku kako bi dotakao priliku pred sobom. Savršeno jasno čuo je šuštanje iz zvučnika voki-tokija, duboko disanje čoveka, šuštanje njegove vlažne odeće, čak i kretanje nervoznih prstiju po drvetu i metalu puške.

Mogao ga je ubiti, mnogo lakše i brže nego što bi čoveku pred njim bilo da dodirne taster voki-tokija i pozove u pomoć.

Samo što od te smrti ne bi bilo previše koristi. Neka misle da su uspeli da sačuvaju svoju tajnu od noćnog posetioća. Ovoga puta ninda neće ostaviti trag krvi za sobom...

I dalje na vrhovima prstiju ruku i nogu, ninda se dovuče do travnjaka koji je opasivao zgradu. U tami zid se sablasno beleo, što je značilo da mora ostati u skrovištu sve dok ne nađe neki pogodan ulaz u nju. Na svetlijoj pozadini njegova senka videće se gotovo kao usred dana ako se uspravi.

A tu su i alarmni uređaji. Lupeži nikada ne štede na sopstvenoj sigurnosti.

Minijaturnu kuku je uvežbanim pokretom pričvrstio za je dan kraj užeta od svile, upletenog posebnim postupkom ninda, prenetim iz Kine pre gotovo hiljadu godina. Uže ove deblji ne bilo je mnogo elastičnije i samo u neznatnoj meri manje čvrsto od čeličnog užeta istog prečnika.

Siguran zamah ruke, nevidljiv u žbunju. Kuka prolete kr-

oz otvor među lišćem vukući uže bešumno za sobom. Tup udarac objavio je kada su se oštri kraci zarili u drvene ploče na ravnom krovu, između pu-zavica koje su ga prekrivale.

Ninđa je strpljivo čekao. Ako je iko dovoljno blizu da čuje taj šum, onda će uskoro reago-vati.

Ne. Noć je bila tiha kao i do tada, ako se ne računa tihj ša pat kišnih kapi po lišću i šum talasa, daleko na obali.

Dolazio je prvi opasni trenu tak u pokušaju da proдре u zgradu. U jednom kratkom de-liću sekunde njegovo telo ocr-taće se na svetlijoj pozadini zi da, a to je značilo da mora biti brz, veoma brz, ako želi da iz-begne hitac nevidljivog protiv nika koji možda baš u ovom trenutku osmatra okolinu.

Duboko udahnuvši, ninđa za teže uže obema rukama da pro-veri njegovu čvrstoću, a onda ga noge, poput čeličnih opruga od baciše od tla.

Dotakao je zemlju samo je-dnom, na polovini travnjačka, a i to samo desnom nadlakticom koja je poslužila kao tačka os-lonca oko koje se njegovo telo obrnulo. U času kada su mu noge ponovo dotakle tle, on se

ponovo odbacio i ostao da leži nepomično u podnožju zida.

Haragei je ćutao. Ćak i u ovom trenutku, kada je to oseća nje stvorilo iluziju potpunog stapanja sa okolinom, u trenut ku kada je ninđa i doslovno mo gao osetiti svaki pokret u ta-mi, ćuti svaku kap koja pogađa travu oko njega. To se može po stići; stapanjem duha najpre sa sopstvenim telom, a zatim sa svim onim što ga okružuje, postizanjem potpunog jedinstva Ćoveka i prirode, tako da krik na uzbunu u njegovoj podsvesti izazove sve ono što odudara od tog jedinstva...

Ipak, haragei je ćutao. Njegov skok preko travnjaka prošao je neopaženo...

Još jednom je zategao uže, a onda se ponovo odbacio obe-ma nogama od tla, hitro namo tavajući uže rukama. Delić se-kunde kasnije uhvatio se prsti-ma za ivicu krova i bez napora izvukao gore.

U pravi Ćas.

Ono što je haragei samo tre nutaĳ ranije najavio kao jedva primetan poremećaj u vazduhu, sada se pretvorilo u tihe kora-ke iza ugla zgrade.

Dva Ćoveka. Još jedna Eme tova patrola, ili...?

Kamera koja posmatra okolinu u infracrvenom području mogla ga je odati. Možda oni koji dolaze već znaju o kojem pravcu treba da upere svoje puške?

Ne... ljudi su koračali ravnomerno, obavljajući rutinski zadatak, bez ikakve pomisli da bi onaj koga traže mogao biti u blizini.

Ninda pažljivije oslušnu, doživljujući memoriju u pomoć. Čak i naizgled beznačajni detalji po nekad mogu biti veoma korisni; kao sada, na primer...

Zastali su... Zašto?

Prokleta kiša — mumlao je Emet. — Nije morala baš ove noći da pada...

— Bolje — reče drugi čovek čiji glas ninda nije poznavao. — Prokletstvo, šta bi hteo; da ti gosti jure unaokolo golj po šumi kao što rade kada je noć topla, a?

— U pravu si, Spajk! — nasmeja se Emet prigušeno. — Ipak, bojim se da ljudi ne postanu neoprezni.

— Koji ti je đavo, Emet? Miler nije kalibar čoveka koga bismo se mi morali bojati!

— A ko, do đavola, govori o Mileru?

— Nego o kome? Ah... tip koji te je nadmudrio... Eldridž?

— Aha... Čuj, Spajk, reći ću ti nešto što nisam rekao čak ni Brandonu. Onda, kada ste pustili gas u sobu... on nije zaspa...

— Siguran si? Ali kako...

— Osetio sam odmah gas i borio se s njim — produžio je Emet prigušenim glasom. — Tip je sve vreme mirno sedeo tamo na postelji i podsmešljivo me posmatrao. Nije disao.

— Šta?!

— Kažem ti, nije disao! Ne znam kako je shvatio šta ćemo učiniti, ali je uspeo da zadrži dah i sve nas pređe. Ti nisi ulazio posle tamo?

— Neee... Brandon me je odmah poslao u poteru. Čujem da je bilo gadno?

— Ti znaš da sam ja bio u priličnom broju gužvi, Spajk. Malo krvi nikada mi nije smetalo, ali ovo...

— On i Miler su to učinili, a?

— Ne znam za Milera. Ako mene pitaš, taj Eldridž je sve to učinio potpuno sam! I golim rukama. Nije imao nikakvog oružja kod sebe kada je došao, do đavola!

Nekoliko trenutaka tišine u kojoj su se dvojica ljudi nelaagodno premeštali s noge na nogu.

— Čuj, Emet... da to nije neki tvoj trik da me malo uplašiš, a?

— Ne, nije — umorno odvra ti Emet. — Nije mi do šale, Spajk...

— Prokletstvo! Misliš li ti ono što ja mislim?

— A zašto bih ti sve ovo, do đavola, pričao? Spajk. mislim da je došao trenutak da Tigar još jednom pokaže svoje kandže!

*
* *
*

Još dugo pošto su se koraci dvojice ljudi izgubili u daljini, ninda je nepomično ležao, koristeći ovaj trenutak mira da se skoncentriše na nove mogućnosti koje mu je pružio njihov razgovor.

Nije se varao, Tigar je bio u blizini. A Emet i taj Spajk, znali su za njega...

Brendan?

Verovatnoća za to bila je sve manja. Obojica su Brendana zvali jednostavno imenom, što je značilo da je Tigar neko drugi.

Neko drugi?

Tajanstveni Brendanov ortak. Dvostruka, možda i trostruka ličnost koja ima po jedno lice za svaku priliku. Jedno za krug

u kojem se obično kreće i gde je svakako bogat i poštovan građanin...

Drugo, za Brendana. Ovaj možda i ne sanja da je njegov partner manijač koji već mese cima plaši žene po San Francisku, iako veoma usko sarađuju u prljavom poslu koji se vodi iza blistave fasade turističkog raja na poluostrvu Triana.

I treće lice.

Bolje rečeno — kandže. U tom liku njemu lice nije ni potrebno...

Samo kandže.

Emet i Spajk su znali ko je Tigar. Jedan od njih dvojice to će mu reći.

Uskoro...

Po prvi put otkako se našao na poluostrvu, ninda je oklevao sa odlukom. Neće biti teško stići onu dvojicu, savladati ih... ali izvlačenje istine iz njih moglo bi oduzeti previše vremena.

Ne, on će nastaviti onako kako je planirao, bez iznenadnih improvizacija, iako su ninde najopasnije upravo kada improvizuju...

Bešumno se krećući duž ivice krova on stiže do vrata kroz koja je iste večeri izneo Mile-ra. Još tada je zapazio alarmni uređaj, jedan od boljih; sre-

ćom u toku dana uređaj je bio isključen, jer niko nije želeo da rizikuje mogućnost da neki radoznali gost izazove uzbunu.

Iz skrovišta pod opasačem on izvuče najpre kandže koje su pristajale u izreze njegove meke obuće, a zatim i komad izolovane žice dug oko dve stope. Ti predmeti, uz nož širokog sečiva, biće dovoljni da nadmudri alarmni uređaj.

Zarivajući kandže u drvo krova, on nađe sebi čvrst oslonac, a onda lagano, nalič zmijsi, počne da spušta gornji deo tela preko ivice krova, prema vratima.

Da, dobro je proračunao; u ovom položaju, sa glavom nadole, tačno je mogao da dohvati kabl na koji je bio priključen senzor uređaja.

Beskrajnom preciznošću, on zari vrh noža u meki malter zida onde gde je njegovo oštro oko čak i u tami naziralo liniju skrivenog kabla. Posao koji se nije smeo raditi u žurbi; ako čelik noža ma i na trenutak dodirne provodnik dok njime skida izolaciju, uređaj će dati signal za uzbunu.

Deset minuta... petnaest...

Sa obe strane senzora sada je kabl bio ogoljen, ali to nije prekinulo strujno kolo. Po-

sle toga, ostatak posla bio je prava dečja igra.

Spojio je kabl iz svojih ruku na ogoljene delove kabla alarmnog uređaja. Pad napona biće tako mali da neće izazvati poremećaje u kolu. Uostalom, i to će odmah biti ispravljeno.

Sa dva hitra udarca nožem, on preseče kabl levo i desno od senzora, izbacujući ga tako iz kola. Oslušnuo je još jednom, a onda izvukao kandže iz drveta, obrnuo se u vazduhu i dočekao na noge ispred samih vrata.

Njihova površina tamnija je od zida; ovde ga niko neće opaziti.

Ponovo hitar pokret ruku i brava još jednom popusti pred njim. Zatvarajući vrata za sobom, on se nasloni ledima, pre tražujući pogledom neosvetljeni hodnik.

To je govorilo da je ovaj deo zgrade prazan. Niko neće ni pokušati da ga spreči da uđe u odaju u kojoj ga je ranije večeras primio Brendan.

Sada će na miru moći da osmotri onaj orman sa knjigama iza Brendanovog pisaćeg stola. Nešto sa njegovim dimenzijama nije bilo u redu, a knjige su suviše glatke i čiste i suviše uredno poređane.

U redu, možda Brendan nije ljubitelj čitanja, ali je sve ipak upućivalo da taj orman služi samo kao kamuflaža za skriveni prolaz...

Brava na kancelariji popusti isto onako brzo kao brava spoljnih vrata. Ninda hitro pređe preko debelog tepiha i dotače ivicu ormara.

Vrhovima prstiju u rukavicama bešumno je prelazio po gornjoj površini, bočnim stranama, delu ispred knjiga.

Ništa...

Naslovi... možda se ključ krije u naslovima knjiga?

»Čudan literarni ukus«, zaključuje ninda preletevši pogledom preko naslova uz pomoć minijaturne svetiljke izvučene iz tajnog džepa pod kostimom. »Ili su knjige odabrane samo po dimenzijama i boji poveza da bi odavale lepši vizuelni utisak. U svakom slučaju, ne izgledaju tako kao da ih neko čita...«

Njegovi prsti dotakoše knjigu povezanu u crvenu kožu. »Tajne alhemije«, pisalo je na njoj.

Tajne... hm?

Izvukavši knjigu sa njenog mesta, ninda osvetli pozadinu ormara. Dugme za otvaranje nije bilo čak ni skriveno, i on ga bez oklevanja dotače.

Tiho zujanje elektromotora, jedva čujno. Čitav orman okrete se oko nevidljive osovine, pokazujući mračan prolaz u zidu. Iza njega nazirao se početak strmih betonskih stepenica koje su vodile naniže.

Ninda još jednom pritisnu dugme, ali mehanizam nije reagovao. Orman počeo da se vraća natrag tek kada je knjigu vratio na njeno mesto.

Elastičnim skokom ninda uskoči u otvor pre nego što ga je orman zatvorio. U času kada se to dogodilo, neki automatski uređaj uključi svetiljku nad njegovom glavom.

Grube stepenice između isto tako grubih betonskih zidova. Ipak, i sama njihova gradnja mogla je predstavljati ogroman posao u ovom uskom oknu koje se strmo spuštalo u dubinu poluostrva, sledeći ne baš preciznu spiralu.

Stotinak stepenika niže ninda zastade pred neobojenim čeličnim vratima i nasloni uho na njih.

Tišina. Ovako duboko pod zemlju nije prodirao nikakav zvuk sa površine...

Obična brava. Nije čak ni zaključana.

Samo što je na drugoj strani vrata bilo tamno kao u grobu. Tamno i zagušljivo. Odjek

njegovog disanja vraćao se brzo što je značilo da se nalazi u prostoriji veoma malih dimenzija.

Zrak svetiljke zaigra po golim betonskim zidovima i čeličnim vratima na drugoj strani, udaljenim samo šest stopa.

To nije bilo sve, međutim.

Čemu bi mogli da služe oni polukružni otvori u dnu zida? Četiri mračna otvora prečnika nekoliko palaca?

Ninđa se saže. Iz otvora je dopirao odvratan zadrž koji je podsećao na one vlažne stracare koje se još ponegde mogu naći u najprljavijim predgrađima San Franciska.

Taj zadrž...

A sada i šum!

Hitrim korakom ninđa pride suprotnim vratima i dotače kva ku. Ova vrata bila su zaključana. I neće imati vremena da pokuša na njima jedan od svojih trikova.

Protivnik koji će uskoro stići hitar je skoro kao on i mnogo krvožedniji od njega, ali to nije njegova jedina prednost. Ovo je jedan od trenutaka kada se ninđa morao odlučiti na strateško povlačenje.

Prekasno. Zamka je bila zatvorena. Vrata kroz koja je došao nisu se dala otvoriti sa unutrašnje strane!

Oslonjen ledima o njih, ninđa lagano izvuče iz korica svoj samurajski mač, misleći o tome kako ljudi koji ovuda prolaze znaju o kakvoj se zamci radi i svakako poznaju način da je izbegnu. Kada bi imao malo više vremena, možda bi i on...

Ne, vremena više nema. Iz sva četiri otvora dopiralo je razdraženo cičanje, a u uskim betonskim cevima neobično je odjekivao šum stotina, hiljada sitnih šapa kojima se žuri jer su osatile plen...

Pacova je uvek bilo mnogo više nego ljudi. I možda će ih uvek biti više...

*
* *

Hitrim pokretom ninđa spusti svoju svetiljku na pod tako da osvetli sva četiri otvora na suprotnoj strani. Stao je po strani, sa podignutim mačem, svestan da ga očekuje obračun sa protivnicima koje svaka kap prolivene krvi čini samo još opasnijim i krvožednijim.

Znao je šta će se dogoditi ako dopusti da ga samo jedan pacov dohvati svojim zubima oštrim kao igla. Nijedna od tih povreda neće biti smrtonosna, naravno, ali će zadrž krvi raz-

besneti odvratne zveri i one će nasrtati još žešće.

Poznavao je sebe, ali je znao mnogo i o pacovima. Brendan ili njegov ortak nisu bili prvi koji su se poslužili tom vrstom zveri da zaštite svoje tajne...

Trajaće to možda satima, ali će ga neprestani gubitak krvi iscrpiti mnogo pre nego što uspe da uništi nekoliko stotina pacova. A onda, kada se jednom nađe na podu, kada pacovi budu mogli da dosegnu do osetljivi delova njegovog tela, kada...

Ne, nije smeo misliti o tome. Ako želi da izađe živ iz ove klopke, mora se koncentrisati samo na to da zadaje udarac za udarcem, brže nego ikada do sada...

Smrad postade gotovo nepodnošljiv; cičeći, iz najbližeg otvora izlete sivo klupko i ustremi se prema nogama ninde, za njim odmah drugo, treće, deseto...

Sečivo mača kreatlo se tako brzo da se na mrežnjači oka pretvorilo u blistavu površinu; udarac za udarcem stizao je hitra mršava tela, razbacujući unaokolo njihove presečene delove. Prilika u crnom sejala je smrt na sve strane, kao mnogo puta do tada...

Betonski pod bio je već klizav od krvi i to je stvaralo dodatnu opasnost, ali je opasnost vazduh koji ninde udišu. Sa svakim novim udarcem u njegovom mozgu nastajao je i novi delić očajničkog plana.

Udarce mačem sada su dopunili i udarci nogama, tako brzi da bi se posmatraču sa strane moglo učiniti da gleda ubrzani film. Iskasapljena i osakaćena tela gomilala su se pred otvorima u zidu, usporavajući, čak zaustavljajući talas tela koja su hrlila u napad.

Sada je proticalo sve više vremena između pojave pojedinih životinja na izlazu iz otvora, gotovo zatrpanih krvavom masom. Ubrzavajući pokrete desne ruke, ninda je bio u situaciji da ubija pacove onoga trenutka kada bi se njihove odvratne njuške pojavile na izlazu.

Snažan udarac nogom sabi u najbliži otvor gomilu izmasakriranih tela. Proći će dosta vremena pre nego što pacovi na drugoj strani probiju tu prepreku, a njegove šanse rastu sa svakom novom sekundom koja protekne.

Zatvorio je na isti način druga dva otvora, posle čega stvar odista više nije bila teška. Prvi otvor morao je još jednom da zatrpava mrtvim te-

lima, ali to je oduzelo svega nekoliko sekundi.

Shvatio je da je proteklo gotovo deset minuta u kojima je svaki mišić njegovog tela bio potpuno angažovan užasnom borbom. Čak i njegova snaga nije bila bezgranična i žudeo je za odmorom, ali za odmor je još uvek bilo rano. Morao je potražiti neki izlaz iz ove klopkе pre nego što gomila pacova na drugoj strani zida nađe način da probije prepreku od mrtvih tela svojih drugova i obnovi napad.

Čelična vrata kroz koja je došao...

Suviše debela i čvrsta da bi ih mogao probiti. Kao i ona na drugoj strani prostorije ispunjene sve gušćim zadahom pacova i krvi...

Eksplzivne kuglice!

Ne... zatvoreni prostor je suviše skučen za takvo nešto. Čak i ako ga eksplozija ne ubije na mestu. U ovačvoj situaciji nekoliko trenutaka bez svesti, nekoliko minuta otupelosti i — smrt!

Dugo umiranje pod talasom pacova koji zarivaju zube u udo ve, trbuh, usne, ušne školjke, u osetljivi vrat...

Podigao je obe ruke nad glavu i zadao strahovit udarac. Vrata su se zatresla. I ništa više.

Odjek je još dugo odzvanjao u uskom prostoru. Svakako i u oknu sa druge strane. Pomešan sa odjekom satanskog smehta.

Smehta?

Halucinacija umornog mozga? ili...?

Jedan pogled prema otvorima reče mu da ima nekoliko sekundi do trenutka kada će morati ponovo da se bori da zatvori jedan od njih. Zadržavajući dah, on sklopi oči, prislanjajući uho na vrata.

Glasovi. I koraci. Ne, to nije halucinacija!

— ...a nisi mi verovao! — govorio je neko, sada na samo nekoliko stopa od vrata. — Jesam li ti rekao da su pacovi nekoga šćepali, a?

Dugim skokom ninda se vratio do rupe iz koje su već svetlele demonske oči zveri. Naizgled nekontrolisano, na usta mu navre krik, dok je vrhom mača zadavao nove munjevite udarce.

Jedan od onih krikova koji traju naizgled satima, zato što je u njihovu jednostavnu poruku sabijen sav užas razočarenja čoveka koji je shvatio da će umreti strašnom — i uzaludnom smrću...

Rupe su još jednom bile čvrsto zatvorene masom od mrtvih pacova i on priskoči vratima naslanjajući uho na njih dok

se odjek krika još odbijao od zidova.

Na drugoj strani neko je nesigurnim rukama kresao šibicu.

— Gotovo je — reče prvi čovek drhtavim glasom. — Uključi sirenu. . .

— Pusti ih još malo. — U glasu drugog osećalo se perverzno naslađivanje prizorom zamišljenim na drugoj strani vrata. — Jadne životinjice su dugo gladovale, znaš.

— Prokletstvo, uključi je, Arni! Kako misliš da doznamo ko je to bio?

Leden smeh.

— Da, u pravu si, boga mu... od lica obično ne ostane mnogo kad svrše sa njim. . .

Više kožom nego bubnim opnama ninda oseti vibracije u vazduhu. Ultrazvučna sirena, sredstvo kojim su se Brendanovi ljudi obezbeđivali pri prolasku kroz ovo čistilište, bila je konačno uključena i on jasno ču kako pacovi žurno napuštaju hodnike iza zida bežeći od vibracija koje su im bile neprijatne, možda čak bolne.

Dohvatio je svetiljku sa poda i vratio je u tajni džep kostima, a onda stao u prostor koji će na trenutak zakloniti vrata kada budu otvorena.

Brava škljocnu. Svetlost iz hodnika prodre u unutrašnjost

odaje, kao da se plaši krvavog prizora koji će zateći.

— Boga mu, kakav smrad! — promrmlja još uvek nevidljivi čovek na drugoj strani. — Ali. . .

— Nemoguće! Nisu ga mogli prožderati tako brzo. Nema ni minut kako. . .

Jednim skokom ninda se nađe nasred prostorije. Svetlost koja je dvojici ljudi padala otpozadi, oštro ograničavajući konture njihovih tela i ostavljajući im lica u tami, bljesnu na krvavoj oštrici podignuta mača.

Oštrica još jednom zazvižda kroz vazduh, nepogrešivo padajući naniže; presečeno ukoso od ramena ka suprotnom kukku i telo prvog čoveka sruči se na beton, prosipajući creva po već krvavom betonu. Drugi zausti da nešto kaže, da krikne ili opsuje, ali se oštrica već vraćala naviše. Vrh katana prođe odzdo kroz donju vilicu, otvarajući lobanju kao zrelu lubenicu.

Ninda odgurnu nogom mrtva tela i saže se da obriše mač o odeću jednog od njih pre nego što je zatvorio za sobom vrata.

Ultrazvučna sirena; gde se ona isključuje? Nije video ništa na ovoj strani vrata. . .

Morao je još jednom da ih otvori i ponovo se izloži paklenom zadahu krvi i pacova. U

zgrčenoj šaci svoje poslednje žrtve on nađe mali uređaj sa dugmetom koje je imalo samo dva položaja.

Čvrsto je zatvorio vrata za sobom pre nego što je pomerio dugme, razmišljajući o tome kako će ove noći Brendanovi pacovi bar donekle zadovoljiti svoju užasnu glad.

Čitava gomila tela mrtvih zveri i... još nešto...

I pored umora, napredovao je dugim skokovima uz stepenice, nastojeći da bude što tiši. Strujanje vazduha reklo mu je da je prolaz prema Brendanovoj kancelariji još uvek otvoren, što bi moglo da znači da su ona dvojica bili samj kada su krenuli prema pacovskoj jazbini. Ipak, suviše opreznosti nije još nikoga ubilo, a premalo već mnogo miliona ljudi.

Haragei je ćutao i on žurno pređe poslednje jarde svog puta. Posle svega što je preživeo pod zemljom, Brendanova kancelarija sa svojim luksuznim uređenjem izgledala je kao prizor sa druge planete.

»Tajne alhemije« bile su ponovo na svom mestu u ormanu i on skliznu natrag, prikrijuvajući prolaz do onoga što će još neko vreme ostati tajna poluostrva Triana...

Hodnik, i dalje prazan i mračan. Zadnja vrata zgrade još

uvek otključana. Dvojica ljudi kojima su se upravo u ovom trenutku gostili pacovi nisu ni zasluživali bolju sudbinu svojim kršenjem jednog od osnovnih pravila konspiracije koje zahteva da neko od saradnika u svakom trenutku zna gde se nalaze i šta rade.

Kiša je napolju prestala da pada i vetar sa obale sada je vraćao oblake nad okean, pripremajući nebo za izlazak sunca. Tu i tamo videle su se zvezde, bacajući nešto svetlosti na tamni zid rastinja oko zgrade.

Oslušnuo je i bacio se napred da bi stigao do istog mesta sa kojeg je krenuo. Kroz žbunje je prošao istim putem, nepogrešivo urezanim u njegovu memoriju. I našao se još jednom iza leđa stražara koji je pre samo jednog sata za dlaku izbegao smrt.

Tanka, vrlo tanka čelična žica stvorila se u rukama ninde i on je hitro omota oko stabla na koje se oslanjao stražar, sa puškom u krilu. Nagli trzaj, a onda žica zaškripa na kori drveta označavajući da je čovekov vrat glatko prerezan i njegova glava odvojena od tela.

Ninda je trčao dalje kroz šiblje, vešto namotavajući oko ruke žicu vlažnu od krvi. Sunce će uskoro izaći i počće potera, ona prava. Mora se pobri-

nuti da najpre nađe bezbedno skrovište za Sumiko, a onda — ako bude vremena — potraži i nekoliko trenutaka odmora za svoje telo, jer mu je nešto govorilo da dan koji dolazi neće biti ništa manje naporan od noći.

Devojka je bila tamo gde je ostavio. Trgla se čitavim telom kada se prilika u crnom kostimu pojavila, ali se ipak uzdržala od krika.

— Oh, Les! — šapnula je u njegovom zagrljaju. — Konačno si stigao! Pit je maločas zvao... uhvatili su Milera!

*
* *
*

Provlačeći se kroz ovde već ređe rastinje, ninda oprezno po moli glavu sa litice i zagleda se u belu penu koju su ostavljali talasi na stenama stotinak stopa ispod njega.

Kostim od crne svile, sada pri dnevnoj svetlosti, zamenio je odećom kakij boje sa maskiranim mrljama, bez kapuljače, ali je sve njegovo oružje i dalje bilo tu, nagoveštavajući uverenost da će i dan doneti svoj iskušenja posle duge kišne noći.

Brzi čamac po imena »Marša« njihao se podalje od crnog ste

nja čiji su vrhovi, sada dok je oseka, štrčali iznad površine okeana. Lagodno opružen, kao da nema nikakve brige na svetu, Tabasko Pit je izlagao suncu svoje džinovsko telo.

Ninda se povuče u zaklon, osluškujući šumove oko sebe. Nije bilo razloga za žurbu, jer ako je lanac tragača već krenuo, oni će ovo golo stenje ostaviti za kraj, u nadi da će begunce prisiliti da se povuku iz pošumljenog dela poluostrva.

Imaće, dakle, dovoljno vreme na da potraži tragove Milerove borbe sa bandom koja ga je šćepala negde u blizini ovog mesta i od koje je do Pita kroz tamu doprlo samo nekoliko karakterističnih šumova.

Ne stoga što se nadao da će bivšeg džimenara zateći živog; Emeta je jednom uspeo da prevari, ali drugi put ovaj neće ništa želeti da reskira...

Klizio je duž strme obale poput senke, koristeći ovde zaklon rastinja, tamo stene koje su zemljotres ili vulkanske erupcije pre mnogo miliona godina nagomilale jedne preko drugih. Haragei je čutao, uveravajući ga da je ovaj deo obale za sada prepušten samo njemu.

Slučaj ga je doveo na Milerov trag. Slučaj i njegov oštar sluh.

Ne, ne bi se vratio dublje u šumu, bar ne dok ne završi obilazak ovog dela obale, da mu pažnju nije privukao zvuk koji je najpre podsećao na cviljenje ranjene životinje. Zastao je i oslušnuo; kada ga je drugi put čuo bio je potpuno siguran da se ne vara.

Čistina među rastinjem nije bila veća od nekoliko kvadratnih stopa, ali krupnim žutim mravima nije ni bilo potrebno više prostora za njihovu građevinu od peska i sitne zemlje.

»Kada se sveti, Emet ne žali truda«, pomisli ninda posmatrajući prizor pred sobom. »To nije loše zapamtiti...«

Neko je kraj samog mravišnjaka iskopao duboku i usku rupu i u nju spustio uspravno Milerovo telo pre nego što je meka zemlja ponovo bila nogama nabijena oko njega tako da nad površinom zemlje ostane samo glava nesrećnog čoveka.

Glava unakažena veštim potezima noža koji su odsekli uši i iskopali oči pripremajući mamac za milione mrava...

Mravi su potpuno prekrili Milerovu glavu, besciljno se komčavajući unaokolo, ulazeći i izlazeći iz krvavih jama koje su nekada bile oči i uši.

Da li je milosrdna smrt pretekla nindu? Da li je ono ma-

ločas bio poslednji glas iz Milerovih grudi?

Ne...

U gomili mrava iznenada se pojavi otvor. I on ispunjen krvlju i — mravima.

Patrljak odsečenog jezika treperio je u usnoj duplji, a iz grla ponovo izbi ono isto cviljenje koje je privuklo pažnju ninde.

— Miler! — reče ninda tiho. — Miler, to sam ja, Eldridž...

Usta se zatvoriše. Činilo se kao da glava prekrivena insektima pažljivo osluškuje.

— Možda oni neće umreti tako strašnom smrću kao ti, Miler — nastavi ninda — ali se kunem svim što mi je najdraže na svetu da će biti kažnjeni. Za ovo i sve drugo što su učinili. Čuješ li me, Miler?

Čoveka na samrti moralo je stajati užasnih napora da pokrene vrat i pomeri glavu pokretom napred-nazad. Da, Miler je čuo i razumeo...

Vrh katana prodro je gotovo nežno u meku zemlju i zastao na trenutak u Milerovom srcu, donoseći oslobođenje od užasnih muka.

— Spavaj, Miler — šapnu ninda. — Tvoja smrt i smrt onih koje si voleo uskoro će biti osvećena...

Vratio se do litice, obrćući među prstima oveći kamen po-

kupljen usput. Odmerio je pogledom rastojanje do brodića, a onda zavitlao kamen u vazduh.

Iako se činilo da drema na suncu, Tabasko Pit reagovao je munjevito. Kapi vode iz stuba koji je kraj brodića podigao kamen nisu stigle do svoje najviše tačke, a on je već bio u zaklonu niske ograde, motreći pažljivo preko njene ivice.

Ninda se uspravi na litici. Njegove ruke pokretoše se kao kraci semafora koji su nekada, pre telegrafa, služili za prenošenje poruka na velike daljine.

Motor brodića zabruja. Tabasko Pit je shvatio.

U zaklonu stena ninda strpljivo sačeka da se brodić približi. Nagnut preko ograde, Pit je uz pomoć komada olova na dugom kanapu merio dubinu vode.

Brodić načini krug oko jednog mesta, a onda motor začuta. Pit je čekao sa pogledom uprtim naviše.

Osmotrivši još jednom okolinu, ninda priđe ivici litice i bez oklevanja se baci u vazduh, šireći ruke kako bi očuvao stabilnost svog leta.

Površina vode dočekala ga je snažnim udarcem, ali je on razoni zgrčenim nogama, šireći ponovo ruke da uspori poniranje u dubinu. U trenutku

kada ga je otpor vode zaustavio, on ispruži noge i zapliva ukoso i naviše, tamo gde je dno brodića bacalo dugu senku u vodu.

Izronio je na suprotnoj strani od obale. Čim ugleda njegove prste na ogradi, Pit ponovo uključi motor, dobacujući mu poluglasni pozdrav. Ninda sačeka da ga niska kabina zakloni od pogleda sa obale, a onda skliznu preko palube u unutrašnjost brodića.

Pola milje dalje motor ponovo začuta i Pit hladnokrvno počeo da odmotava struk svoje udice.

— Dakle? — upita preko ramena. — Kako stoje stvari tamo?

— Dosta loše — odvrati ninda punim ustima. Ovaj trenutak predaha trebalo je što efikasnije iskoristiti da se okrepi, a Pit je bio poznat kao čovek koji sa velikom veštinom ume da odabere svoje konzerve. — Do sada sam uspeo jedino da ih uplašim, Pite.

— Pa i to je dovoljno za početak. Našao si Milera?

— Aha. Suviše kasno.

— Mrtav?

— Skoro. Iskopali su mu oči, odsekli uši i jezik i zatrpali u mravinjak. Morao sam ga ubiti.

Po blistavoj površini okeana rasu se poplava psovki kroz sti

snute zube Tabasko Pita. Trajalo je to dugo, jer Pit je odrastao na ulici i imao reper-toar dostojan poštovanja.

— U redu — reče kada je dao malo oduškva svom gnevu. — Na čemu smo sada? Doznao si čime se bave ti tipovi tamo?

— Još ne, iako sada znam da je posao veoma krupan. Otkrio sam, međutim, da je Tigar zaista tu i dvojicu ljudi koji znaju ko je on. Imam nameru da u toku dana ščepam jednog od njih i nateram ga da progovori.

— Imam jedan predlog, čoveče! Mravinjak!

— Da, bilo bi neke pravde u tome — osmehnu se suvo nin da; završavajući kratki obed. — Obećavam ti da ću se njime poslužiti ako dobijem priliku za to, Pite. Reci mi, kako si ti prošao?

Tabasko se zadovoljno isceri, dobacujući mu pogled preko ramena. Ruke su mu bile zauzete namotavanjem struna na čijem se drugom kraju pojavljuje krupna riba srebrnaste boje.

— Moj lov je, izgleda, mnogo uspešniji nego tvoj, ortak?

— Možda. Samo što su ribe koje ja lovim mnogo krupnije.

— A ko, do đavola, govori o ribama?

— Nego?

— Polako, to je dugačka priča, Les — likovao je Tabasko Pit, oduševljen što za promenu on predstavlja najuspešnijeg člana njihovog trija. — Počela je sinoć, tako što je zašlo sunce. Jedan teretni brod pod panamskom zastavom zaustavio se na milju od ovog mesta.

— Ovde? Hmm... malo van uobičajenih plovnih puteva, zar ne?

— Možeš se kladiti u to, ortak! Nije, međutim, samo to bilo čudno; video sam kako posada sa palube baca nešto u okean!

— Je li? Nešto zanimljivo?

— Vrlo verovatno... tamni, oveći paketi koji nisu plivali na površini, alj ni tonuli previše duboko. Dobar trik za krijumčarenje, a?

— Da, iako nije nov. Vidim da nikada nisi bio u Hong Kongu. Šta se dalje desilo?

— Desilo se to što je brod nestao punom parom prema severu, a malo potom stigle su dve ribarske barke. Sa velikom mrežom. Bilo je opasno približiti im se, ali sam ipak uspeo da vidim kakvu lovinu izvlače na palubu.

— Nemoj mi reći — nasmeći se ninda. — One iste pakete. a?

— Baš tako! Ali, pazi, ono najzanimljivije tek stiže; ribari

su zaplovili pravo prema poluostrvu i... pokušaj sada da pogodiš, do đavola!

— I umakli ti?

— Ne, prokletstvo, nisu imali kuda da mi umaknu; morao bih čuti njihove motore da su negde skrenuli duž obale! Jednostavno su nestali, kao da ih je okean progutao!

— Hmmm... možda se upravo to i dogodilo? — tobože ozbiljno reče ninda.

— Ti si lud? Ne računajući kišu, noć je bila potpuno mirna! A onda, dva broda da neobjašnjivo pootnula istovremeno, bez ikakvog traga, to... Proklet da si, ti zbijaš šalu sa mnom, a?

— Nešto slično — odvrati Lesli ozbiljnim glasom. — Nisu se zavukli u neki zaton među stenama?

— Znaš isto tako dobro kao i ja da nema takvog mesta na obali. Obišao sam okolinu čim je sunce izašlo i brodova jednostavno — nema!

Sa zadovoljstvom uvlačeći dim cigarete, ninda se zamišljeno zagleda u strmu obalu pred sobom.

Znao je da se Pit nije mogao prevariti. Brodovi su bili tu, a onda nestali, a za to je moralo postojati logično objašnjenje. Isto kao i za one pakete koji

su na tako lukav način prebačeni sa prekookeanskog broda.

Stepenište koje vodi duboko pod površinu zemlje na poluostrvu...

To je to!

— Pite — reče on iznenada — uključi motor. Hoću da me odvedeš što bliže onom mestu gde su ti brodovi noćas nestali!

— Šta očekuješ da ćeš naći? Otpatke po površini? Pismo u boci? Splav sa brodolomnicima?

— Videćemo...

Motor »Marše« zabruja i Pit usmeri brodić prema litici, pažljivo osmatrajući vrhove grebena u vodi ispred sebe. I ninda je gledao iz svog zaklona, ali je njegov pogled bio uprt u obalu nad samom površinom okeana.

— Zaustavi, Pite — reče iznenada. — Vidiš li onu stenu u obliku slona?

— Slona? Hmmm... vidim. Iako meni više liči na konja, znaš...

— Svejedno. Obrati pažnju na stenje levo od nje. Vidiš li sada?

Pit se počea po dugoj plavoj kosi.

— Ništa — uzdahnu. — Kamen kao i svaki drugi.

Ninda se nasmeja.

— Nije to kamen, Pite, već vešto izrađeno maskirno plat-

no. Eto gde su nestali tvoji »ribari«!

— Prokletstvo! Kako mi to nije odmah palo na pamet?

— Pod poluostrvom je pećina, Pite. Sve ono što naši prijatelji žele da sakriju od nas nalazi se pod zemljom! Hajde, ukloni brodić odavde, ne bih želeo da im izgledaš sumnjiv.

Lagano se uspravljajući, Pit pride krmi, ali na pola puta zastade zagledan u nindžu koji je svlačio svoju odeću.

— Hej, jesi li siguran da je ovo pravo vreme za kupanje, ortak?

— Siguran sam. Pokušaću da ispod vode doprem do pećine, Pite, i doznam šta se tamo radi, iako sam prilično siguran da ću zateći čitavu fabriku za preradu heroína.

— »Pokušati«? Govoriš kao da nisi siguran da će ti to uspeti, Les — zabrinuto reče Tabasko.

— I nisam. — Ninda je oko pasa pričvršćivao opasač sa tajnim pregradama o kojem je visio veliki nož u kožnoj kaniji. — Znaš, sinoć sam pokušao sa druge strane i zaustavili su me pacovi...

— Pacovi? Pravi pacovi, ili...?

— Pravi — klimnu ninda glavom, pripremajući se za skok

koji će ga preneti preko ograde brodića. — Ko zna, možda ulaz sa ove strane čuvaju neke još opasnije životinje...

*
* *
*

Ovde, pod samim liticama koje su zaklanjale sunce, bilo je teško videti bilo šta pod površinom okeana i ninda izroni među stenjem izlokanim od vode da malo bolje osmotri okolinu.

Maskirano platno bilo je tri desetak stopa dalje, čvrsto zategnuto među stenama ali je on bio siguran da pod površinom vode nema nikakve prepreke koja bi otežala prolaz tobožnjim ribarskim brodovima. Po svemu sudeći, neće biti teško ući u unutrašnjost pećine.

Zbog čega onda haragei ne prestano pulsira u njegovoj podsvesti, opominjući na opasnost? Da li je neki skriveni osmatrač uočio kruženje »Marše« oko osetljivog mesta i upozorio ostale na to?

Postojao je samo jedan način da se to proverí, naravno.

Bez žurbe, ninda je punio i prazniò pluća vazduhom, sve dok mu krv nije bila oboga-

ćena kiseonikom toliko da neće morati da diše narednih sedam ili osam minuta. U stanju mirovanja kiseonik mu ne bi bio potreban još mnogo duže, ali plivanje pod vodom troši mnogo više energije nego kretanje po suvu, pa čak i najvećom brzinom.

Voda se bešumno sklopila nad njegovom glavom i on iznad samog dna zapliva u tamu.

Ne, sa druge strane platna nije mrak; shvatio je to kada je opazio odsjaj snažnih reflektora u vodi ispred sebe.

Malo je verovatno da su oni neprestano upaljeni, jer bi to bio nepotrban rizik. Da li se u pećini još uvek u toku neki radovi?

Ili je približavanje brodića bilo sumnjivo i oni sada reflektorima pretražuju površinu podzemnog bazena?

Držeći se desnog bočnog zida, ninda prođe maskirano platno koje je dopiralo samo jednu stopu pod površinu vode, zategnuto čeličnom užadi. Da, reflektori postavljeni po niskom stenovitom svodu ukrštali su se tačno nad vodom, ali u središtu bazena. Ovde, pored zida vladala je tama i on odlučio da izroni kako bi bolje pogledao to neobično mesto.

Dva ribarska brodića mirovala su uz sklepani drveni mol na obali podzemnog bazena, ne više od dvadesetak jardja dalje. Na molu je stajao jedan od električnih automobila, takođe prazan.

Ovaj deo pećine nije bio ni preterano veliki, ni preterano visok, ali je niz svetiljki po njenom zidu upućivao na hodnik koji je vodio u dubinu poluostrva. Tim putem su bez sumnje krenuli i tajanstveni paketi izvađeni iz okeana prethodne noći.

Tim putem, dakle, mora krenuti i on...

Osluškiavao je pažljivo, nasleđujući da eliminiše iz svesti šum talasa koji su tiho zapljuskivali stenovite zidove pećine.

Nikakvog drugog šuma. Nikakvog pokreta.

A haragei i dalje upozorava na opasnost!

Nasmešio se za sebe i ponovo zaronio pod površinu vode, plivajući prema brodovima. Taj signal za opasnost neće ga zaustaviti, naravno; to je samo upozorenje na zamku koja je sigurno i na ovoj strani pripremljena za neželjene posetioce...

Dno je bilo tridesetak stopa pod njim, nejasno osvetljeno

difuznom svetlošću reflektora filtriranom kroz sloj vode. Ipak, i to mu je bilo dovoljno da opaži sumnjivo pravilan oblik pod sobom...

Šta je to? Potonuli brod? Ill...?

Snažnim zamaskama, on se us treme naniže, savlađujući otpor vode. Još koja stopa i sasvim će jasno videti...

Kavez!

Okrenuo se u mestu i ponovo zapliva prema površini. Kavez, veliki kavez sa debelim čeličnim šipkama nije bio prazan, a on je znao da vitka figura koja se vrti po uskom prostoru briznom torpeda nije jedan od onih stanovnika mora kojeg se ljudi ne moraju plašiti.

Ajkula... velika tihookeanska ajkula od one vrste koja bez oklevanja napada svaki plen.

A naročito ako je gladna, kao što su bili gladni oni pacovi prethodne noći!

Ninda pogleda preko ramena, naveden naglim pulsom harageija. Vrata kaveza bešumno su kliznula u stranu, svakako vodena nekim daljinskim uređajem!

Može li stići do obale pre nje?

Ne!

Obrnuo se ponovo u vodi i pomolio samo nos i usta nad

površinu vode ispunjavajući pluća vazduhom. Najbolji način da iskoristi onih nekoliko sekundi za koliko će ajkula stići do nje-ga.

HARAGEI!

Mišići nogu zgrčili su se i opružili, odbacujući njegovo telo kao iz pračke u stranu. Pred očima mu zaplesashe vodoskoci od bele pene, trag rafala ispaljenog, srećom, sa niske obale i zato loše naciljanog. Nevidljivi strelac nikada nije čuo da voda prelama svetlost i daje pogrešnu sliku onoga što se nalazi pod njenom površinom.

Ispod vode, ninda još jednom promeni smer, ali je njegov pogled sada bio uprt u dubinu odakle je stizalo vretenasto telo ajkule. Tehnika napada bila mu je poznata; ona će se u poslednjem trenutku okrenuti na leđa i otvorenim čeljustima pokušati da zgrabi izloženi deo tela.

On je svoj pokret započeo nešto ranije kako bi na vreme stekao dovoljno ubrzanja; u času kada se zver pripremala da sklopi vilice; on se skupi u lop-tu i obrte u mestu, koristeći za to i energiju talasa koje je stvarao napadač.

Oštre krljušti na leđima ajkule ostaviše dug trag na nje-

govorj butini; sama po sebi ta rana nije bila opasna, ali će ukus krvi u vodi do kraja razjariti zver.

To, uostalom, nije bilo bitno; od časa kada je ugledao, znao je da jedno od njih dvoje mora umreti da bi ono drugo preživelo...

Okrenuvši se u uskom luku ajkula ponovo jurnu prema nje mu. Sa obale više nisu dopirali pucnji; strelac je očigledno čekao da vidi kako će se završiti obračun u dubini.

»Ako se gore nalaze ljudi raspoloženi za opkladu«, pomisli ninda izvlačeći nož iz kanija, »ne verujem da su moji izgledi bolji od jedan prema sto...«

Isti manevar kao i prethodni put, ali je ovoga puta ninda ostrim pokretom skliznuo u stranu i pokušao da sledi klizanje ajkule kroz vodu, paralelno sa izloženim trbuhom. Nož prijateno bljesnu u polutami, ali je zver bila previše brza i sečivo bezopasno skliznu niz tvrde krljušti na boku.

Još jednom ajkula načini krug oko njega, vrebajući svoju priliku. Stežući zube, ninda oseti kako mu se grudi napinju od želje za vazduhom, samo gutljajem svežeg vazduha. Uložio

je previše energije u plivanje pod vodom i bezuspešni udarac; taj dug sada je morao biti naplaćen...

Ako samo pokuša da izroni, preti mu dvostruka opasnost; od strelca na obali i od ajkule koja će tada s lakoćom dohvatiti njegove noge.

Ne... morao je izdržati još nekoliko užasno dugih sekundi...

Pomerajući ruke samo onoliko koliko je potrebno da ostane u mestu, on je posmatrao kako ajkula juri pravo na njega. Svaki mišić u njegovom telu bio je napet do krajnjih granica; ništa više nije postojalo, samo zver razjapljenih čeljusti, mračna hladna voda unaočoko i onaj užasni pritisak u grudima.

SADA!

Skupivši noge i ruke, on ih ispruži naglim pokretom koji ga izbaci potpuno iz vode, pružajući na trenutak savršenu metu skrivenom strelcu.

Kuglica ubačena u razjapljenju čeljust ajkule eksplodirala je potmulo, ali je udarni talas bio strahovit. Od mesta eksplozije počeo da se širi niz koncentričnih krugova prošaranih krvavim ostacima od kojih su neki izleteli nad površinu.

Skupljajući noge, ninda zaroni u krvavu vodu. Nad njegovom glavom prozujaše meci.

»Prekasno, prijatelju«, pomisli on menjajući pod vodom pravac kretanja. »Krajnje je vreme da nešto učiniš za svoje refleksе...«

Na obali je automatsko oružje i dalje praštalo, ali se rafal prenosio prema spoljnom zidu, u smeru u kojem je ninda i plivao pre nego što se obrnuo u vodi da bi zavarao strelca. On sam snažnim zamaskama već je stizao u mračni prostor među bokovima ribarskih brodića kraj mola.

Izronio je skriven daskama mola i bešumno ispunio pluća vazduhom. Disao je duboko i ravnomerno, čisteći krv od otrovnih materija koje je umor stvorio u njegovom telu.

Pet sekundi... pucjava na obali prestade.

Zveket metala. Poznat šum; dvadeset jardi dalje, u zaklonu izbočene stene neko je menjao okvir u automatskoj pušci.

Koraci... opreznji i plašljivi...

On se približava. Zgrčen u vodi, ninda podiže pogled prema svetlim prugama između neravnih dasaka mola.

Uskoro će strelac proći ovuda. Da li bi bilo moguće da...?

Dopustio je svom telu da potone i napipa dno, svega stopu ili dve niže. Da, bilo bi moguće...

Daske se zatresoše pod koracima krupnog i snažnog čoveka. Čučeci na dnu, pod vodom, ninda je strpljivo čekao.

Još dva koraka... korak...

SADA!

Odbacivši se nogama o kamenito dno, on kao raketa izlete iz vode, pružajući ruke nad glavu.

Pesnice probiše daske kao da je ta prepreka od vlažne hartije. Šireći prste, ninda odozdo gurnu stopala čoveka koji je morao pomisliti da se to sam pakao otvorio da ga proguta.

Nošeno strašnom energijom naleta jednog ninde, telo odlete u visokom luku naviše i čovek dreknu, instinktivno ispuštajući oružje, da bi se u padu dočekao na ruke.

Nije uspeo, naravno; ninda ga je već čekao, zgrčen poput divlje zveri u zasedi. Munjevit udarac otvorenom šakom u grudji i nemoćna žrtva se obrte u vazduhu da bi teško tresnula leđima o kameni pod pećine, nekoliko stopa dalje.

Bešumnim korakom ninda priđe i zagleda se u čoveka pred svojim nogama. Odeća sportskog kroja, čvrsto i gipko telo atletičara, lice izobličeno iznenađenjem pod prosedom, kratko ošišanom kosom.

Čovek šumno uvuče vazduh u pluća i ovlaži jezik usnama.

— Ko... ko si ti? — upita promuklo. — Čekaj... ti si — Eldridž!

Ninda se hladno osmehnu.

— Brzo misliš, Spajk — reče tiho. — I to je dobro... zato što ću za koji trenutak od tebe tražiti da mi brzo kažeš gde je tvoj prijatelj — Tigar!

*
* *

Spajkovo lice na trenutak izobličiti grimasa straha, ali je to trajalo veoma kratko.

— Ti me poznaješ?

— Aha — nonšalantno odvrati ninda. — Kao što vidiš znam dosta toga o tebi.

— Možda... Mogu li da ustanem? Ovaj kamen je đavolski hladan, znaš...

Spajku nije trebalo mnogo vremena da povrati prisustvo duha, videlo se to u njegovim

očima koje su već nekoliko puta odlutale prema pušci na kamenom podu klizavom od vlage iz vazduha.

— Možeš — osmehnu se Lesli. — Možeš čak pokušati i da se dočepaš te puške, ako ti je baš toliko stalo do nje.

Spajk odmahnu glavom, ali mu u očima sevnu pritajeni plamen.

— Ne... prokletstvo, znam kada je neko bolji od mene. Samo...

— Samo?

— Otkuda ti ideja da ja znam nešto o Tigru, Eldridž? Pretpostavljam da misliš na onog manijaka koji masakrira žene?

— Da, na njega.

Spajk odmahnu glavom.

— Pojma nemam, čoveče. Zaboroga, zašto bih ja to morao znati? Mi ovde...

— Bio si s njim kada je ubijen njegov poslednja žrtva. One noći kada vam je jedan »porše« bio za petama. I kada ste se ukrcali na jahtu da biste pobjegli ovamo. Tigar i ti i treći čovek, je li tako, Spajk?

Čovek iznenađeno razjapi usta, instinktivno se povlaćeći unazad.

— Otkuda... otkuda ti to... znaš? — zadahta.

— Zato što sam i ja bio tamo, Spajk. Zapamtio sam tvoje držanje, način na koji se krećeš, način na koji držiš pušku. Tvoj prijatelj Emet, uzgred, rekao mi je tvoje ime. Znao sam da si to ti čim si maločas prvi put progovorio.

— Ti... ti si đavo! Sam Satan!

— Tačno, Spajk. I sada želim Tigra.

Bled u licu, Spajk je nemo mahao glavom s leve na desnu stranu.

— Ne, čoveče. Ne mogu to da učinim. On... on bi me ubio ne trepnuvši kada bi doznao da sam ga izdao!

— A ja ću te ubiti ne trepnuvši ako ga ne izdaš!

Spajk prostenja, rezignirano kršeći ruke i odsutpajajući još ko rak nazad.

— Ne, ne! — ponavljao je. — Ne, ne!

Ninda mu dopusti da se približi oružju na tlu. Strah je bio jedino osećanje koje je čovek pred njim umeo da poštuje. Ne ka onda strah bude njegovo oružje, argument koji će prinuditi Spajka da mu oda ko je Tigar.

Sa divljim krikom na usnama, Spajk se baci unazad ispružajući ruke prema pušci. Naslu

tivši taj pokret u bljesku Spajkovih očiju, ninda je skočio de lić sekunde ranije i mnogo, mnogo brže.

Puška odlete van Spajkovog domašaja, odbačena nogom u stranu. Dižući se na kolena, on se zapanjeno zagleda u čoveka koji se na neki volšeban način ponovo stvorio pred njim.

— Nemoguće! — reče tresući glavom. — Nemoguće!

— Kao što vidiš, moguće je. Da te podsetim... Tigar?

— Ne, ne mogu... ne smem!

Spajk se s mukom pridiže, ali i kada je ustao, kolena su mu drhtala i taj strah i rezignacija ovoga puta nisu bili odglumljeni.

— Eldridž — počeo on nesigurnim glasom. — Slušaj, mogu ti dati sve podatke o laboratoriji koja prerađuje ogromne količine heroína, tamo dalje u ovoj pećini. Znam imena brodova koji ovamo prevoze sirovinu iz Tajlanda, imena najkrupnijih ljudi u mreži prodaje na Zapadnoj obali. Brendan... on je jedan od glavnih... imam dovoljno podataka da ga pošalješ na doživotnu robiju, ako...

— Brendan je mrtav čovek, Spajk. I ti ćeš biti mrtav ako mi ne kažeš ko je Tigar!

— Ti ne shvataš... — Spajkov glas sada je bio molećiv. — Čak i kada bih ti to rekao, ne bi imao nikakve koristi od toga. Njegova maska suviše je dobra, a on sam toliko moćan i uticajan da bi uspeo da zataška čitav slučaj, shvataš li?

— Neće uspeti da zataška ništa, Spajk. Ja nisam iz policije. Tigar je osuđen na smrt i mora umreti. Od moje ruke.

Spajk je buljio u njega, nemo pokrećući usne.

— Dakle?

— Ti to ne možeš učiniti. Niko to ne može. Svojim očima sam gledao kako onim njegovim kandžama kida grudi i trbuh Beniju Nortonu... a ti bi trebalo da znaš ko je bio Beni Norton, do đavola!

— Beni Norton? Tako je znači završio? — nasmeja se ninda. — Ništa bolje nije ni zaslužio, prokleti ubica!

— Da... neko vreme je radio za Tigra, kao njegov pratilac, a onda mu je palo na pamet da pokuša sa ucenom. Tigar ga je ubijao satima, a ja... ja sam sve to morao da gledam. Čoveče, povraćao sam dok sam pakovao njegove ostatke u vreću da bih ga bacio u Zaliv!

— Tada nisi imao pomagača, je li? Ko je zamenio Benija?

— Emet...

— Kako sam i pretpostavljao. Dobro, Spajk, hoću li ja čuti to ime ili ne?

Spajk prebledela.

— Ne... ne smem...

Sečivo noža bljesnu iznenada pred Spajkovim očima i on odskoči užasnuto dreknuvši a i sklapajući šake na trbuhu.

— Pogledaj malo bolje, Spajk — blago reče ninda. — I pokušaj da zamisliš kako bi izgledalo da je nož prodro samo malo dublje.

Cvileći od straha, Spajk je opipavao trbuh pod razderanom košuljom. Iz duge brazgotine na preplanuloj koži izbijala je krv, ali je ninda znao da je rasečen samo površinski sloj.

— Da li znaš kako urođenci na Novoj Gvineji kažnjavaju ubice, Spajk? — govorio je sledeći čoveka koji je korak po korak ustupao pred njim. — Raseku mu utrobu, a onda ga prisiljavaju da postepeno guta sopstvena creva... Nisi znao? Hoćeš li da probaš malo svojih creva, Spajk? Šta si jeo jutros? Misliš da bi moglo biti ukusno...?

Haragei je signalizirao opasnost. Isto to signaliziralo je i očajanje u Spajkovom pogledu.

Postupci očajnika ne mogu se uvek predvideti. U narednih ne koliko sekundi, pre nego što ga strah ne slomi do kraja, Spajk će biti đavolski opasan.

Ili ne... ipak.

— Neee! — urlao je sada, a niz bradu mu se slivala pljuvačka. — Ne čini mi to! Reći ću ti... Tigar je... ahhhh!

Nagli impuls harageija upozorio ga je u istom trenutku kada i Spajkov krik iznenađenja. Odbacivši se svom snagom od tla, ninda načini kolut u vazduhu, okrećući pogled prema protivniku koji se iznenada pojavio iz dubine polumračnog hodnika sa velikim pištoljem u rukama.

Emet!

Hitac pogodi stenoviti zid na drugoj strani. Dotakavši tle levom nogom, ninda promeni pravac svog skoka podižući desnu ruku.

Drugi hitac prođe mu pored levog ramena. Za treći Emet nije ni dobio priliku.

Teški nož polete iz ruke ninde, obrćući se u vazduhu. Emet dreknu, pokušavajući da se ukloni sa njegove putanje. Možda bi čak i uspeo da tle pod njegovim nogama nije bilo tako klizavo.

Vrh noža silovito se zari visoko iznad srca i energija udara dovrši ono što je klizavi kamen započeo. Emet pade, obrnuvši se u vazduhu i ispusti oružje. Samo na trenutak; ne obraćajući pažnju na dršku noža koja mu je štrčala iz levog ramena, on ščepa oružje i kleče na koleno, podižući pištolj obe ma rukama.

Šuriken je već stizao, sikćući kao razljučena zmija. Ovoga puta Emet nije imao vremena čak ni da trepne kada je shvatio da nešto leti prema njemu.

Krak šurikena se sa smrtonosnom preciznošću zari kroz levo Emetovo oko do mozga. Glava odskoči unazad od udarca, povlačeći za sobom gornji deo tela. Već mrtav, Emet se sruči na lice, zarivajući do kraja oštricu noža na koju je pao.

Ninda je već bio u novom skoku, jer mu je sluh rekao da iza njegovih leđa Spajk koristi priliku da se dočepa puške.

Revolveraš zastade pognut, sa prstima koji su gotovo doticali kundak oružja. Buljio je preko ramena u nindu koji ga je mirno posmatrao.

Ispravio se lagano, s napomom, ostavljajući oružje na tlu. Lice mu je bilo bledo kao kreč.

— Ja znam ko si ti — reče jedva čujnim šapatom. — Znam...

— Je li? A ko sam ja, Spajk?

— Ti si... ti si — ninda!

Nekoliko dugih trenutaka ti šine, a onda ledeni osmeh na Leslijevim usnama.

— Da, Spajk, ja sam ninda. Nadam se da si konačno shvatio kako je krajnje vreme da progovoriš...

Spajk umorno klimnu glavom i ovlaži jezikom osušene usne.

A onda poče da govori...

*
* *

— Ne sviđa mi se njegova faca! — šapnu Tabasko Pit, bacajući podozrive poglede prema Spajku koji je sedeo na vlažnom kamenu tresući se od straha i hladnoće. — Šta ako te je slagao, do đavola?

— Pite, trebalo bi da znaš da mi, ninde, imamo ugrađen dektektor laži — osmehnu se Lesli. — Ne nije me lagao... bar ne ništa bitno. Znam ko je Tigar i kako ga se uskoro mogu dočepati. Uz Spajkovu pomoć, naravno.

— To i jeste ono što me plaši... šta ako u poslednjem trenutku počne da paniči?

— Zbog toga sam te i zvao. Sumiko se još uvek nalazi u skrovištu koje sam ti opisao. Kada uništiš laboratorijske uređaje, poći ćeš po nju i dovesti je na brod, gde ćete me čekati. Čak i ako Spajk izgubi živce, ja ću se snaći.

— U redu, u redu... Koliko sveta ima u toj laboratoriji?

— Desetak ljudi i žena. Oni nisu revolveraši, Pite; tehničari koji rade svoj posao i zarađuju deset puta više nego obično za to što je prerada droge protivzakonita. Ne bi trebalo da imaš problema sa njima. Dvojicu najopasnijih ja sam već sredio, a ostali verovatno još pročešljavaju poluostrvo u potrazi za mnom.

— Siguran si da niko neće dirati »Maršu« dok nas nema ovde? — sumnjičavo upita Tabasko.

— Da. Broj ljudi koji imaju pravo pristupa u podzemlje Triane strogo je ograničen. Možeš biti miran što se toga tiče, Pite.

— Do đavola, onda da krenemo već jednom. Znaš da nikada nisam voleo pećine, pod-

zemne hodnike i mračne tunele...

Ninda klimnu glavom i dade znak Spajku da krene ispred njih. Ovaj se s naporom pridiže sa poda i pođe, vukući noge.

Zidovi hodnika bili su grubi samo prvih nekoliko desetina jardi. Posle toga svud unaokolo video se beton, jarko osvetljen nizom snažnih sijalica.

Spajk zastade pred metalnim vratima u zidu.

— Laboratorija je tu — reče tlho.

— Srećan put, Pite — nasmješ se ninda. — Spajk i ja idemo dalje, u posetu našem dragom prijatelju sa kandžama na rukama.

Hodnik se lagano uzdizao pod njihovim nogama dok su napredovali, sledeći verovatno prirodni nagib poda pećine. Hodaćući ispred ninde, Spajk je činio sve manje i manje korake.

— Meni se žuri, Spajk — reče ninda. — Zaboravio si?

— Ne...

Ubrzao je, ali taj polet nije trajao dugo. Spajk je hodao kao čovek osuđen na smrt koga vode prema gasnoj komori.

— Spa-ajk! — opomenu ga ninda.

Revolveraš se iznenada okrete i zastade leđima uz glatki betonski zid. Lice izobličeno strahom oblile su krupne graške znoja.

— Ne mogu, Eldridž... ne mogu! Ti ne možeš da zamisliš kako on...

— A ti, Spajk, ne možeš da zamisliš šta sve ja mogu da učinim!

Spajk zadrhta čitavim telom, pribijajući se uza zid kao da pokušava da se skrije pod betonsku površinu.

Udarac dlanom i podlanicom nindine desne ruke stigao je tako brzo da Spajk nije uspeo čak ni da trepne. Na oba obraza ostadoše tamnocrveni traгови.

— Idemo, Spajk. Isto ovo mogao sam da učinim i nožem, znaš. Ili da izvedem jedan od trikova koje ste Emet i ti probali na Mileru...

Mutne suze slivale su se niz Spajkovo lice, ali on produži uz hodnik, čak mnogo bržim korakom nego ranije.

»Milja, milja i po«, proceni ninda u sebi. »Trebalo bi uskoro da stignemo do okna koje se spušta u pećinu iz centralne zgrade... do okna sa pacovima...«

Na desnoj strani hodnika metalna vrata. To bi moglo da bude to...

— Ovuda — reče Spajk slabim glasom, pokazujući vrata. — Stepenice vode na viši nivo, ispod centralne zgrade. Tu su... Brendan... i Tigar...

— Ima li i ovde pacova, Spajk?

— Pac...! Proklet bio, kako si to otkrio?

— Slučajno. To nije jedini put naviše, zar ne?

Spajk obori pogled.

— Ne...

— Pokaži!

Vukući noge po podu, Spajk zađe za krivinu hodnika na drugoj strani vrata.

— Ovde...

To »ovde« bila su vrata lifta ugrađena u zid. Normalna vrata većih dimenzija, s obzirom da je lift verovatno služio i za prenos »gotove robe« iz laboratorije.

— Pritisni dugme, Spajk. Va lida umeš da pozoveš lift?

Ruka revolveraša je drhtala dok je prinosio dugmetu. Na samom uglu ninda je osluškivao, iako haragei još uvek nije upozoravao da preti bliska opasnost.

Zujanje elektromotora, škri-pa kabine. Uobičajeni šumovi. Lift se zaustavi.

— Otvori, Spajk!

Držanje revolveraša upozoravalo je da očekuje neku vrstu žamke. Spajk je otvorio vrata, ali tako što je stupio u stranu i ispružio samo ruku prema njima.

Jarko osvetljena velika kabina bila je prazna.

— Idemo unutra, Spajk — nasmeši se ninda. — Ti prvi!

Spajk opipa nogom pod, kao čovek koji ulazi u kadu plašeći se da voda nije suviše vruća. Ninda sačeka da on čvrsto stane obema nogama, a onda uđe za njim i zatvori vrata.

Haragei je i dalje ćutao i ninda pritisnu srednje od tri dugmeta na zidu lifta.

— Čega se plašiš, Spajk? — upita kada kabina počela lagano da se diže. — Da je tu negde postavljena bomba? Ili nečeg drugog?

Pod njihovim nogama pod za drhta i kabina se iznenada zaustavi. U Spajkovom grlu nešto zakrklja.

— Šta, već smo stigli?

Spajk nemo odmahnu glavom.

— N—ne... lift je zaustavljen... to je... Tigar!

Njegovo lice bilo je prava studija straha i ninda se glasno nasmija gledajući u njega.

— Stisni petlju, Spajk, stisni petlju! Ovo nije isto kao kada je pred tobom nemoćna, ve zana žrtva koju samo treba do-
tući.

Revolveraš se osvrtao oko sebe kao zver u kavezu.

— Ovo je kraj — šapnu on pobledelim usnama. — Niko se još nije izvukao iz čeljusti Tigra!

Ninda se kratko osmehnu, na petog lica.

— Možda — reče. — Ali možda još niko nije pokušao da mu te čeljusti smrska!

Pogled mu je bio uprt naviše, u poklopac koji je činio tavanicu kabine. Drvo. Ne suviše čvrsto i debelo...

Katana se naglim pokretom zari u tavanicu i načini dug rez, zatim drugi, treći. Odozgo pade trouglasti komad drveta, propuštajući svetlost iz kabine na betonske zidove okna u kojem su se njihali debeli kablovi lifta.

U oknu su tupo odzvanjali udarci u vrata dvadesetak sto-

pa nad njegovom glavom. Neko je pokušavao da ih silom otvori.

Odbacivši se od poda, ninda se uhvati za ivicu načinjenog otvora i izvuče svoje telo na krov kabine. Nastavljajući isti pokret on čvrsto ščepa debeli kabl i počeo da se vere brzinom uplašene mačke.

Zvuk u oknu govorio je da će vrata ubrzo popustiti. Da li će imati vremena da se popone dovoljno visoko pre nego što se to dogodi?

Da!

Skupio je noge u trenutku kada je u okno prodro novi snop svetlosti kroz razbijena vrata. Pod sobom je čuo glasno dahtanje dvojice ljudi.

— Polako — reče neko treći, duboko u pozadini prostorije. — Oni nikuda ne mogu umaći. Nišajte pažljivo...

Ramena i glave dvojice pojavile se pod njim. Ležeći na podu prostorije. Tigrovi ljudi spuštaju cevi svojih pušaka u okno.

— Pali! — reče tiho jedan.

Dve puške rigale su plamen i dim i olovo sve dok zatvarači nisu prazno škljocnuli označavajući da su im okviri ispražnjeni. Usko okno bilo je ispu-

njeno dimom koji je zaklanjao kabinu, ali ninda nimalo nije sumnjao u ishod pucnjave.

Lakj krov, a verovatno i pod kabine potpuno su izrešetani. Spajk...

Zakon verovatnoće tvrdio je da je Spajk pogođen sa najmanje dvadeset hitaca. Sasvim dovoljno da plati svoja dosadašnja zlodela...

— Dobro je, momci — reče treći glas ponovo iz dubine prostorije. — Maks, pogledaj hoće li ta prokleta sprava raditi...

Dugme lifta škljocnu. Ninda oseti kako se kablovi pod njegovom rukom pomeraju.

Sluh mu je govorio da su ona dvojica još uvek kraj razvalje njih vrata okna i da pune svo je puške. Pravi profesionalci, naravno; uvek spremni, čak i sada kada su ubeđeni da iz izrešetane kabine ne pretili nikakva opasnost.

Lagano se spuštao niz zategnut kabl, ostajući uvek na istoj visini iznad vrata. Kabina mu je bila sve bliže; iako je sijalica u njoj bila razbijena mecima, svetlost iz prostorije dopuštala je da vidi zgrčeno telo na njenom podu.

I lokvu krvi koja se lagano širila...

U trenutku kada se tavanica kabine našla šest stopa pod njim, ninda skoči, opružajući noge.

Nagnuti da bi bolje videli pod kabine kroz trouglasti otvor, ona dvojica ustuknuše unazad kad im ispred očiju prolete prilika ninde. Jedan čak ispusti krik iznenađenja, upozorenja.

Prekasno. Odbivši se od tavanice koja, oslabljena, zakrcka pod njegovom težinom, ninda polete kroz vazduh paralelno sa podom, šireći ruke.

Sva trojica sručiše se na pod prekriven debelim tepihom, ali je nalet ninde za trenutak prikovao dvojicu protivnika pod njegovim telom, odvajajući ih od pušaka. Samo na trenutak; u času kada shvate da ih je oborio jedan jedini protivnik, oni će pokušati neki od triкова iz bogatog arsenala kojim raspolažu sve profesionalne ubice!

Ninda im, međutim, nije dao priliku za to. Štaviše, imao je vremena da jednim kratkim pogledom obuhvati čitavu prostoriju i zadrži ga delić sekunde na pobledelim, iznenađenim licima dvojice ljudi koji su se

deli na kožnoj sofi na suprotnoj strani sa kristalnim čašama u rukama.

Odbivši se rukama od poda, ninda nemilosrdno zari oba svoja kolena u donji trbuh oborenih protivnika, izazivajući glasnii krik bola. Čak i najuvežbaniji borac instinktivno će krenuti rukama prema pogođenom mestu; neki tvrde da je to zapravo instinkt očuvanja vrste koji ima zadatak da sačuva genitralije od povreda.

Bilo kako bilo, sada je bio otvoren put za nindine šake i on zadade dva hitra, kratka udaraca u grkljan ivicom dlana, tvrdom kao čelik.

Uspravio se lagano, sa hladnim osmehom na licu i prešao preko dva mrtva tela. Na drugom kraju prostorije dvojica ljudi još uvek su nepokretno sedeli i buljili u njega kao da su ugledali duha.

— Kako poslovi, mister Brendan? — reče ninda mirno. — Pretpostavljam da ste o poslovima razgovarali sa vašim ortakom, senatorom Svansonom kada sam ovako nevaspitano upao ovamo? Oprostite... možda senator više voli da upotre-

bim njegovo drugo ime... Tiggar?

*
* *

Brendan je reagovao prvi. Tresnuo je čašom o sto, raspajući po tepihu komade kristala.

— On je đavo! — rekao je gnevno. — Satana! On...

U tom trenutku u njegovom mozgu formiralo se pravo značenje onoga što je ninda rekao. Odskočio je sa sofe kao da ga je ujela zmija i okrenuo se svom ortak.

— Džime... čuo si šta je taj tip rekao? On tvrdi da... da si ti...

Senator Svenson mirno odloži svoju čašu na niski stočić i osmehnu se. Lice poznato iz stotinu intervjua na televizijском ekranu bilo je potpuno mirno, ali Lesliju ne promače igra moćnih mišića pod skupocenom tkaninom odel.

— Do đavola s tim, Brenda ne — reče on svojim prijatnim, dubokim glasom. — To je, moglo bi se reći, strogo privatna stvar. Ni ja tebe ne pitam da li

u slobodnom vremenu igraš golf ili gledaš pornografske filmove.

Nepokretan, ninda je pratio pokret kojim je Svenson zavukao desnu ruku u džep sakoa. Znao je da će se iz njega pojaviti oružje a bio je gotovo siguran da zna koja će to vrsta oružja biti.

Brendan odmahnu glavom sa nevericom.

— Da sam znao — promuca.

— Da sam to samo znao...

— Nikada me ne bi primio za ortaka, zar ne? — nasmeja se senator. — I grdno bi pogrešio, Brendane. Ne može svako da bude izabran na mesto pred sednika komiteta koji koordinira borbu protiv narkomanije u čitavoj Kaliforniji, znaš...

Ninda se smeškao, prateći pogledom spore pokrete Svensonovih ruku.

Lagano, kao da se naslađuje dodirnom čelika, on je na svoje duge vitke prste navlačio kandže malo povijene na vrhu, baš kao prave tigrove kandže. Bra vica koja je učvršćivala oružje na njegovu desnu šaku škljocnu, za njom i ona na levoj ruci. Nasmešivši se, Svenson podiže obe ruke nad glavu, do-

puštajući da svetlost bljesne na glatkom čeliku.

— Gospode bože! — stenjao je Brendan, povlačeći se prema zidu. — Sada znam... tvoja ćerka...

Samo kratak grč na preplavljenom licu senatora, ali su nje gove plave oči postajale sve tamnije, dobijajući boju leda otvrdlog od mnogih mrazeva.

— Da, moja ćerka, Brendane. Devojka od šesnaest godina koja je stradala u kavezu tigra u zoološkom vrtu. Samo što štampa tada nije rekla punu istinu, ortache. Imali su obzira prema senatoru Svensonu. Niko nije želeo da napiše da je u kavez dospela pijana i drogirana... i potpuno naga, pravo sa orgije u jednom od domova visokog društva San Franciska...

Ninda je ćutao, prenoseći pogled sa jednog lica na drugo. Tih nekoliko Svensonovih reči ispričale su čitavu priču o jednom poremećenom umu.

Droga i Tigrove kandže. Svenson se umešao u trgovinu drogom kako bi što više mladih devojaka bilo izloženo toj kugi dvadesetog veka. On sam potrudio se da tigrovim kandžama

obeleži bar neke od njih, kad već ne može dopreći do svih...

Brendan rukavom obrisao znoj sa čela. Molećivo je gledao u nindju.

— Eldridž... učini nešto. On je lud! Sve će nas pobiti!

Svenson se lagano dizao sa sofe, protežući mišiće. Zamisljeno je posmatrao svog ortaka.

— Da, Brendan, bojim se da si u pravu. Vas dvojica ste poslednji koji znaju moju tajnu; alternativa je u suštini lako rešiva — ili vi ili gasna komora za mene. A meni se u gasnu komoru ne ide, Brendan.

Bilo je to previše za već narušene nerve jednog od vođa bande krijumčara drogom. Odbacivši se od zida, on polete prema liftu, ne obraćajući pažnju na prepreke.

Potcenio je, ili možda nije ni mogao da proceni stvarnu brzinu onoga koga je štampa prozvala Tigrom.

Svenson načini hitar korak u stranu, podižući desnu šaku sa raširenim kandžama. Činilo se

kao da je Brendan sam naleteo licem na prepreku od čelika, ali je to bila iluzija.

Noge načiniše još jedan korak u istom pravcu, ali je gornji deo tela ostao u mestu, zadržan kandžama koje su se uz tup udarac zarile u Brendonovo lice. On glasno kriknu, prodorno, sa bolom.

Glasan smeh. Tigar nije uživao samo u kasapljenju žena, očigledno...

Pridržavajući Brendana kandžama zarivenim u lice, Svenson podiže i levu ruku i lagano je, sa uživanjem u pogledu zari u grlo žrtve. Kandže kretose naniže, kidajući odeću i mišiće pod njom.

Trajalo je dosta dugo dok Brendana nije oslobodila smrt.

Niz njegovo telo visili su kaiševi od krvave kože i pocepane odeće kada se stropoštao na pod, još samo refleksno trzajući nogama.

Kada se Svenson okrenuo nindji, oči su mu bile prazne. Niz kandže opružene niz bokove kapala je sveža krv...

— Sada si ti na redu, Eldridž.

— Varaš se, senatore. Sada si ti na redu!

Tigar hitrim korakom zaobiđe stočić. Gledao je Leslija pravo u oči, udarajući jednom kanđom o drugu ispred grudi.

— Šta čekaš? Izvuci taj mač, Eldridž! Pružiću ti priliku da se boriš za svoj život.

Ninda je suženim očima proučavao njegovo kretanje; hitri nu nogu i ruku, ravnomerno di sanje koje je nadimalo široke grudi. I pored svojih godina Svenson je bio u vrhunskoj fizičkoj formi i imao izvanredne reflekske.

— Nije potrebno, Tigre — reče. — Mogu te pobediti čak i golim rukama.

Svenson zareža. U očima mu zablista plamičak ludila.

U trenutku kada je skočio na protivnika, gornja usna mu se zaroza, otkrivajući zube. Iz grla mu je dopiralo pravo zver-sko rezanje.

Ninda s lakoćom izbeže taj nekontrolisani napad, pomeriv-

ši se u stranu na vrhovima prstiju. Njegova pesnica dočeka levu ruku napadača u vazduhu i Svenson vrsinu od bola.

Ipak, vešto je odskočio unazad, još dok je u vazduhu odjekivao prasak slomljene kosti. Plamičak ludila u očima postajao je sve izrazitiji...

— Neće ti pomoći, Eldridž — reče kroz stisnute zube. — Više ne osećam bol... a jedna ruka sasvim je dovoljna da se obračunam sa tobom!

— Samo izvoli, senatore.

Ponovo rezanje zveri, ponovo skok, još brži i hitriji od prvog. Svenson zamahnu slomljenom levom rukom u nadi da će taj pokušaj zbuniti protivnika ali je taj trik bio suviše providan. Ninda mekim skokom ukloni svoje telo u stranu, uzvraćajući udarac prstima leve noge u grudi.

Svenson se odbi kao od zida i ponovo zastade, režeći kroz zube.

— Više ti se ne žuri, senatore? — osmehnu se izazivački ninda. — Možda postoji neko

ko ima tvrde kandže od tebe? To ti još nije palo na pamet, zar ne?

Svenson je kružio oko njega, kao da vreba priliku za napad, ali je ninda znao da taj napad neće doći. Iz pogleda je nestalo plamička ludila i on je od jednom, jedva primetno, skrenuo prema vratima pored vrata lifta.

Tu je mogao biti samo prolaz na stepenište koje vodi naniže. Sledeći Svensonov cilj...

Kriknuvši, Tigar polete napred, okrete se u mestu i baci prema vratima. Ninda bez žurbe krenu za njim.

Usko okno stepeništa tutnja lo je pod Svensonovim koracima, ali ga je ninda sledio ne čujan poput senke, na uvek istom rastojanju.

Hodnik... i drukčiji odjek koraka o betonske zidove.

Zbog čega Svenson beži upravo ovamo? Postoji li na kraju hodnika ili u laboratoriji nešto što bi mu moglo doneti toliko željenu prednost?

Vrata laboratorije, sada širom otvorena. Klizajući se po podu

u želji da što pre promeni pravac, Svenson skrete kroz njih i izgubi se nindi iz vida.

Lesli uspori korak. Ako Tigar sprema svoju poslednju zamku, onda ne mora žuriti da upadne u nju...

Zastao je na vratima i osmešnjavao se. Svenson je ukočeno stajao kraj velike komandne table na zidu i čekao. Ruka, bilo je rečeno kandže, počivale su mu na poluzi koju je do malo časa prekrivao dobro pričvršćen plastični poklopac.

Unaokolo posude za sirovine i gotov heroin, gomila staklarije neobičnih oblika, mnoštvo praznih stolova. I svuda otužni snažni miris droge koja će, čak i razređena, dostići visoku cenu na tajnom tržištu.

— Natrag, Eldridž! — siktao je Tigar. — Natrag ili smo obojica mrtvi!

— Mrtvi? — podiže ninda obrve. — Pa, donekle si u pravu...

— Ne budi lud! Znaš li kakva je ovo poluga?

— Pretpostavljam. Ta poluga treba da aktivira eksploziv koji će uništiti sve dokaze za slučaj da policija jednog dana prodre ovamo, zar ne?

— Tačno! Ako pokrenem, ni ti ni ja nećemo više nikada izaći odavde!

— Opet si donekle u pravu. Ti više nećeš izaći odavde... Tigre!

Ninda načinj korak prema Svensonu.

— Stani! — vrisnu ovaj. — Ni koraka dalje, inače...

Sa osmehom na licu, ninda je koračao dalje.

— Hajde, povuci tu polugu, Svensone. Ili se možda plašiš smrti?

Senator zaškrjuta zubima, li ce mu izobličiti ružna grimasa.

— U redu... ludače!

Snažan pokret ruke. U očekivanju kataklizmične eksplozije Svenson sklopi oči.

Ninda je napredovao ravnomernim korakom preko čistog betonskog poda. Otvarajući oči,

Tigar se s nevericom zagleda u polugu.

— Moj prijatelj Tabasko Pit — reče ninda — do maločas je bio ovde. Njemu tako očigledna stvar kao što je sistem za samouništenje nikada ne bi pro makla, Tigre. Kao što vidiš, i tvoj poslednji veliki gest pretvorio se u ništa!

Odvojivši se od table, Svenson potrča prema izlazu, isto onako slepo kao Brendan nešto ranije, zaboravljajući da mu je ninda na putu.

Udarac pesnicom u lice zaustavi ga u mestu. Ninda s lakomćom izbeže protivudarac i ukloni se u stranu.

Kao na usporenom filmu, Svensonovo telo zapliva kroz vazduh i njegove opružene ru ke se obaviše oko posude na stolu. Njegova težina povuče je za sobom; posuda se prevrte i čitav gornji deo tela ostade pod gomilom čistog belog praška jakog mirisa.

Oštrica katane projuri kroz prah podižući oblačice heroína za sobom. Telo pod gomilom droge se trže, a onda umiri.

Ninđa je još neko vreme stajao posmatrajući kako krv polako natapa beli prah koji je ubio više ljudi nego atomska bomba.

— Ima tu pravde — promrmlja. — Umro je sa kandžama na rukama, u gomili heroína koji mu je doneo bogatstvo i moć... a uzeo život...

K R A J

BIBLIOTEKA
„BUDO“

Vam preporučuje
nova izdanja

Novo

空手道

①

II izdanje knjige **NAPREDNI KARATE PRAKTIČNA PRIMENA I**

Praktična vežbanja makivarama i džakom. Vitalne tačke. Sparing. Tehnike presretanja. Karate — te kyon do. Napravite sami makivaru i drugo.

②

Cena 5500 din.

IV izdanje knjige **PUT U NAPREDNI KARATE**

Efikasne kombinacije. Sančin i tenšo kate, sistemi vežbanja sa Okinave. Život i vežbanja Akademika karatea. Izbor stila za vežbanje i drugo.

Cena 5500 din.

Pored cene plaćate 500 dinara za pakovanje i poštarinu. Obe knjige bogato ilustrovane sa preko 300 fotografija što omogućava njihovu praktičnu primenu.

Plaćanje pouzećem. Naručite na adresu: „BIBLIOTEKA BUDO“ poštanski fah 2. 11090 Beograd.

NARUDŽBENICA — NINDA

Ovim neopozivo naručujem knjige _____
br. komada _____

(poštanski br. mesto, ul. i broj)

(ime i prezime)

KNJIGE ZA VAS BIBLIOTEKA TOM

nova džepna izdanja

Seriya KRIMI

	cena
1. Li Redu PEČAT MASONSKE LOŽE	2000 din.
2. Nik Darkin TRI PUCNJA U SUNCE	700 din.
3. Rober Valas SMRT UDARA	1200 din.
4. Nik Darkin OBRAČUN NA ZAMBEZI	700 din.

Seriya MIST

5. Brus Kovil DUHOVI I ČAROLIJE	1000 din.
6. E. K. Lejton DRAKULINA KĆI	1200 din.

Seriya KUPIDON

7. Nada Mijatović POVRATAK IZ PAKLA	1000 din.
8. Anđelka Milojković NEKAD NEKI SEBASTIJAN	1000 din.
9. Amalija Sentočnik OTKRIVENA TAJNA	1500 din.
10. Stefani Džejns STRASNE TROPSKE NOĆI	1500 din.

Seriya YU SF

11. Majk Draskov SVEMIRSKI GUSAR	1200 din.
12. Dragan S. Filipović ORESKA	1000 din.
13. Slobodan Ćurčić ZMIJA RAZUMA	2000 din.

Seriya WEST

14. Bendžamin Keli BALADA O VISOKOM JAHAČU	1200 din.
15. Teks Gordon UŠAO JE U LEGENDU	2000 din.
16. Tom Rajan ČOVEK IZ FOREST KRIKA	1000 din.

NIRO DEČJE NOVINE
GORNJI MILANOVAC
— prodaja knjiga —

NARUDŽBENICA—E

Ovim neopozivo naručujem knjige pod rednim brojem:

Sumu od _____ din. i troškove poštarine platiću prilikom preuzimanja pošiljke.

Naručilac _____

Ulica i broj _____

Broj pošte i mesto _____

datum

potpis naručioca

Ako naručite sve knjige jedne serije, odobravamo popust 20%.

BUŠIDO

Inazo Nitobe BUŠIDO KODEKS SAMURAJA

Put ratnika — knjiga zakona koji su više od sedam vekova upravljali životima samuraja. Etički kodeks ratničkog staleža koji je postavio standarde ponašanja i ideale karaktera za ceo japanski narod. »Duša Japana« — jedan od ključnih faktora u stvaranju modernog Japana.

POGLAVLJA IZ SADRŽAJA: Hrabrost—duh smelosti i trpljenja, Čast, Obaveza lojalnosti, Vaspitanje i obučavanje samuraja, Samokontrola, Harakiri i osveta, Mač—duša samuraja.

Naručite na adresu: INTERMEDIA, poštanski fah 20-104, 11030 Beograd 8.

Cena 4.800din. i troškovi slanja, plaćanje poštaru prilikom prijema knjiga.

NARUDŽBENICA — NINJA 58

Naručujem _____ kom. knjige BUŠIDO
po ceni od 4.800 din. — pouzećem.

ime i prezime

ulica i broj

pošt. broj i mesto

U novembru Ninda 54

KRVAVA ENIGMA

... Zvuk je postajao sve intenzivniji, sve prodorniji dok se njegova frekvencija povećavala. Ninda sklopi oči.

Čak i Frensisov glas iz zvučnika zadavao je fizički bol njegovim budnim opnama.

– Izdražljiv si – bubnjalo je iz zvučnika – ali i to ima svoje granice. Uskoro, za koji minut, ovaj zvuk će te ubiti ... a sa mog puta biće uklonjena i poslednja prepreka ...